

Scrooge's Christmas Carol: Releasing the Last Chain

Skrevet og illustreret af C. Pippin Lowe

**** Stav One ****

Marley vender tilbage

SCROOGE snublede frem. På trods af hans hektiske blink kunne han stadig ikke se forbi mørket. Han søgte instinktivt efter støtte og stak hænderne udad, men den ujævne vej fangede hans sko og sænkede ham fladt. Den brændende varme fra gulvet brændte ham. Grædende kravlede han oprejst.

Da syn nægtet, og berøring var farligt, hjalp kun lugten hans opfattelser. Da han gik frem, angreb den muggen stank af svovl hans næsebor. Med hvert åndedrag ind, tvunget lugten til at rive ud. Gennem tårernes sløring opdagede han et svagt orange skær, der begyndte at flimre ovenover. Med hvert skridt fremad blev lysstyrken intensiveret.

Hulrummet, selvom det var enormt i udseende, virkede fraværende af vægge. Joakim kiggede op og så tusindvis af drypsten, hver med en flammende orange spids. Synet skabte et storslået skue. Da han så loftets undren, stoppede Joakims fremadgående bevægelse, hvilket standsede belysningen. Når han stod stille i mørket, bragte hver bevægelse, han lavede, rummet tilbage i et svagt skær. Hvert trin derefter lysnede drypstens flamme. Farven, først en kølig orange, skiftede hurtigt til rød. For hvert trin voksede alle vedhængene i varme, indtil loftet flammede blå. Udstrålingen bragte sved i Joakims pande. Og så brød hele loftet ud i et blændende hvidt inferno.

Inden for få sekunder oplyste en massiv flamme af pigge hulen så klart, at Joakims syn blev skyllet væk. Joakim holdt op med at bevæge sig, men det var for sent at standse ilden. Da hans øjne forsøgte at tilpasse sig, begyndte han at identificere former uden detaljer. Hvor et jordgulv skulle have været, dækkede et hav af sammensmeltede mønter jordens overflade.

Joakim så op, da en pludselig knækkende lyd ekkoede gennem hulen. Hver drypsten syntes at være under angreb af sin egen ildsjæl. De pulserende vedhæng bevægede sig ind og ud med en sådan kraft, at de så ud til at trække vejret. Før han kunne tænke over dette, begyndte hvide smeltede mønter at regne ned over Joakim. Ved kontakt skiftede de fra mønter til kæder. Begrænsningerne bevægede sig som en constrictor, der vikled sig om sit bytte. Joakim kæmpede, da presset fra trældommen tog kontrol.

Joakims skrig hylede af forskrækkelse vokaliserede uden for hans drøm. Han sprang lige op, før han faldt tilbage til madrassen. Rystende af angst stønnede han under sin ånde, "Transmoglify". I et stykke tid var drømmen ved at efterlade Joakim med en frygtelig frygt, indtil hans tanker med tiden blev til minder.

Joakim kiggede på uret over kaminhylden og indså, at det stadig var juleaften. Han tænkte på sit mareridt og dets forbindelse til kæder, der blev vist ham for år siden, en anden juleaften.

Mens han lå i sengen, huskede han sit møde med de tre ånder. Han vidste, at han havde ændret sig. For hvert år fandt generøse og ofte anonyme gaver vej fra hans hvælving til lommerne på Londons trængende. Ånderne besøgte ham aldrig igen, det behøvede de aldrig. Men spøgelse, Marley-det var en anden sag. For dette ville være året, hvor Marley havde brug for Joakim.

Der var gået år-elleve for at være præcis-siden den afgørende juleaften i 1843, hvor de tre ånder og hans gamle ven, Jacob Marley, havde taget Joakim med på hans frelsesrejse. Og nu, aftenen før endnu en jul, lå han vågen i sin seng og tænkte på fortiden.

Joakim indså, at han var en gammel mand, da ånderne hjemsøgte ham. Marley kan have tilskyndet til at redde sin sjæl, men Joakim forstod selv, at hans liv snart ville gå tabt. Da han tænkte på sin nærmeste død, var han i fred og taknemmelig for det liv, han fik. Han fortrød intet, ikke hans år med afvisning af en følelsesløs far, eller hans egen afvisning af den eneste kærlighed i hans liv, Belle.

I det meste af sit liv havde Joakim dvælet i grådighedens lidenskab-han var en fråser for mønten og en slyngel over for arbejderens tilstand. Alligevel blev Joakim gennem spøgelsesernes velvilje løftet over sin smålighed og tillod en ånds opstandelse. Gennem de sidste elleve år havde forvandlingen af julen i London nøje fulgt Joakims egen metamorfose. Faktisk var Joakim selv en stor del af feriens forandring.

Samme år som hans bortførelse til den usete verden frembragte julekortet en ny tradition. England var begejstret over disse farveløse hilsner. Med kortet blev der sat gang i en ny industri for det almindelige postkontor og trykkere, og i høj grad takket være Joakim, for malere. I de første mange år, i løbet af oktober måned, hyrede Joakim dusinvis af fattige børn til at farvelægge de glade feriestcener. I løbet af november blev der givet bundter med seks kort til alle, der kom ind i tællehuset. Selve arbejdet gav børnene midler til at hjælpe deres familier med i en jule-"puddingklub", såat hele deres klan kunne nyde traditionens mad. Ikke desto mindre opdagede trykkerierne inden for få år en måde at farvelægge kortene på, og børnene var uden arbejde.

Joakim opgav dog ikke sin ferieansættelse. Selvom han ikke selv var musikalsk, fik de smukke stemmer i et velorkestreret kor ofte hårene i nakken til at rejse sig. Han kunne mærke musik som et element, der overskrider alle sprog, trosretninger og traditioner. Fra dagen for Stir-up Sunday i slutningen af november betalte Joakim et dusin eller flere ældre børn for at rejse rundt i Londons gader og synge feriefavoritter. Carolerne blev altid velnæret af et anerkendende publikum. Mange kunne endda tage slik med hjem til yngre søskende.

Joakim havde påbegyndt mange personlige ferietraditioner for sig selv og sin virksomhed. Ingen blev så velkomne som hans personlige julekort. Den elskede modtager svarede et bank på deres dør for at finde en velskræddersyet ung mand, der holdt en konvolut og spurgte: "Er du hr...?" eller "Er du fru...?" Et bekræftende svar resulterede i, at kuverten blev udleveret. "Mr. Ebenezer Joakim sender sin respekt i denne ferieånd." Med det bukkede ungdommen, vendte sig og gik væk. Konvolutten indeholdt altid et kort med et billede af et tændt lys på. Den trykte tekst på kortet sagde altid nøjagtigt ordene fra transportøren: "Mr. Ebenezer Joakim sender sin respekt i denne ferieånd."

Det unikke ved hvert kort var Joakims håndskrevne seddel. Et kort kunne sige: "Jeg er blevet opmærksom på sygdommen i din familie. Find venligst din gæld til Joakim og Cratchit eftergivet." En anden kunne sige: "Din datter har vist ekstraordinære færdigheder som healer. Brug venligst de midler, der er stillet til rådighed for hendes uddannelse inden for denne studieretning." Ofte havde folk Joakims kort med sig som en held og lykke talisman. Mange mennesker foldede dem, så de kunne passe i en lomme.

Joakims mest elskede tradition er en tradition, der er lånt af prins Albert fra hans oprindelsesland, Tyskland. I 1848 bragte prinsen juletræet og med det pyntegenstande

af æbler, popcornstreng og bånd til befolkningen i England. Siden dens fremkomst har Joakim altid haft et træ derhjemme og et andet på arbejdet.

Der dinglede fra grenene af træet på kontoret svingende møntfyldte konvolutter, der hver gemte en forskellig mængde i sin fold. Da de ansattes børn besøgte deres fædre i ferien, blev de hver især begejstrede over disse kuverter. For de vidste på 2. juledag, mens deres fædre modtog den traditionelle pengepung, ville de også få lov til at vælge en kuvert til deres opbevaring.

Af de fem årstider med pengesmykker huskede Joakim 1851 med den største kærlighed. Den jul blev træets jackpot vundet af Boz, den yngste søn i Cratchit-familien. Boz, den ustoppeligt aktive dreng, vandt fem pund, fire shilling og en sixpence. Den fem-årige tog pengene til sin yndlingsbror, Tim, og sagde: "Her Tim, nu kan du lave den benopfindelse, som du altid fortæller mig om." Med det smed han pengene efter sin ældre bror, vendte sig om og løb mod et andet ferieeventyr. Da Joakim hørte Boz instruere Tim til at købe sit benapparat, besluttede han at tage Tim til side og spørge ham om opfindelsen. Da Scrooge blev gjort opmærksom på ideen, tænkte han over plausibiliteten af konceptet, anså det for muligt og finansierede yderligere oprettelsen af benudretningen.

Glattejernet virkede langsomt, men efter et par års konstant brug blev Tim fysisk i stand til at slippe krykken. Med Tims bevægelsesfrihed kom Joakims frihed fra hans fortid. Skyggen fra Julens spøgelse, der endnu skal komme, kaster ikke længere sit varslende mørke på ham. Den var blevet erstattet med en fremtidig cast i lys.

Det sidste årti havde været Joakims bedste. Den virksomhed, han og Marley startede, var udvidet til et tællehus med et halvt dusin ansatte. Tusinder brugte virksomheden årligt. Scrooges personlige generøsitet havde sat fokus på virksomheden. Folk ville gerne forbindes med "giveren fra handelsdistriktet". Hvert år vandt virksomheden rigdom. Og hvert år fandt Scrooge og Cratchit nye måder at hjælpe folk med at holde sig uden for arbejdsbusene.

Til sidst indså Joakim, at den dag snart ville komme, hvor han ville være ude af stand til at arbejde. I 1847 gav Scrooge Bob Cratchit halvdelen af virksomheden som en tidlig arv. Det tog endnu et år for skiltet "Scrooge and Cratchit" at blive installeret.

Mens Joakim lå i sin seng og kom sig over mareridt om den smeltede møntindfangning, stirrede han på sin julebjælke flimrende lys på ferietræet i hjørnet.

Hypnotiseret af flammens flamme begyndte han at huske eftermiddagens besøg fra Fred og tvillingerne. Hans nevø var den bedste far, han nogensinde havde set. Han var hverken for konservativ eller for liberal over for pigerne. Alligevel havde han altid en storslået tidying deres spil High Tea, Pet the Wild Creature og Nap-Time Dodge. Ingen af pigerne var, hvad man ville kalde søde, men de var søde.

Fan havde glimtet af en engel i øjet, hvorimod Ebby... ja, hendes glimt var ikke helt bestemt. Hun holdt sin søster engageret i kontinuerlige eventyr. Ebby havde en måde at forvandle en tur i parken til en jagt på skatten i Loch Lomond-hulen. Ture til butikken blev ofte forvandlet til en søgen efter Mr. Gaines Figgy Pudding. Ebby dominerede normalt folks opmærksomhed med sin nysgerrighed. Joakim elskede begge børn, men forgudede Fans stille ånd, for den mindede ham om hans elskede søster, barnets navnebror.

Joakim smilede, mens han tænkte på tvillingernes tidligere løjer. Mens Joakim og Fred sad ved bålet og snakkede over en varm kop honningvin, løb de fire-årige rundt i lokalet og samlede damp. På et tidspunkt, i et forsøg på at stille pigerne til ro, bad Joakim Fan om at komme og sætte sig i hans skød. Hun accepterede uden videre anmodningen. Fan kærtegnede forsigtigt hans rynkede ansigt og lagde sit hoved mod Joakims bryst. Da hun fjernede sin hånd fra hans forvitrede ansigtstræk, begyndte Joakim at stryge hendes fjerblonde hår. Fan lukkede øjnene og satte sig ind mod hans varme krop. Men stilheden var kortvarig. Ebby blev irriteret over tabet af sin legekammerat.

"Ventilator!"

"Ebby, kom og sæt dig hos mig," bad Fred.

"Nej! Jeg vil lege med Fan," sagde hun og trak i Fans arm.

Fan kiggede på sin søster og spurgte: "Kan vi spille Bah Humbug?"

Fred blinkede til Joakim, da Ebby svarede: "Ja, Bah Humbug."

Da Fan sprang ned fra Joakims skød, sagde hun til ham: "Du skal lege, onkel."

"Og du, far," tilføjede Ebby til Fred.

Begge mænd protesterede, men ingen af børnene kunne høre det over deres egen begejstring. Efter at have indset, at roen først kunne genetableres, når børnene fik lov til at spille deres spil, spurgte Joakim, hvordan Bah Humbug blev spillet. Mens det ene barn talte over det andet, og hver fuldførte sin søskendes sætninger, blev reglerne langsomt klare. Scrooge og Fred skulle spille støttende roller, lidt ligesom facilitatorer. Generelt var det et nemt spil, som man kunne forvente af babyer. Fred skulle komme med deklarative udtalelser som "Himlen er blå" eller "Sneen er grøn". Joakim ville sige "Bah Humbug", når et udsagn ikke var sandt. Den første pige, der tog et skridt frem, da Joakim sagde "Bah Humbug", måtte beholde stedet. Den anden ville forblive i sin oprindelige stilling. Vinderen ville være det barn, der nåede Joakim først. Hvis en af pigerne trådte frem, før Joakim gennemførte "Bah Humbug", ville hun være nødt til at træde tilbage, og hendes søster ville få lov til at tage skridtet frem. I sidste ende var reglerne bare forvirrende nok til at være udfordrende.

Med spillet forstået af alle, løb pigerne til væggen overfor Joakims stol. De pressede ryggen mod den kølige skydeskive og vrikkede rundt og ventede på, at deres far skulle udsende enten fakta eller løgn.

"Onkel Joakim, jeg siger dig, at frøer flyver."

Uden at springe et slag over, erklærede Joakim: "Bah Humbug!" Begge piger sprang frem.

"Fan, jeg var hurtigere."

"Det var du ikke."

"Var!"

"Det var jeg!"

"Begge vandt... du gjorde uafgjort," erklærede Fred. "Gør dig klar nu. Her er den næste. Onkel Joakim, disse piger er begge gode børn."

Søstrene fnisede, mens Joakim kiggede på dem, og så: "Ba-a-a-ah..."

Fan trådte frem, mens Ebby insisterede: "Vi er for gode!"

Så afsluttede Joakim: "Humbug! Uh, ah, huh..." Hans latter forsvandt og endte i et smil.

Ebby trak Fan tilbage, da hun trådte frem og sagde: "Jeg vandt, Fan."

"Onkel Joakim narrede mig," råbte hun.

"Nu, piger," sagde Fred. De to blev stille, da Fan trådte baglæns. "Her kommer den næste. Jeg tror, onkel Joakim, disse to er begge dårlige piger."

Igen hængte Joakim på det første ord, "Ba-a-a-ah!" Børnene, nervøse af forventning, hoppede fra ben til ben. "Humbug!" Han blev hurtigt færdig.

Fan gik selv med sin søster, før Ebby indså, at Joakim var færdig.

Efterhånden som spillet skred frem, indtog hvert barn føringspositionen mindst to gange. Sidst de blev lige med hinanden, var Joakim kun en armlængde væk. Stående der og ventede utålmodigt på, at deres far skulle proklamere den næste påstand, begyndte Fan at glide, tomme for tomme, foran Ebby. Da hun først blev gjort opmærksom på sin søsters bevægelser, følte Ebby sig forpligtet til at konkurrere på samme måde. Slide, stop, slide, slide, stop-meget snedigt, men alle kunne se det ske. Fred sad stille. Joakim grinede for sig selv. Fan gled lidt foran Ebby, og så skete det omvendte. Spillet var blevet lidt trættende, da Joakims værelse var ret stort, så Fred lod dem bare fuldføre konkurrencen med deres listige fødder-blande rutine. Ebby slog Fans arm, da hun gik frem. Da Fan fik fart, slog hun til gengæld Ebby med hoften. Inden for et minut kom de to sammen ved Joakims knæ.

"Jeg vandt," erklærede Ebby.

"Nej, det gjorde du ikke," insisterede Fan. "Du snød."

"Okay, piger," formanede Fred.

"Men, far," sagde hver især lidt usynkroniseret.

"I vandt begge," lo Joakim, mens han slog armene om begge piger.

Tvillingerne fnisede, da de trak sig løs af Joakim. "Kan vi spille igen?" spurgte Ebby.

"Ikke i dag," sagde Fred og Joakim i kor. Fred fortsatte: "Leg med legetøjet. Onkel Joakim og jeg skal snakke lidt længere."

Pigerne var så gode som guld. De underholdt stille og roligt hinanden under det store vindue ud mod gaden.

De to mænd havde talt om ting af en forglemmelig karakter, da Joakim tog et emne op, der var altafgørende for fremtiden. "Fred, du er min eneste arving. Og da jeg er sådan, føler jeg mig nødsaget til at spørge, for mine ansattes velfærd, hvordan du planlægger at håndtere din arv af min halvdel af Joakim og Cratchit?"

Fred overrumplet af sagens alvor udbrød: "Det har jeg ikke tænkt over, onkel."

"Men jeg gør... det må jeg. Vil du drive forretningen?"

"Sandelig, onkel, jeg er tilfreds som advokat. Et tællehus-det passer mig ikke helt."

"Ja, jeg er klar over det. Så hvis du sælger, så prøv at finde en køber i virksomheden, selvom køberen skal betale på afdrag. Og hvis du beslutter dig for at drive forretningen, så søg til Cratchit for at få vejledning."

"Godt råd. Jeg vil følge det, onkel Joakim."

"Så er jeg tilfreds. For jeg ved, du vil gøre, hvad der er rigtigt for mig og forretningen."

Joakim var ikke naiv. Han indså, at forretningen ville ændre sig, når han var væk. Han vidste, at hans skriftlige testamente ikke kunne kræve, at fremtiden knælede for ordene. I bedste fald ville de være vejledende. Med et blik på fremtiden formodede Joakim, at efter at han døde, ville hans navn forsvinde fra byens hukommelse. Han havde råd til at købe sig selv et mindesmærke for at vare livet i selve byen, men modstod alligevel forfængeligheden i konceptet. Den simple gravsten, der blev givet flertallet, var nok. Han håbede, at nogle få ville tænke på ham fra tid til anden på en gunstig måde. Intet var dog sikkert, så Joakim fik det godt med den erkendelse.

Da eftermiddagen blev til tidlig aften, blev Joakim træt af selskabet, og det samme gjorde de unge fra besøget. Fred bød sin onkel en behagelig godnat, mens han informerede ham om, at en træner ville ankomme kl. 13.00. næste dag for at bære ham til den traditionelle julefejring.

Joakim havde ikke gået glip af en jul hos Fred siden den skæbnesvangre dag, hvor Julens spøgelse, der endnu skal komme, havde efterladt ham og tryglede om nåde over sin egen grav. Selvom tiden var gået, forsvandt passionen fra den desperate periode aldrig fra hans hukommelse. Og af kærlighed til det øjeblik af nåde, der blev givet ham, så Joakim mere frem til Freds jul end alle andre dage. For de var fyldt med højtids skikke-julesange, varm krydret ale, strømper fyldt med julemandens gaver til børnene, og næsten alles yndlingsspil, Snapdragon. Spillet, med dens farlige udfordring med at snuppe rosiner fra en flammende skål brandy, begejstrede både publikum og deltagere. Tilskuerne klappede, mens fingrene dryppede af blå flamme kastede brændende frugt ind i en åben mund. Uanset om det var susen fra mundens saft, der slukkede flammen, der blev hørt, eller den lejlighedsvis hyl af smerte, bragte begge overstrømmende tilskuere. At vinde spillet var sekundært til spændingen ved at spille. Faktisk fik vinderen af spillet ikke mere end praleretten til mod.

Ofte varede dagens glæde en uge, startende med Sankt Thomas d. 21. og fortsatte indtil 2. juledag den 26. dag. Og selv dengang var der mange mennesker, der dvælede i julestemning indtil et godt stykke efter nytår, hvor de forkullede rester af julestokken blev indsamlet og opbevaret, så de kunne bruges til at tænde juleloggen næste år.

Joakim ønskede, at han kunne ryste sit mareridt, så søvnen ville vende tilbage. Og selvom han var fysisk klar til hvile, fortsatte hans sind med at vandre. Han var bekymret over næste dags aktiviteter. Han håbede, at dagen ville bringe hans bedste jul nogensinde, for han forventede, at dette ville blive hans sidste.

Joakim lå med lukkede øjne, mens reminiscens holdt ham vågen. Pludselig, uden varsel, fyldte en sang fra gaden nedenfor hans soveværelse. Et horn og fløjte spillede "Greensleeves" med perfektion. Den søde engelske melodi fik en tåre i øjenkrogen, da hans tanker fokuserede på mindet om et barn, der greb en spilledåse. Sangen fra gaden og den krystalklare plukning af samme melodi på spilledåsen stødte sammen i en strøm af erindringer fra den foregående sommer.

Sommeren havde været varm-varmere end andre år. Joakim kunne ikke huske noget varmere år end den seneste sommer 1854. Han sved næsten bare ved at huske den varme. Temperaturen havde øget smerten ved disse begivenheder, for det var endnu en ting at kæmpe med under Sohos kamp.

I hastig ild oversvømmede septembers begivenheder hans sind. Han hørte en gammel kvinde spørge: "Vær venlig, guvnr, kan du hjælpe mig med at få lægehjælp?" Så den hårde stemme fra manden, der stod på hjørnet af Oxford og Polen, og råbte til dem, der betragtede ham som en irritation: "Det er forbryderne i Soho, der bragte Guds hævn." Derefter vandrede Joakims tanker til optøjet på Piccadilly, hvor snesevis blev såret, da de flygtede fra den kollapsede mand ved deres fødder, alle i håb om at undgå hans skæbne.

Da fløjte-og hornmelodien fra gaden bevægede sig ud over hans soveværelse, lagde Joakims tanker sig på den seneste septemberdag på hans kontor, hvor mændene ikke kunne stoppe med at tale om de hundreder, måske endda tusinder, der lå døde på gaden kun få gader fra deres tællehus. Mens de talte, læste den unge Fingal Wills et brev fra de daglige nyheder højt. "De, der dør, har sig selv skyld i at leve blandt det snavs, hvor koleraen opstår. Ingen skam, jeg siger ingen, bør vise dem, der falder fra epidem..."

"Hr. Wills."

"Ja, hr. Cratchit?"

"Stop din læsning. Der skal ikke udtales mere mangel på medfølelse, for at det ikke skal forgifte vores ånd. Fortsæt venligst dit arbejde uden forsinkelse."

"Ja, sir."

Samtalen fortsatte dog blandt de ikke tavse. "Jeg spekulerer på, hvad der forårsager sådan en epidemi?"

"Hvorfor, alle ved, at dårlige dampe er ved roden."

"Jeg hørte, at det var et irsk plan om at komme tilbage til England for at have bidraget til deres hungersnød." Fingal løftede hovedet, men rynkede kun panden over kommentaren.

"Nej, det er et kongeligt plot designet til at holde arbejderne nede."

"Det er latterligt. De kongelige behøver ikke at plotte mod almuen. De kan få næsten hvad som helst ved blot at udtale deres ønske."

"Ved kapellet i morges sagde præsten, at frygten i sig selv fastholder sygdommen."

"Ligesom præsterne for at skabe sådan en udskældt cyklus af omstændigheder, hvortil det ville være uopnåeligt at undslippe."

"Kirken er sandhedens vogter."

"Faktisk, og altid på udkig efter et nyt helvede at promovere."

"Skal jeg gøre jer tavse," sagde Joakim.

"Undskyld, sir."

I et par minutter blev rummet stille, men tankerne i deres sind fortsatte. Endelig var det Fingal Wills, der udtrykte et lidt andet emne. "Jeg spekulerer på, hvad der vil afværge sygdommen?"

"Drik ikke mælk."

"Drik ikke mælk? Hvad er det for et råd?"

"Det er bare, hvad jeg hørte. Jeg fandt det ikke på."

"Er du sikker?"

"Jeg hørte, at opium stopper sygdommen i at udvikle sig."

"Efter min erfaring kunne opium forhindre alt i at udvikle sig."

"At drikke kun øl vil holde sygdommen væk."

"Og du ved det hvordan?"

"I epidemien i '49 var min onkel det eneste medlem af hans familie, der ikke fik kolera. Det eneste, der var anderledes ved ham, var, at alt, han ville drikke, var øl."

"Øl, det kunne jeg godt."

"Også mig."

"Jeg er sikker på..." Inden sætningen kunne afsluttes, fløj døren op og afbrød alles tanker. Inden nogen spurgte den unge kvinde, hvordan hun kunne blive hjulpet, spurgte hun manden nærmest døren: "Er du Peter Nida?"

"Nej, Peter er derovre," sagde Fingal og pegede på manden ved skrivebordet i hjørnet.

Den bekymrede kvinde holdt et brev op og løb hen til Peters skrivebord. "Du skal komme, før det er for sent." Hun stak brevet ind i hans hånd, mens hun rykkede i hans skjorte.

"Vent. Stop." Peter fjernede sin hånd fra sin skjorte, og trykkede derefter en twopence ind i hendes håndflade.

"Skynd dig, der er ingen tid at spille."

Da Peter åbnede brevet, samlede alle mændene på kontoret omkring hans skrivebord. "Hvad er der, Peter?"

"Det er Nancy."

"Din søster?" spurgte Cratchit.

"Hun og Elizabeth er syge. Jeg er nødt til at gå til hende."

"Er Humphry der ikke også?"

"Det er han, men der er for meget sygdom til, at han kan klare det," sagde pigen.

"Peter, du har måske brug for hjælp. Tillad mig at tage med dig."

"Venlighed er virkelig din, hr. Joakim, men jeg kan ikke være ansvarlig for nogen skade, der måtte komme over dig."

"Så er de her nu mine vidner. Lad det være kendt, jeg fritager Peter Nida for enhver omstændighed, der kan skade mig. Nu, som denne unge kvinde har sagt, 'der er ingen tid at spille'."

Stadig ængstelig syntes Peter ikke at have andet valg end at følge sin arbejdsgiver ud på gaden. Da de to sikrede sig en vogn, sagde Peter: "Little Windmill Street."

"Jeg kører ikke ned ad dødsbanen. Det er bedst at få en anden tur."

"Nej, vent. Hvor langt vil du tage os?"

"Oxford og Polen er så langt, som jeg vil vove."

"Det vil gøre."

Joakim og Peter gik ind i førerhuset og passerede snart Royal Exchange, dengang Bank of England. På enhver anden arbejdsdag ville disse være stoppestederne for Joakim, men i dag forlod de handelsområdet til det berygtede Soho-distrikt. Ved udseendet af trængslen i gaderne ville man aldrig vide, at nogen del af London led utallige dødsfald i det øjeblik. Bevægelsen langs Oxford blev så langsom, at de, der gik, overhaledede bussen, for kun at blive passeret minutter senere. Under hele turen, da vognen hele tiden skiftede mellembevægelse og stagnation, de samme ansigter blev ved med at passere forbi førerhusets vindue. Mændene så det uforanderlige gadeteater med to kvinder, der gik arm-i-arm og talte, som om der ikke fandtes andre. Så var der barnet, der løb, kun for at stoppe for at trække vejret, men kort tid derefter kunne man

se det løbe igen. Men det mest underholdende var manden, der konstant stirrede, enten overrasket eller ærefrygt. Hvad han var så betaget af, kunne aldrig afgøres, men ansigtsudtrykkene skabte smil hos både Joakim og Nida. Alle individer var i deres egen verden. Sammen tilføjede de den eneste glæde, dagen ville byde på.

Da vognen standsede ved hjørnet af Oxford og Polen, spurgte Joakim: "Hvor er Gilbert, Nancys mand?"

"Løjtnant Albright kæmper på Krim."

"Så hun og børnene er alene?"

"Ja, men jeg hjælper dem så meget, jeg kan."

De trådte ud af bussen, betalte chaufføren og begyndte så at gå sydpå ned ad Polen mod Broad Street. De ville være de længste seks blokke Joakim nogensinde ville gå i byen. Hvert trin bragte syn, lyde og lugte fremmede for Londons livsstil. Vogne med de døde passerede dem i begge retninger. Vognen, der kom ind i området, havde kun én krop, mens den, der kom ud, flød over med de afmagrede rester af sunde sjæle, men timer tidligere.

Et lavt, langsomt støn af sorg kunne høres i hele sognet, med periodisk betoning af et hyl eller et skrig. Tårer var på mange ansigter, og det samme var bekymringen over de kommende usikre tider. Epidemien var begyndt for blot 48 timer siden-belastningen af liv og sorg var allerede større end myten kunne forestille sig.

Jo tættere Joakim og Peter kom på Broad Street, jo hvidere blev gaden. Hvert skridt løftede et fint pulver til næsen, hvor man tydeligt kunne mærke lugten af klorid.

Sammen med vognene til de døde besatte de levende også gaderne. På hjørnet af Polen og Broad Street mættede en rolig, ukarakteristisk for et sådant traume den følelsesmæssige atmosfære. Mennesker, snesevis af dem, fortsatte med at forfølge deres livs behov. Og selvom dagens hede pressede mest med en synlig sved, dækkede mange næse og mund til med et klæde, villige til at bytte svulsten med håbet om at afværge epidemien. En række mennesker samledes ved pumpen for at fylde spande

med vand. Andre gik i forskellige retninger med hver sin kuffert, og inden for få minutter forsvandt de fra området. Mænd sætter skodder på vinduer for at informere samfundet om sygdommen, der har ramt dem i huset. Og omkring hele området blev melankoliens lidenskab overvældet.

I nærheden af pumpen på Broad Street tog Peter til venstre ad Cambridge og fortsatte sydpå. Joakim fulgte efter. Ingen af mændene havde sagt et ord, siden de kom ind i området. Ord virkede upassende, næsten helligbrøde. Mens de gik sammen, kunne en tilskuer spekulere på, om enten var med tanke, eller om forpligtelsen måske havde taget kontrol over deres handlinger.

Cambridge er en af de mærkelige små gader, der kun går for en blok. For enden af blokken fortsætter gaden dog stadig, men det gør navnet ikke. Som man ville forklare det til en fremmed: "Gaden bliver til Lille Vindmølle." Alligevel er der ingen transformation overhovedet, kun et nyt navn.

Et par bygninger fra hjørnet drejede Peter til højre og bankede på døren. Alt var stille. Han bankede på igen, men der var kun stilhed. Med frustration bankede han på døren en tredje gang og råbte: "Nancy, Humphry, kom til døren!"

"Det er ikke godt," sagde Joakim og lagde sin hånd på Peters underarm. Peter prøvede håndtaget og fandt det ulåst. Han gik ind, men før han nåede at indånde et eneste pust, gispede han overhovedet efter luft. Den grimme luft i rummet lugtede af sydende opkast og diarré. Kombinationen vendte næsten mændenes maver. I lang tid stod Joakim og Peter i døren og vænnede sig til bygningens forurening. De var ivrige efter at undersøge stilheden, men frygtede dog forventningen om chok, og efterlyste konstant indbyggerne. "Nancy, er du der? Humphry. Elizabeth. Svar, hvis du hører mig." Men ingen lyd, ikke engang et ekko af deres egne stemmer blev returneret.

Selvom ingen af dem helt kunne tilpasse sig lugten, kom der en tid, hvor afskyen ikke længere plagede dem. Sammen gik mændene ind på jagt efter familien. Fra døren til det første soveværelse kunne Peter se, at den tomme seng var tilsmudset med de forskellige ekskrementer, kolerakræfter fra en person. Peter nærmede sig sengen og fandt den side, der var længst væk fra døren, skjult en måtte på gulvet. På måtten lå Nancy, med øjnene åbne en brøkdel. Peter, der ikke var sikker på livet i hende, knælede ved siden af Nancy og fandt hende væk.

Siddende på gulvet trak Peter sin storesøsters overkrop ind i sit skød. Mens hun strøg hendes hår, begyndte stille tårer at falde fra hans hage til hendes kind.

Joakim gik fra rum til rum på jagt efter de andre. Efter at have kigget gennem det meste af huset, hanåbnede en dør på bagsiden af bygningen. Inde i værelset var der to små senge, den ene indeholdt samme snavs som Nancys seng. I den anden lå to børn i hinandens arme.

Ved hjælp af en blid berøring gjorde Joakim sig opmærksom på deres forhold. Da han blev rørt, åbnede Humphry sine øjne. Elizabeth lagde dog ikke mærke til Joakims hånd på panden.

Humphry sagde: "Vi er så syge, sir. Kan du hjælpe os?"

"Ja, jeg er sammen med din onkel Peter."

"Onkel? Jeg hørte ham i min drøm. Han kaldte på mig, men jeg var fanget i en ovn. Så gik han." Humphry kiggede op på Joakim og tilføjede: "Du er ikke min onkel."

"Han er hos din mor."

"Kan du hjælpe mig? Jeg er så tørstig. Har du en drink?"

"Nej, men jeg henter noget vand."

"Ikke vand." Humphry slikkede sig om læberne, mens hans øjne lukkede.

Joakim, følelsesløs over for tanken om, hvad der skulle gøres først, stod stille som en statue, usikker på sin næste handling. Skulle han passe børnene, hente vand eller advare myndighederne om Nancys bortgang-virkede alt påtrængende. Han opgav endelig at beslutte sig og lod bare børnene gå og hente Peter. Peter rokkede på gulvet

med sin søster i armene og gav ingen opmærksomhed på Joakim, da han flyttede sig til en position lige bag ham.

"Peter, Elizabeth og Humphry har brug for vores hjælp."

Peter satte et ængsteligt skrig fri. Forskrækket over udbruddet lagde Joakim sin hånd på Peters skulder for at trøste sin sørgende ven. Med en stille, beroligende stemme sagde Joakim: "Kom forbi, de unge har brug for dig. Tænk på, hvad din søster ville have."

Joakims ord, som et slag i ansigtet, fik Peter til forsigtigt at lægge Nancy på gulvet. Da han kyssede hendes pande, rejste han sig op og sagde: "Vi må fjerne børnene fra denne forurening."

"De virker for syge til at bevæge sig."

"Ja, ja, det forestiller jeg mig, at de er." Sammen gik de ind på børneværelset. Ingen af børnene rørte sig.

Joakim sagde: "Har Nancy rent sengetøj?"

"Jeg kender til ekstra tæpper."

"Hent dem, mens jeg fjerner disse snavsede sengetøj." Joakim passede på ikke at røre noget af ekskrementerne og fjernede sengetøjet fra reservekøjen. I løbet af få øjeblikke blev et frisk tæppe draperet over sengen.

Da de så på de unge, frygtede det næste skridt, kiggede begge mænd på hinanden, mens Joakim sagde: "De skal renses, før vi flytter dem til friske tæpper."

"Jeg har aldrig haft sådan en opgave."

"Heller ikke jeg."

Peter sagde: "Det er det rigtige at gøre."

Med vand fra en spand i køkkenet rensede de to det værste fra Elizabeths krop. Fordi der ikke kunne findes noget skiftetøj til barnet, klædte de hende i en af hendes mors klæder. Hun rørte sig aldrig, i hvert fald ikke før hun indså, at hun var ved at blive adskilt fra Humphry.

Da Peter løftede sin slappe krop, sprang hendes øjne op, og hun skreg af forskrækkelse: "Nej! Phry!" Igen og igen råbte hun: "Phry! Jeg vil have Phry!"

Det var alarmerende at have sådan en enorm stemme fra det skrøbelige væsen. Peter lagde hende på det friske tæppe, alt imens han gjorde en indsats for at berolige hende. "Elizabeth, Humphry er her stadig." Men hun ville ikke have noget med ændringen at gøre. Så snart hun blev sat ned, arbejdede Elizabeth på at rejse sig med længsel efter at vende tilbage til sin bror. Joakim kiggede sig om efter noget, der kunne formilde hende. En dukke, da den blev tilbudt, blev skubbet væk, ligesom en bog med en kanin på omslaget. Desperat efter at berolige barnet, låste Joakim sig fast i en trækasse fra en hylde. Ved åbning af låget flød melodien "Greensleeves" gennem rummet.

Elizabeth kiggede på spilleboksen, strakte armene ud og sagde: "Far." Joakim placerede den åbnede æske ved siden af hende. Mens sangen blev langsommere, arbejdede Elizabeth gennem en ihærdig kamp på at spole sin fjeder tilbage. Mens hun drejede mellem at slappe af i musikken og derefter kæmpe med nøglefærdigheden, gik mændene til Humphry.

Humphry var i stand til at hjælpe med sin egen udrensning. Med Joakims hjælp rejste drengen sig fra sengen, rejste sig mod den ældre mand og så på, hvordan Peter skiftede sengetæppet ud. Så snart Humphry satte sig på sin seng, kastede Elizabeth op på hendes. Lidt blev frigivet, men alligevel følte mændene sig tvunget til at skifte både kjole og sengebetræk igen. Da mændene indså, at disse udstødninger kunne komme til at kræve al deres tid, besluttede mændene at placere let aftagelige klude under både børnenes menige og på tværs af deres bryster.

Dagens prøvelse begyndte at slide på Joakim. Han havde holdt sig godt, men han havde brug for et hvil. Han sad i en stol mellem børnenes senge. Da spilleboksen gik langsommere, spolede han den tilbage til Elizabeth. Hun var tavs til Humphrys konstante mumlen om at være tørstig.

"Jeg skal til Broad Street for at hente vand," sagde Peter.

"De har brug for mere end vand. De har brug for noget for at give dem styrke."

"Uden tvivl vil ingen af dem være i stand til at spise."

"Ja, det er en vished," sagde Joakim. "Du er klar over, hvor jeg bor på Sackville?"

"Jeg har været på Sackville, men kender ikke dit hjem."

"Jeg bor på Sackvill 15e. Her, tag min nøgle og hent æsken med dåsefrugt under min trappeopgang. Hent også en hammer og et par søm for at åbne dåserne. De er også under trappen."

"Men, sir, jeg tvivler på, at begge børn vil være i stand til at beholde noget mad."

Irriteret og træt sagde Joakim: "Stop med at skændes og hent genstandene."

Peter begyndte straks at løbe. Joakim boede lidt mere end et halvt dusin gader fra den lille vindmølle, men alligevel ville der gå over en time, før Peter vendte tilbage.

Joakim bød velkommen til hviletiden. Alle tre faldt på deres egen tid i søvn. Spilledåsen var den sidste til at skrue ned.

De tre vågnede samtidigt til et tumult i køkkenet. Humphry løftede hovedet, spurgte, om huset var under angreb, og trak så en pistol fra under sin seng. Joakim afvæbnede

drengen, mens han overbeviste ham om, at der ikke var nogen grund til at bekymre sig. Elizabeth forblev tavs. Hendes indsunkne øjne stirrede ud på intet og alt på samme tid. Joakim rejste sig og undersøgte støjen. Han gik ind i køkkenet og fandt Peter stå ved disken med et søm i den ene hånd og en hammer i den anden. Da han så Joakim, sagde han: "Det ser ud til, at disse dåser var beregnet til at bevare maden på ubestemt tid. De buler næsten ikke, endsige lader sig punktere."

"Selv et hul vil være nok til, at børnene kan drikke juicen igennem."

"Denne dåse er godt indrykket. Jeg vil bryde igennem, selvom tumultet rasler vores knogler." Med det sagt slog Peter sømmet så hårdt, som han kunne. Hammerens kraft på sømmet fik dåsen til at udløse et sus af luft. Peter rakte beholderen til Joakim og sagde: "Se om nogen vil drikke."

Da Peter begyndte at banke på låget af en anden dåse, tog Joakim de åbnede konserves til børnene.

Elizabeth så ud til at sove, hvorimod Humphry fulgte hver bevægelse Joakim lavede. "Her, Humphry. Løft dit hoved og drik." Joakim støttede Humphrys nakke, da han vippede dåsen til drengens læber. Humphry tog en slurk, så en til. Inden for få minutter havde han slugt al væsken. Han havde endnu ikke fået slukket sin tørst, og bad om mere at drikke. Næsten inden for samme tidsrum, gav en anden Peter en dåse.

Mens drengen langsomt indtog væsken, fjernede Peter spilledåsen fra Elizabeths seng og satte sig derefter ned, hvor den havde været. Han så på det lille barn. Hendes fysiske udseende var blevet forværret inden for den korte periode, han havde været væk. Hendes blålige læber, indsunkne øjne og mund på klem gav Peter en følelse af undergang. Han rystede forsigtigt pigen vågen. Han strøg hende over panden og forklarede, hvordan han havde brug for, at hun skulle drikke af dåsen. Hun viste ringe interesse og brugte ingen energi på at hjælpe ham. Gennem mellemrummet mellem hendes læber hældte Peter en lille mængde af den søde væske i. Saften klukkede op og over hendes mundvig og flød så ned ad kinden. Hendes øjne stirrede frem uden fokus. Den eneste observerbare bevægelse, der kom fra Elizabeth, var at klemme og derefter slippe hendes venstre hånd. Peter tog hånden i sin hånd, men det tjente kun til at irritere hende. Han fortsatte med at forsøge at trøste og fodre Elizabeth, men han lykkedes ikke med nogen af dem.

Joakim var lige blevet færdig med at fodre Humphry, da der blev hørt et højt bank på døren. Han rejste sig og svarede bankende fra forsiden af hjemmet.

Da de åbnede døren, blev begge mænd så overraskede over, hvem de så på den anden side af tærsklen, at de bare stirrede på hinanden. Til sidst sagde Joakim: "John, Dr. Snow?"

"Så godt at se dig, Ebenezer. Det er lidt usædvanligt at tale med dig uden for vores nabolag. Hvad bringer dig hertil?"

"Jeg går ud fra det samme, der giver dig-kolera."

"Jeg er faktisk i koleraundersøgelsesudvalget for St. James Parish. Det er mit ønske at både hjælpe og samle information. Ville jeg have ret i at antage, at sygdommen er i hjemmet?"

"Det er det. Vi har to syge børn. Deres mor er allerede gået bort."

"Må jeg se børnene?"

"Ja, bestemt. Følg mig."

For at imødekomme lægen blev en tredje stol bragt fra stuen. Den blev placeret ved fodenden af sengene, ved siden af stolen, hvor Peter sad. Joakim satte sig i den nyligt ankomne stol, mens John placerede sig i stolen mellem sengene. Han undersøgte Humphry først. Han lugtede en frugtighed og sagde: "Har du givet ham mad?"

"Vi gav ham saften fra frugt på dåse."

"Dåsefrugt, noget af en luksus."

Joakim sagde: "Det var en gave."

"Godt. Men giv ham ikke for meget på noget tidspunkt; måske en kop hver time. Efterhånden som han får styrke, øg mængden. Så snart hans diarré stopper, skal du begynde at fodre ham med blød mad."

Peter sagde: "Så du tror, han vil komme sig?"

"Vi vil bede til, at det er sådan. Og nu til dejlige..." Dr. Snow ventede på, at nogen fortalte ham pigens navn.

"Elizabeth."

"Åh, ja, dejlige Elizabeth." Dr. Snow begyndte at undersøge hende. Hendes lille bryst rejste sig let for hvert åndedrag. Da han løftede hendes arm, bemærkede han, at hendes negle var begyndt at få en blålig farve. Kniber den hud på hendes håndled, blev han ikke overrasket, da huden forblev en hævet klump. Dr. Snow førte fingrene hen over klumpen for at flade huden. Under hele undersøgelsen blev Elizabeth ved med at holde og slippe sin venstre hånd.

John Snow spurgte: "Har dette barn været i stand til at drikke?"

Peter sagde: "Nej."

"Det er mærkeligt, at hun bliver ved med at tage fat i sin hånd. Jeg har aldrig set en anden person med kolera gøre sådan noget."

I et par minutter koncentrerede de sig tre om Elizabeths hånd. Peter sagde til sidst: "Jeg tror, hun leder efter spilleboksen."

"Jamen, giv hende det, hvis det er en trøst."

Hermed spolede Peter kassen tilbage og lagde den derefter under Elizabeths hånd. Da musikken begyndte, blev hendes hånd stille.

"Vil du se mig til døren, Ebenezer?"

Ved døren sagde Dr. Snow til Joakim: "Du klarer dig godt ved børnene. Hold dem, og dig selv, rene. I bør alle begynde at drikke kogt vand. Ydermere, hvis et af børnene klager over mavekrampe, så læg tre dråber af dette under deres tunge." Med det rakte han Joakim et lille hætteglas med opium, åbnede døren og gik.

Joakim stak hætteglasset i lommen, da han trådte ind på børneværelset. Da han sad i stolen mellem sengene, kunne man høre Peter hulke. Joakim vidste, hvorfor han græd, men ventede på at høre Peter sige: "Hun har forladt os." Spilledåsen stoppede øjeblikkeligt med at spille.

Blødt samlede Peter Elizabeth op. Da han begyndte at bære hende til Nancys værelse, indså Humphry betydningen af handlingen. Grædende sagde han: "Ikke Elizabeth. Nej. Jeg vil have hende." Han løftede armene for at modtage sin søster.

Joakim sagde: "Nej, Humphry. Det her er bedst."

"Lad mig i det mindste kysse hende."

Mændene bekræftede visuelt en aftale med hinanden. Peter sagde: "Ja, kys Elizabeth." Med det sænkede han hende til niveau med drengens seng. Humphry kærtegnede sin engang så legesyge søsters indsunkne kinder. Han åbnede munden for at tale, men i stedet kyssede han blidt hendes pande og faldt så sammen tilbage til sin seng.

Efter at Elizabeth var blevet placeret ved siden af sin mor, forlod Peter huset for at hente dødsvognen, noget vand og en bus til at transportere de tre i sikkerhed om morgenen.

Da de havde spist en let middag, tog hver af mændene deres tur til at se på drengen, mens den anden hvilede sig. I løbet af aftenen kastede Humphry op én gang, havde to episoder med diarré og græd af og på natten igennem. Om morgenen var han hverken blevet bedre eller dårligere.

Det var midt på formiddagen, før Nancy og Elizabeths vogn ankom. Betjenten informerede mændene om, at begravelsen ville finde sted inden sent på eftermiddagen. Peter var overrasket. Han forventede den normale sorgperiode, men epidemien krævede forandringen.

"Undskyld, guvnr, vi er blevet instrueret i at holde os til stede ved begravelserne, for at de døde ikke bliver belastende gennem opbygning."

Efter at vognen var begyndt sin rejse mod Broad Street, diskuterede Peter og Joakim dagens logistik.

Joakim sagde: "Jeg synes, du skal tage Humphry med til dit hjem. Jeg vil deltage i begravelserne."

Peter, der ville være en del af begge arrangementer, tænkte over alle mulighederne, inden han gik med til ideen. Da træneren ankom, hjalp Joakim Peter med at få det til at se ud, som om Humphry havde et brækket ben. De frygtede, at hvis chaufføren kendte til drengens sande lidelse, ville han forlade dem. Denne charade narre ikke chaufføren, men han var en modig mand med et ønske om at hjælpe denne mindre heldige dreng.

Kusken kørte de tre mod Peters hjem, ad kirkegården. På kirkegården trådte Joakim ud af vognen og betalte derefter chaufføren, så han kunne gennemføre turen til Peter.

På kirkegården havde flere mænd travlt med at grave dybe huller. To mænd gravede, mens andre gennem et remskivesystem løftede snavset op til overfladen. Gravene var gravet så dybt, at Joakim begyndte at frygte, at mændene ville bryde igennem til en underjordisk flod, men det gjorde de aldrig.

Inden for en time ankom syv kister på to vogne. De stoppede ved siden af den eneste færdige grav. På toppen af hver kiste var navnet på personen indeni trykt. De to

Allbright-kister var de mindste, hvor Elizabeth var lidt mere end halvt så stor som den største.

Betjentene, der var følelsesløse over for dagens følelser, begyndte at sænke kister ned i hullet. Den første var den største, en mand ved navn Ned Shepherd, derefter en anden og tredje. Hver sad direkte oven på den sidste. Joakim så forvirret på stablen af flere skrin i det enkelte hul. I det øjeblik han indså, at alle syv kister skulle stables i den samme grav, bad han Elizabeth om at blive placeret direkte oven på sin mor. Og selvom stablingen efter størrelse ville have dikteret, at dette skulle ske alligevel, bekræftede de beredvillige, at de ville gøre som de blev bedt om.

Ingen fanfare, og kun ceremonien med en præst, der velsigner hver kiste, ledsagede dunken af træ på træ. Da Nancys kiste blev sænket, kom der en tåre i Joakims øjenkroge. Han kæmpede mod tåren, men så blev Elizabeth sænket ned over sin mor. Detilbageholdt tåre faldt, efterfulgt af andre. Joakim tillod villigt tårerne at flyde. Da han huskede pigen, følte han en sorg over situationens tragedie generelt.

Gennem tårernes sløring så Joakim et hoved og derefter skuldre rejse sig fra gravens midte. Han tørrede fugten fra øjnene for at tydeliggøre sit syn. Hovedet og skuldrene blev ikke blot tilbage, men fortsatte med at rejse sig længere fra graven. Hans syn var gamle øjne, der manglede evnen til detaljer. Han trådte frem og indså, at den opstandende person havde deres blik på ham. Pludselig identificerede Joakim personen som spøgelseset, Marley. Hans ven, hans velgører, mentor for hans rensede ånd-Jacob Marley-stirrede på ham og åndede så ordene: "Hjælp mig."

Erindringen om Marleys anmodning chokerede den nu halvsovende Joakim til fuld årvågenhed. Da hans øjne sprang op, efterlod han de tragiske minder om gravpladsen. Han lå stille i sin seng og sagde: "Atten år." Indtil det øjeblik havde han glemt, at dagen ikke kun var begyndelsen på samfundets mest elskede højtid, men også årsdagen for hans vens død. Joakim havde ikke tænkt på Marley en eneste gang i løbet af dagen. Han var ked af ikke at have husket det 18. år for Marleys død. Han sagde til sig selv: "Hvem vil sørge over dig, når jeg er væk?"

"Ingen behøver at sørge over mig, hverken dengang eller nu."

"Hvem sagde det?"

Joakim vendte hovedet mod lyden. Med minimalt lys fra pejsen kunne han se omridset af en mand, der stod en halv snes meter fra sin seng. Joakim svingede sine ben over siden af sengen.

"Jacob, er det dig?"

"Det er."

"Du ser anderledes ud. Dine lænker... hvor er de blevet af?"

"Hver fejl, vi havde samlet, blev frigivet fra mig, da du rettede den."

"Hvad jeg gjorde påvirkede dig?"

"Alt, hvad der er gjort, giver en effekt. Ingen handler isoleret."

"Men hvordan kan de levende påvirke de døde?"

"Vi i efterverdenen eksisterer, og alle indenfor tilværelsen oplever bevægelse. Bevægelse er forandring."

"Jeg forstår det, men hvordan ændrer de levende de døde?"

"Enhver handling eller tanke rettet mod os kan ændre os. Vores fremskridt er mindre bundet til elementerne. Derfor kan ånder let bevæges gennem tanker."

"Så ved blot at tænke på de afdøde, bliver de på en eller anden måde ændret?"

"Kun hvis det er spøgelses ønske at føle tanken."

"Så, dine lænker er nu væk. Hvorfor er du ikke steget op til himlen?"

"Jeg har stadig en kæde, som jeg smedede, før jeg mødte dig."

"Jeg kan ikke se det."

Marley åbnede sin skjorte og sagde: "Se dybt." Da Joakim koncentrerede sig om Marleys blottede bryst, blev huden gennemsigtig. Han kunne se hjertet i dets centrum, og gennemboring af orglet var ét gigantisk kædeled, hvis vægt må have været en konstant byrde.

"Er det dette, der binder dig til din skærsild?"

"Det gør det."

"Hvordan kan du fjerne sådan elendighed?"

"Ved din hjælp, hvis du skulle vælge at hjælpe mig."

"Jeg vil altid låne mig til dig, Jakob."

"Det er ikke uden farer for dig, Ebenezer."

"Jeg ville gå ind i døden for dig."

"Faren er så reel. Men hvis det lykkes, vil det også være belønningen."

"Jeg er en gammel mand med lidt at frygte og mindre at miste. Så fortæl mig, Jakob, hvordan jeg kan hjælpe."

"Følg mig. Hold dig tæt på hele tiden, og min energi vil blive din."

Med det svævede Marley gennem væggen. Joakim stod og så på. Efter et langt øjeblik gik Marleys hoved tilbage gennem væggen, "Følg mig, Ebenezer."

Joakim lukkede øjnene og fulgte efter Marley gennem væggen.

**** Stav to ****

Forræderi på arbejdet

VANDELE NÅR de er kommet ind, men ikke mursten, eller det burde det i hvert fald ikke. Men der var Joakim igen inden for et dusin år, der svævede på ydersiden af sit hjem, svævende flere meter over jorden, med lukkede øjne og knyttede næver. Marley bankede ham på skulderen og fik Joakims øjne til at åbne sig; da han indså sin knibe, begyndte han at falde. Han skrigende kastede han sig mod det, der ville føles solidt, hvis det blev ramt, men Marley slog sin hånd om Joakims håndled. Kulden fra hans døde berøring kølede dybere end vinterens luft, men alligevel stoppede Joakims nedstigning brat.

Langsomt begyndte de to at stige over Sackville Street. Mens de gjorde det, begyndte Burlington Arcades ovenlysvinduer at dukke op. I hurtig rækkefølge forsvandt de. Så var spærene, der støttede dem, væk. Efterhånden som de to venner rejste sig højere og højere, forsvandt arkadens fornemme butikker, og jorden, som bygningen engang havde stået på, forvandlede til græs.

"Jacob, hvor er vi?"

"Hvornår er vi er det rigtige spørgsmål."

"Hvornår er vi så?"

"I begyndelsen af vores partnerskab, Ebenezer."

"Er begyndelsen på vores partnerskab vigtig for din frelse?"

"Nej, mit svigt begyndte lige samme år."

"1813, så?"

"Ja. Kan du huske det år?"

"Jeg kan huske, hvor trist det var for dig."

"Så trist," sagde Marley og tænkte på den mest beklagelige begivenhed i sit liv. Så tilføjede han: "Her er vi."

Joakim så sig omkring i den mørke gade. "Hvor er gaslygterne?"

"Det er 1813, Ebenezer."

"Øh." Joakim fortsatte med at se sig omkring og spurgte: "Hvorfor er vi hos Pressey og Barclays købmand?"

"Bare pas på glasset."

Sammen stod de foran det mørklagte vindue og stirrede ind i glastomrummet. Næsten uden varsel blev gaslamper i butikken lyse. Spøgelserne så på, mens en mand bevægede sig hen imod dem. De hørte ham fløjte "God Rest Ye Merry Gentlemen". Med et smil på læben stod manden direkte foran duoen og undersøgte de hængende gæs. Til sidst valgte han den største af fuglene. Han tog den ned og stillede gåsen på disken. Da han kiggede rundt i butikken, bemærkede Joakim, at mange af hylderne var nøgne. Han åbnede munden for at tale, men standsede i tanker, da han så en spøjst Jacob Marley løbe gennem døren.

"Noah, Noah, gæt hvad?"

"Nå, jeg sværger, lillebror, du ser ud som om du har set et spøgelse." Joakim og Marley så på hinanden; Joakim smilede, mens Marley så bekymrende ud.

"Nej, nej, selvfølgelig ikke." Han lagde pengene fra sine lommer på disken og fortsatte: "Lorriane Bignell gav mig en halv krone som tip. Hun sagde, 'sæsonens ånd har overhalet mine gode sanser'. Den unge Jacob lo: 'Jeg er bare glad for, at det overhalede hende, da jeg leverede dagligvarer.'"

"Ja, Jacob, det vil give dig en ekstra fin ferie. Var du i stand til at levere alle dine leverancer?"

"Ja, alle var endda hjemme for at betale for dem."

"Vidunderligt, hr. Pressey burde være ret tilfreds med dagens kvitteringer. Jeg kan ikke huske en mere profitabel dag."

"Det er fordi, der sandsynligvis aldrig har været en."

"Nå, det er tid til at lukke op og fejre vores egen ferie. Du fejer ud, mens jeg tæller pengene og forbereder indbetalingen."

Da de to beskæftigede sig med dagens gøremål, åbnede døren sig, og en gammel kvinde trådte ind. Hendes næse var rød af vinterens kulde. Vind i hendes ansigt havde tvunget tårer til at danne sig i hendes øjenkroge. Begge mænd så op for at se, hvem der var kommet ind. Noah smilede til kvinden, mens Jacob rynkede panden. Med vandrestokken i hånden gik hun langsomt hen til disken.

"Hvordan kan jeg hjælpe dig, fru Buckner?"

Hendes stemme knækkede: "Jeg vil gerne købe en yam," sagde hun, mens hun fumlede med sin møntpung.

"Vi har et par tilbage."

"Vis mig dine penge," forlangte Jacob.

"Jacob! Husk sæsonen."

Brudrende gik den unge Marley tilbage til sin fejning. Noah rullede de to yams i hånden og inspicerede begge nøje. "Mrs. Buckner, ingen af disse yams er af den bedste kvalitet. Ville du have noget imod, hvis jeg lader dig få begge til prisen af én?"

"Det ville være meget venligt."

"Godt, godt." Han pegede på gåsen på disken og tilføjede: "Dette er fuglen, jeg skal fodre min kone og unge Jacob her til jul. Sagen er den, at ingen af os kan lide vingerne. De vil kun gå til spilde. Ville det være i orden, hvis jeg giver dem til dig? Vil du spise dem?"

"Ja, vingerne ville være fine. Tak, hr. Marley."

Noah smilede til den skrøbelige kvinde, skilte vingerne fra brystet og rakte hende pakken efter at have pakket tingene sammen. Hun gav glad Noah sin skilling, vendte sig og gik.

"Hav en vidunderlig jul," råbte Noah efter kvinden.

Efter at hun var væk, klynkede Jacob: "Jeg kan godt lide vingerne. Hvorfor gjorde du det?"

"Nyder du ikke også låret?"

"Det gør jeg."

"Forventer du at gå sulten hjem i morgen?"

"Nej, selvfølgelig ikke, men..."

Han lagde sin hånd på Jakobs skulder og sagde: "Jacob, du har meget at lære om at vise tak for din held."

Han trak sig væk og svarede: "Og du, storebror, har meget at lære om, hvordan verden virkelig fungerer."

"Det er jul. Hvis vi ikke kan være gavmilde nu, hvornår så?" Noah holdt en pause og tilføjede: "Kender du overhovedet til fru Buckners situation?"

"Nej, men jeg kan ikke se, hvor det ville betyde noget."

"Det gør det, selvfølgelig gør det. Hendes mand døde sidste vinter. Hendes søn, der var arving, vendte hende ud af det hjem, hun boede i hele sit voksne liv. Hun har intet nu."

"Det er ikke min bekymring."

"Ja, Jacob, samfundets velfærd er din bekymring."

"Nej, det er det ikke."

Irriteret sagde Noah: "Bare vend tilbage til din fejning."

Joakim kiggede på Marley og spurgte: "Du var virkelig så hård?"

"Vær forsigtig med din fordømmelse, Ebenezer. Vi blev begge skåret af det samme klæde."

"Jeg ved det. Din bror var en god mand, Jacob. Jeg er ked af den skæbne, han mødte."

"Han var bedre, end jeg fortjente."

"Jacob, du er også blevet en god sjæl."

"Snart tror du det måske ikke."

Joakim stirrede nysgerrigt på Jacob, mens ånden så hans brorr tælle penge.

Da de to gik i gang med lukkeprocedurer, ramte en ridetræner ind i kantstenen ved siden af butikken. Kraften fik hjulene til at hoppe, før de satte sig ved et stop. Begge mænd, såvel som spøgelse, kiggede mod forstyrrelsen.

"Åh, det er Mrs. Swinburne igen. Fortæl hende, at vi er lukket," sagde Jacob, da Noah gik hen mod døren.

"Nej, Jacob, hun er en god kunde. Hun ville ikke være her, hvis det ikke var vigtigt."

"Hun er en rig kunde, mener du."

"Kære bror, det har intet med det at gøre."

"Hvis du siger det, kære bror."

Da Noah åbnede døren, begyndte buschaufføren at ringe vildt på sin klokke.

"Utålmodig gnaven," mumlede Jacob.

Den åbne dør lukkede et kuldestød ind, Jacob tabte kosten og begyndte at gnide sine arme.

Da fru Swinburne så Noah, smilede hun muntert til ham, hvilket viste både den rosenrøde farve på hendes røde læbe og mellemrummet mellem hendes to fortænder.

"Godaften, fru Swinburne. Hvordan kan jeg hjælpe dig?"

"Det tog dig lang tid nok," sagde chaufføren.

"Det vil være nok ud af dig," formanede Mrs. Swinburne. "Undskyld, Noah. Jeg håber, du stadig er åben."

"Vi er i gang med at lukke, men jeg er altid glad for at hjælpe dig, fru Swinburne."

"Emily, tak. Jeg har lige fundet ud af, at vi får uventede gæster. Jeg har brug for et dusin yams og din bedste fugl."

"Jeg er ked af, vi er alle tør for yams, men har nogle vidunderlige kartofler tilbage."

"Åh, det var jeg bange for. Nå, kartofler bliver det. Har du mere end et dusin?"

"Der burde være et par dusin."

"Jeg vil tage dem alle."

Mrs. Swinburne begyndte at give Noah en pengeseddel på fem pund, men tøvede så. Hun trak regningen tilbage og gav den helhjertet et kys og efterlod aftryk af hendes læber på den. Da hun rakte Noah sedlen, blinkede hun frækt til ham. Noah tog pengene, sørgede for, at de var ordentligt underskrevet, og smilede så tilbage til den flirtende kvinde. Da han vendte sig om for at gå ind i butikken, kaldte chaufføren til ham: "Vær hurtig med det, kulden gør ondt på mig."

Noah vendte sig mod chaufføren, bøjede sig og sagde: "Selvfølgelig, sir." I løbet af få minutter overrakte han varerne og de resterende penge til kvinden. Så hurtigt som de ankom, styrtede de væk og efterlod en byge af sne svævende gennem luften.

Det tog kun et par minutter at afslutte lukningsprocedurerne. Den sidste var Noah, der slukkede de halve dusin olielamper. Jacob stod utålmodigt ved disken, så ivrig efter at gå, at da døren endelig blev åbnet, klemte han sin skulder mod dens kant. Han rikochetterede fra skoven og begyndte så at løbe ned ad gaden.

"Jacob. Jakob!"

Jacob gled til standsning på en isplade, der havde udviklet sig fra trompende fødder, der komprimerede sne. Med en synlig utålmodighed vendte han sig mod sin bror.

"Kommer du til jul?"

"Noah, jeg skal møde en vigtig person i morgen. Jeg tror ikke, jeg vil være i stand til at deltage."

"Jacob, hvad kan være så vigtigt, at du skal gøre det til jul?"

"Jeg kan ikke tale om det endnu."

"Nå, hvad end det er, vil jeg ikke lade det afslutte vores ferietradition. Flora venter dig til middag. Kan du ikke huske Cromwells undertrykkelse, da folk gav deres liv for at bevare julen?"

"Du ved, at jeg ikke har glemt det, Noah, du vil ikke lade mig det. Men jeg har en aftale."

"Jeg vil ikke have det. Jacob, der kan komme en dag, hvor du ville ønske, at du havde familie at hygge dig med."

"Og hvor skal du og Flora hen, så jeg ikke har familie i nærheden?"

"Vi kan flytte. Du kan flytte. Man ved aldrig."

"Åh, få det på din måde. Jeg kommer." Jakob vendte sig om og begyndte at løbe igen.

"Aftensmad klokken to. Kom ikke for sent."

Joakim kiggede over på Marley. Marley stirrede på sin bror. En tåre så ud til at falde fra spørgelsets kind. Hvordan var sådan noget muligt? En ånd er uden fysiske elementer.

Var tårerne så uden fugt? Joakim tænkte over tanken, men sagde intet. Han ville kun trøste sin ven, så han lagde sin arm over Marleys skuldre.

Noa begyndte at gå i den modsatte retning af Jakob. Marley rykkede i Joakim og sagde: "Lad os følge ham." Oxford Street var næsten kulsort, da de fleste butikker var lukket, og de få boliger havde kun svage gaslamper og stearinlys, der skinnede gennem vinduerne. Den sparsomme belysning gjorde det svært for Noah at undgå de isede områder. Da han gik ned ad gaden mod Bank of London, flød hvert åndedrag udåndet rundt om siderne af hans ansigt. Folkene omkring ham rejste i alle retninger. Børn løb, julesange sang, og de andre var på vej til feriefester i hele byen.

Uden varsel smadrede en snebold ind i siden af Noahs hoved, hvilket fik ham til at snurre hen over brostenene. Da han mistede balancen, faldt han om på ryggen og sendte sin pengetaske flyvende gennem air. Noah lå henslængt på jorden og trak vejret tungt, mens han forsøgte at finde ud af, hvad der lige var sket. En ung mand stillede sig over ham og spurgte: "Undskyld, guvnor, er du såret?"

Noa så drengens øjne ind og sagde: "Jeg tror, jeg har det godt."

"Her, sir, lad mig hjælpe dig op." Den unge rakte sin højre hånd til Noa.

Da Noah var kommet op, sagde han: "Jeg havde en ...", men før han kunne afslutte sætningen, rakte drengen ham sin pengepung.

Marley og Joakim så på, mens Noah takkede den unge mand og fortsatte derefter i retning af banken.

"Jeg går ud fra, at Noah har de daglige kvitteringer i posen?" spurgte Joakim.

"Han satte dem derinde."

"Og han skynder sig at indbetale pengene?"

Før Marley nåede at svare sin ven, gled Noah, i et forsøg på at omgå julesange, og faldt igen. Denne gang gled han halvvejs ned ad Snow Hill, før han stoppede. Og igen fløj hans pengepung gennem luften. Den kom endelig til at hvile for fødderne af den højeste caroler, Sir Stephen Mackintosh. Sir Stephen tog posen op, kiggede ind og begyndte så at gå hen mod Noah. Noah, der havde rejst sig, begyndte at lede efter pengene. Et bekymret blik overhalede ham, da han indså, at tasken kunne være hvor som helst inden for et halvt blokområde.

"Han ser skiftevis ud. Han vil ikke give pengene tilbage, vel?" spurgte Joakim.

"En persons ærlighed er ikke en fysisk egenskab," svarede Marley.

Før Joakim kunne kommentere yderligere, rakte Sir Stephen Noah sin taske. "Du droppede det her."

"Tak. Mange tak." Noah modtog posen fra den ranglede fyr.

"Sir Stephen Mackintosh til din tjeneste."

"Herre? Du er ung til at have sådan en fornem titel."

Den unge mand trak bare på skuldrene. Noah takkede igen de unge og fortsatte derefter mod banken. Han ankom til Bank of London kun et minut, måske to, efter at dørene var blevet låst. Han vendte sig for at gå hjem, og uden yderligere hændelser ankom han sikkert til sin dør. Efter at være kommet ind, gemte han straks pengepungen under et løst gulvbræt under sin seng, og begyndte derefter straks ferien med sin kone, Flora.

Da hun så Flora, begyndte Marley at græde. Da tårerne faldt fra hans ansigt, forsvandt de, før de ramte gulvet.

"Jacob, hvad er der galt?"

"Det hele er forkert!" Han græd ukontrolleret og udbrød: "Jeg fortjener en fordømmelse ud over Transmogriky. Jeg kan ikke fortsætte dette, Ebenezer. Jeg tager dig hjem."

"Nej, Jakob, uanset hvad du har gjort, fortjener du ikke denne uendelige pine."

"Min kære ven, du taler uden viden."

"Jeg er ikke uvidende om din bedre side, Jacob."

"Og alligevel ved du intet om denne kæde. Det er min opgave."

"Din opgave, men hvorfor skal du lide i det uendelige?"

"På ubestemt tid? Forandring for de døde er bestemt, men kun gennem outreach. Af mine egne energier er jeg dømt."

"Humbug! Hvor er så dine bindinger fra vores sidste møde?"

"Det er dig, der ændrede mig, som ændrede mig."

"Humbug, jeg siger dig det. Det var din indflydelse, der modificerede mig. Hvis noget, vi ændrede hinanden. Så fortæl mig, Jakob, eksisterer du stadig? Er det en sky, en lyd eller måske blot en opdigtet fantasi, jeg taler til nu?"

"Nej, det er min ånd, du taler om. Hvad angår min eksistens, er jeg stadig smerteligt klar over, hvad jeg har gjort."

"Så vidt det er din bevidsthed-ser det ud til, at ønsket om forandring skal hjælpe med at udvikle reformer. Indrømmet, det ser ud til, at overgangen sker anderledes for de døde, end den gør for de levende, men alt kan ikke gå tabt for dig."

"Jeg hungrer efter din sandhed, Ebenezer. For hvis det er anderledes, så er hele denne mission forbi håbet."

"På et eller andet niveau har du altid vidst, at det, jeg taler nu, er sandheden. Husker du dit første besøg hos mig for elleve år siden? Du fortalte mig dengang, at du ofte sad i nærheden af mig. Du kaldte det din bod. Nå, hvad er bod andet end accept af straf i et forsøg på at bevæge dig mod frigivelse?"

"Kære ven, dine oplyste tanker løfter mig, men hvis vi skal fortsætte denne satsning, må vi gå nu. Der er et møde at deltage i."

SOLEN stod op uden konkurrence fra skyerne. Da den unge Jakob hurtigt gik gennem de næsten tomme gader, forkølede den sprøde morgenluft hans ansigt. Med jævne mellemrum gled han på en isplet, men han mistede aldrig fodfæstet og så ud til at nyde overraskelsen ved rutsjebanen. Inden for en halv time ankom han til sit bestemmelsessted. Kraftigt bankede han på døren.

"Jeg kender dette sted," sagde Joakim.

"Som du burde," svarede Marley.

Døren gik op og i varmen stod en ung Ebenezer Joakim.

"Kom ind, Jakob."

Sammen gik de ind i et rum med to stole nær en flammende ild. Hver sad, og mens Jacob tog sin frakke af og lagde den på stoleryggen, rensede Joakim sin stemme. "Uhum, så du er klar til at blive min partner?"

"Så sandt. Jeg bragte pengene.""Det hele?" spurgte Joakim.

"Det hele."

"Jeg troede, du kun havde hundrede pund. Sagde du ikke til mig, sidste gang vi mødtes, at du ville betale de andre hundrede pund over en toårig periode?"

"Det gjorde jeg, men jeg sikrede mig en velhavende bagmand," sagde Marley.

"Lige så godt. Bedre vilkår, går jeg ud fra?"

"Åh ja, meget bedre."

"God, god forretningssans," sagde Joakim, mens et svagt smil spredte sig over hans tynde læber.

"Så sandt," sagde Marley.

"Jamen, jeg har udarbejdet papirerne. Men da vilkårene er blevet ændret, bliver jeg nødt til at ændre aftalen."

Joakim tog sin fjerpen og blæk frem, krydsede et par linjer ud og tilføjede "fuldt betalt" nederst i kontrakten. Det var dengang, han bad sin søster, Fan, om at slutte sig til dem. De to mænd paraferede ændringerne og gjorde derefter deres partnerskab officielt. Fan underskrev også kontrakten som vidne.

Da hun overlod mændene til deres forretning, sagde Joakim: "Hun skal giftes om en måned. Jeg er ikke opsat på hendes forlovede, men jeg får at vide, at far kan lide ham. Så hvad tæller min mening?" Marley fornemmede, at spørgsmålet var af retorisk karakter, så han sagde intet. I stedet gav han Joakim en pakke penge. Efter at have talt

sedlerne sagde Joakim: "Godt, vi er i forretning sammen." Efter at have afsluttet deres arbejde delte de to en brændevinsbeger. Ingen af dem var dygtige til at snakke, så hver sad stille og nippede til deres drink.

Kort efter sagde Marley farvel og begav sig til sin brors hjem. Da han ankom, havde festen været i gang i over en time.

"Jeg var ved at give op på dig," sagde Noah. "Jeg lavede bedstefars varsail, kom og del en skål med os."

Jacob tog imod den varme kop. De gik så ind i stuen, hvor Flora hilste på dem. Hendes søster Joan rejste sig fra en stol. Mens de fire klingede kopper sagde Noah: "Må denne højtid bringe den glæde, vi alle ønsker."

Flora og Joan sagde muntert: "Wassail." Jakob fulgte op med sin egen svage, "Wassail."

"Jacob, jeg er så glad for, at du er her. Vi købte noget særligt til dig i år. Jeg ville have været knust, hvis du ikke havde ankommet," sagde Flora.

Jakob sænkede øjnene og sagde nervøst: "Jeg ville ønske, du ikke havde skaffet mig noget."

"Hvorfor, det er noget sludder. Jeg ville aldrig lade min mands bror gå uden et udtryk for vores kærlighed. Desuden er dette år specielt; Noah fik at vide for en uge siden, at han ville blive forfremmet."

"Det har jeg ikke hørt om," sagde Jacob og kiggede undersøgende på Noah.

"Det er sandt. I går var hovedtesten. Mr. Pressey sagde, at hvis jeg var i stand til at klare juleaften uden hans hjælp, ville jeg blive udnævnt til manager. Jeg synes, vi to klarede det godt. Butikken tjente over hundrede og ti pund i salg. Det ser ud til at være gået uden problemer. Ville du ikke være enig?"

Jakob åbnede munden for at tale, men stirrede i stedet bare på Noa og forblev tavs.

"Nå, det er tid til at åbne vores gaver, så spiser vi," sagde Flora.

Hver person modtog én gave, undtagen Flora, som fik gaver fra både Noah og Joan. Fordi Flora havde flest gaver, begyndte hun med at åbne gaven fra Joan. Mens de andre så på, åbnede hver en tur hver deres gave. Der blev skabt et tumult af begejstring over hver gave. Til Noahs nye par briller blev der gjort grin om, at han endelig kunne se. Joan modtog parfume, og Jacobs særlige gave fra Flora og Noah endte med at blive en beverhudet tophat. "Nu vil du se så lækker ud, at pigerne vil klamre sig til din skygge," sagde Flora.

De var alle sympatiske gaver, men det var den sidste gave fra Noah til Flora, der vakte tumult. Ud af camouflagen fra Star-avisen den 7. juni 1813 dukkede en malet trækasse op. Æskens skønhed fik Joans øjne til at udvide sig, Floras underkæbe til at åbne sig, og Jacob til at hoste, mens han gned sig i panden.

"Åbn låget."

Flora løftede meget forsigtigt æskens låg; hun vidste aldrig, hvad hun kunne forvente af Noah. Det var lige så sandsynligt, at han puttede noget i æsken, der ville springe ud for at forskrække hende, som han ville lægge et dyrt smykke i æsken. Inden låget overhovedet var løftet halvvejs, bragede sangen "Greensleeves" frem fra boksens midte. Tårer af begejstring flød fra Flora, da det var hendes yndlingsmelodi.

Efter glæden ved at dele gaver var fuldendt, gik de fire til spisepladsen, hvor de spiste en perfekt tilberedt gås, yams, bagte æbler med rosiner og den bedste blommebudding nogensinde.

Jacob spiste uden at smage på maden, og inden de andre var færdige med deres budding, meddelte han, at han var nødt til at gå.

"Ikke endnu," sagde Flora.

Noa spurgte: "Jacob, hvorfor skal du skynde dig væk?"

"Jeg fortalte dig i går, at jeg havde en aftale i dag."

"Hvad er denne aftale? Du har været på kant hele eftermiddagen," sagde Noah.

"Nå, jeg formoder, at jeg kan fortælle dig det nu. Jeg vil gå ind i forretninger med Ebenezer Scrooge. Vi er færdigeaftalen i dag."

"Sikke en spændende nyhed," sagde Flora.

"Hvorfor sådan en hemmelighed?" spurgte Noah.

"Jeg var bange for, at du ville blive vred."

"Jacob, jeg forventer ikke, at du vil være en ærindedreng for evigt. Jeg er glad på dine vegne. Nej, faktisk er jeg stolt af dig."

"Tak, Noah, men jeg er nødt til at gå."

"Nå, hvis du skal. Lad mig sende en tallerken mad med dig hjem."

"Nej, det er i orden. Desuden har jeg ikke tid til at vente." Uden yderligere kommentarer rejste Jacob sig.

"Jeg fører dig ud," sagde Noah.

Sammen gik de to ned ad gangen til hoveddøren. "Tak fordi du kom, Jacob. Så du forlader butikken?"

"Ja. Om en uge eller deromkring."

"Bøde. Jeg ses på mandag. Glædelig jul, bror."

"Tak for alt, Noah."

Hermed forlod Jacob huset og gik direkte til sin lejlighed.

Joakim spurgte: "Hvorfor løj du for din bror?"

"Jeg havde problemer i tankerne." Så tilføjede han: "I den periode greb melankolien mig. Det holder stadig på mig."

"Jeg har aldrig gættet på, at din seriøse natur var noget andet end den, du er."

"Det er, hvad jeg blev. Men som drenge grinede Noah og jeg altid."

"Det overrasker mig," sagde Joakim.

"Kom, det er en ny dag," sagde Marley.

MANDAG EFTER jul stod Noah tidligt op. Med spænding forberedte han sig på, hvad han troede ville bringe ham et fremskridt på arbejdet. Han trådte ud i kulden fra en anden dag og gik mod banken. Han besluttede, at han ville købe sig en varmere frakke, så snart han modtog den løn, han var blevet lovet. Da han ankom ti minutter før banken åbnede, gik Noah frem foran dørene. Den ekstra bevægelsesindsats gjorde ikke meget for at holde ham varm. Mens han gik frem og tilbage, kom Bartholomew Pressey, butikkens ejer, op bagved og bankede ham på skulderen. Noah vendte sig om og sagde overrasket: "Godmorgen, sir."

"Hvad laver du her, Noah?"

"Mrs. Swinburne ankom for sent, så jeg var ikke i stand til at indbetale juleaftensmidlerne," sagde Noah.

"Jeg kan se, og din jul, var den hyggelig?"

"Åh ja, sir, ganske dejligt. Og din familie? Har du nydt dine fridage?"

"Det var vidunderligt, især at tilbringe tid med Reuben. Jeg når næsten ikke at se ham nu, hvor han er i Cambridge.

Da banken åbnede deres døre, trådte begge mænd ind i etablisementet. Noah åbnede sin taske for at hente indskuddet, og stoppede derefter midt på trin. Han tvang sin arm ned i posen, mærkede rundt i kanterne og bragte så hånden tom frem. Da han ikke troede på sin følesans, kiggede han ind, men kunne ikke finde nogen form for midler.

Da han så det bekymrede blik på Noahs ansigt, spurgte Pressey: "Hvad er der galt?"

"Pengene. Det er væk."

"Det er væk; hvad gjorde du med den?"

"Jeg lagde den i posen."

Begge mænd så på hinanden. Nøden i Noas ansigt viste sig i hans dirrende læber. Presseys voksende vrede viste sig gennem snævre øjne. "Hvor kan det være? Hvem andre end dig havde adgang til din taske?"

"Ingen. Men jeg faldt to gange på vej til banken. Men hver gang, hvad der syntes at være en ærefuld fyr, returnerede posen."

"Ærede humbug; det var Sir Stephen," sagde Joakim.

"Forsigtig, Ebenezer," sagde Marley.

"Hvem kunne det ellers være? Det var ham, der åbnede posen, før han gav den tilbage."

"Så du rent faktisk ham fjerne pengene?"

"Nej, men..."

"Så pas på, Ebenezer, en fejlagtig tankegang vil skade dig," insisterede Marley.

Pressey sagde: "Noah, du er ansvarlig for de penge."

"Jeg ved det, og jeg vil tage det ansvar. Jeg ved bare ikke, hvad der skete," sagde Noah.

"Hvordan kunne du ikke vide, at pengene manglede? Gav den manglende vægt i posen dig ikke et fingerpeg om, at pengene var fraværende?"

"Det ville have gjort, hvis jeg havde taget mønterne med, men på grund af den sene start til banken besluttede jeg at efterlade dem i butikken."

"Ikke desto mindre har jeg stadig intet andet valg end at anholde dig," sagde Pressey.

"Kunne jeg ikke arbejde for at betale pengene tilbage?"

"Jeg vil ikke have en medarbejder, jeg ikke har tillid til. Din upålidelighed kan ikke tolereres."

Joakim så på sin spøgelsesagtige ven og fandt ham rykke i sit snorlige hår. Slæberne forvandlede sig til ryk, så pludselig med en knaldende lyd frigjorde et pluk hår sig selv og medbragte ikke kun en del af kraniet, men også hjernestof. Så snart han befriede den ene håndfuld, gentog han processen med den anden hånd. Mærkeligt nok blev hullet skabt af hårfjerningen udfyldt øjeblikkeligt, hvilket gav ham mulighed for at gentage den smertefulde proces igen og igen.

Noah stod stille med øjnene fokuseret på pladsen foran fødderne, mens Pressey sendte bud efter en konstabel. Noah kunne sagtens have løbe, men enhver hædersmand i banken ville have jaget. Inden for fem minutter blev den anklagede ført væk til Newgate Prison. Mens folk undervejs stoppede op for at stirre på synet af en tynd, velklædt met væsen ført ned ad gaden af den dårligt velholdte, tunge konstabel, kun en lille dreng havde ånden til at spørge: "Vil du hænge ham?"

"Flyt med."

Newgate, det nærmeste fængsel til banken, dominerede området, hvor det lå. Dens massive stenblokkonstruktion og tredobbelte indgang skabte en atmosfære af både styrke og fare. For bygningens størrelse var indgangsdøren lille. Da konstabelen bankede på skoven, blinkede et billede i Noas sind af en dyrefælde, som lader ofre komme ind, men hvorigennem ingen nogensinde kan komme tilbage til friheden. En kuldegysning af frygt løb op ad hans ryggrad. "Jeg hører ikke til her. Jeg har ikke gjort noget forkert."

"Stille!"

"Venligst, jeg lover at finde pengene."

"Du skulle have tænkt over det, før du stjal den."

Noah åbnede munden for at tale, men standsede, da politibetjenten løftede sin pegefinger til sin læbe og sagde: "Du vil fortryde dit næste ord."

Da han først var inde, drev duften af urin, rådnende lig og al slags urenheder gennem Noahs næse, hvilket fik ham til næsten at kaste op. Mændene blev ført gennem en kort mørk gang til et lille værelse. En velklædt mand i sort jakkesæt og bredskygget hat låste rummets dør op. Inde i lokalet sad en mand sammensunken på gulvet med ryggen ved siden af væggen. Han anerkendte ikke de nytilkomne, da Noah blev skubbet ind i lokalet. Uden et ord blev døren smækket i, og de to fangede mænd blev efterladt i et rum uden vinduer, lys eller møbler.

Mørket trængte ind i Noah til hans kerne og forårsagede en kulde, som den direkte flamme ikke kunne have varmet. Den siddende mand rejste sig, gik hen til Noah og slog ham med en knytnæve bevidstløs. Da Noah blev klar over, havde han ingen anelse om, hvor længe han havde ligget i glemsel. Det første, han indså, var, at han ikke længere gik i sko eller frakke. Desorienteret rystede hans krop, følelsesløs af rummets vinterlige temperatur. Han kunne ikke huske, hvor han var, eller hvordan han kom til at ligge på et stengulv. Det eneste lys, hans øjne opfattede, var splinten, der strømmede fra under døren. Så, som om det lys oplyste hans sind, huskede han det hele: de forsvundne penge, arrestationen, angrebet. Han sprang op, vendte sig i retning af, hvor han huskede, at hans angriber sad og råbte: "Giv mig mit tøj tilbage!"

Stilheden uden svar genlød i hele Noahs ømme hoved. Med mindre entusiasme gentog han sig selv og modtog den samme stilhed. Modløs stod Noah bare midt i lokalet og rystede af kulde og sin voksende frygt. Han var bange for at bevæge sig eller tale af frygt for, at han igen kunne blive offer for sin angriber. Stilheden blev brudt, da døren gik op. Først da indså Noah, at hans overfaldsmand var blevet fjernet. I døren stod en vagt og holdt en ung dreng i kraven. Nøglefærdigheden smed barnet ind i cellen. Halvfjerds pund af ungdom slog ind i Noahs bryst og drev ham tre fod bagud. Muren var det eneste, der forhindrede dem begge i at falde. Efter at have genvundet balancen hjalp Noah barnet på fode og spurgte: "Er du okay?"

"Hold dine hænder væk fra mig, skurk."

"Slap af, jeg vil ikke skade dig."

"Bare bliv for dig selv."

De eneste to, der kunne se i det dunkle lys, var Marley og Joakim. Da de unge trak sig tilbage fra Noah, flyttede Marley ind bag sin bror. Stående inden for centimeter fra Noahs ryg skubbede Marley sin hånd til midten af sit eget bryst. Placeret inde i hjertets kædespundne Fire Twirlers. Han flyttede alle de fangede brande på nær en til sin skulder, og instruerede derefter den resterende Twirler til at begynde at dreje kæden, der gennemborede hans hjerte. Med hvert flimren fra flammen roterede den cirkulære ring af jern hurtigere og hurtigere, indtil den bevægede sig så hurtigt, at den så ud til at forsvinde. Marley bed derefter enden af sin pegefinger af. Han placerede fingerens blottede knogle på det roterende metal, hvilket fik gnister til at flyve fra hans bryst. Da han forlod ham, kom flimren ind i hans bror. Noah, der ikke forstod varmen, følte det alligevel. Langsomt varmede han nok til at stoppe sit gys. Marley fortsatte denne proces, indtil døren åbnede, hvorefter han satte de resterende Fire Twirlers tilbage i sin hjertekæde.

I et par sekunder fik lysfloden Noas øjne til at lukke sig. En mand pegede på Noa og sagde: "Kom med!" Da Noah så gennem skelende øjne, gjorde han, som han fik besked på. Nøglefærdigheden skubbede Noah langs den smalle korridor gennem en labyrint af rettigheder og venstre, indtil de kom ind på et kontor, hvor en mand sad og læste ved et skrivebord. En pejs brændte den første sande varme, Noah havde følt, siden han forlod hjemmet.

Manden holdt ikke op med at læse, før han havde udfyldt hele dokumentet. Han løftede hovedet for at se på emnet for sin læsning og sagde: "Du er enten en meget modig eller dum mand. Hvilken formoder du, at du er?"

"Jeg vil sige uheld..."

"Jeg bad dig ikke om at tale!" skreg manden. "Er du altid så sur?"

Noah said ingenting, i stedet kastede hans øjne til hans skoløse fødder. Efter at have ventet et par sekunder på et svar, fortsatte manden: "Nå, du må være dum. Du taler, når du ikke bliver spurgt, og forbliver tavs, når du bliver spurgt. Så hvad skal vi med dig?"

Igen forblev Noah stille. "Nå..." Dommeren kiggede ned på rapporten og fortsatte så: "Mr. Marley, lad mig fortælle dig, hvordan tingene fungerer her omkring." Han undersøgte Noah og spurgte derefter: "Går du altid på gaden uden sko og en frakke?" Han holdt en pause for at få svaret, så slog han knytnæven på skrivebordet og brølede: "Svar mig, hr. Marley!"

Forbløffet over dommerens krav svarede Noah hurtigt: "De blev stjålet af manden i ventecellen."

Dommeren smilede og sagde så: "Det ser ud til, at du bliver stjålet fra en masse. Hvorfor tror du det er det?" Han holdt en pause for at få et svar, men da ingen blev tilbudt, fortsatte han: "Du har lige lært Newgates lov. Beskyt dig selv, ellers vil du miste alt. Du vil ikke blive forkælet af mig eller nogen af nøglefærdighederne. Der er en masse lovlydige mennesker, der ikke har en seng, varme, meget at spise eller endda rent vand at drikke. Så hvorfor skulle du have det bedre end dem?" Dette var et spørgsmål, han vidste ikke ville få et svar, og han ønskede heller ikke et, så han fortsatte uden at holde pause. "At være dommer for London er min beskæftigelse, da det er det samme for nøglefærdige. Vi er ikke her for at gøre godt for dig eller endda samfundet. Vi er her for at tjene til livets ophold. Alt, hvad du vil modtage, vil personligt koste mig penge. Så du vil kun få det pund brød og vand, som loven kræver. Alt andet skal købes, eller nogen udefra vil du være nødt til at bringe det til mig, og vi vil ikke forblive glade. mig selv klar?"

Noah nikkede med hovedet for at bekræfte, at ordene blev hørt.

"Du er en stille person. Det kan bare virke til din fordel, men jeg tvivler på det. Du ligner en død mand for mig. Hvis du ikke skifter dit tøj ud, satser jeg på, at du vil være død inden for tre dage. Få ham væk herfra." Dommeren grinede, mens han nød tanken om bare at have skræmt en anden nytilkommen.

Efter at være blevet skubbet gennem en labyrint af korridorer, blev Noah tvunget ind i et stort rum med hovedsageligt mænd. To kvinder og en ung dreng klemte sig sammen i hjørnet længst fra pejsen. En mørkhudet kvinde var ved at skrubbe drengens hals,

mens den anden kvinde holdt en kop whisky, hvorfra vatpinden var fugtet. Alle undtagen fire mænd sad omkring et langbord nær det flammende bål. Seks spillede kort, fem drak øl, og de sidste tre klyngede sig sammen og hviskede indbyrdes. Af de fire, der ikke var ved bordet, kastede tre terninger, og den sidste tisede i en metalgryde i nærheden af kvinderne og drengen. Kun et par øldrak så op for at se den nytilkomne komme ind.

Noa vendte sig mod porten, da vagten sikrede indgangen. Han stod kold, forvirret og indespærret blandt dem, han aldrig ville have set på to gange på gaden. Lukningen af porten åbnede en sluse af følelser. Uden varsel overvældede en eksplosiv vrede ham. Han løb mod døren, som om den var åben. Han kastede sig mod skoven med en sådan kraft, at lyden hørtes i hele rummet, og så vendte alle ansigter sig mod ham. Terningerne trillede ind i pejsen, kort faldt ud af hænderne, øl sprøjtede på ansigtshår, kvinderne trådte tættere på Noah, da drengen trådte væk, de tre dybt i samtalen tøvede og fortsatte så, og manden, der tisede, savnede potten.

Forvirret vendte Noah sig mod bordet. Ved at studere hver mand fandt han hurtigt den, han prøvede at finde. I det næste øjeblik begyndte han at løbe mod skurken og råbte: "Giv mig min frakke tilbage!" Han tog fat i kraven på manden, der havde sin frakke på, og rykkede ham så hårdt, at det trak ham fra bænken og ud af tøjet. De to begyndte at kæmpe om det. "Du stjal min frakke."

"Jeg købte den," sagde manden, mens han kæmpede sig på benene.

Hver matchede slag for slag med den anden. Kampene sluttede først, da manden, der faktisk havde stjålet frakken, snurrede Noah rundt og fik en knytnæve til hans kæbe. For anden gang på lige så mange timer faldt Noah bevidstløs ned på gulvet.

Da han kom tilbage til bevidstheden, indså Noah, at begge kvinder, og en ung dreng stod over ham. Mens den sorte kvinde genvandt fornuften, sagde den: "Stille nu, skat. Du bliver ikke nød herinde ved at skabe fjender."

Noah så på kvinden, som om hun var fra en anden planet. Så fornemmede en ung mand i gruppen hans forvirring og forklarede: "Hun er fra Amerika. Flygtet fra de fries land til frihed. Lad hende bare tage sig af dig. Hun er god, hun har hjulpet mig med disse grimme insektbid."

"Guvnor, du holder dig væk fra den James Maxey. Han forgiftede sin kone og datter. Og han vil også arbejde imod dig," sagde den anden kvinde.

Noah satte sig op, gned sig i kæben og spurgte: "Hvem er James Maxey?" "Hvorfor, det er ham, der har din frakke på. Købte den af Nathan Simons, ham der slog dig bevidstløs."

"Jeg har tænkt mig at få det rot."

"Nej, det er du ikke. Jeg tager mig af dig nu. Og du holder dig også fri af ham." Den sorte kvinde holdt en pause for at mærke Noahs kæbe og fortsatte derefter: "Jeg er Dinah Smith. Kender ikke mit rigtige efternavn. Det blev i Afrika. Du kan bare kalde mig Dee. Alt er kort med mig. Tro ikke, der er noget, der er gået i stykker på dig."

"Hvad er du her for?" spurgte drengen.

"En misforståelse," mumlede Noah.

"For helvede, vidste ikke, at det var imod loven. Jeg slipper måske aldrig ud, hvis der er en hård straf for det. Men lad mig præsentere mig selv. Jeg er Joseph Freeman, medlem af Swell Gang. Har du hørt om banden?"

"Nej, det tror du ikke."

"Lige så godt, nemmere at komme igennem et overfyldt teater, hvis de tror, du er en af dem. Har aldrig fået rigdom, men de rige fyre, ja, de er rige." Joseph holdt en pause for at se på bumpen på Noahs ansigt, før han tilføjede: "Jeg er den bedste slyngel i banden. Det var jeg i hvert fald, indtil de nappede mig. Kommer nok til at blive hængt nu. Min bedste makker mødte rebet for et stykke tid siden. Kan ikke forvente noget anderledes for mig." Den velklædte ungdom trykkede Noahs hånd og tilføjede så: "Denne vidunderlige mariehøne er Martha Hart, og jeg vil give hende mit hjerte hver dag."

"Vær venlig at møde dig, mister..." hun holdt en pause og ventede på et svar fra Noah.

"Marley. Kald mig Noah."

"Mister Marley, du er en behagelig mand, og jeg har behagelige oplevelser at sælge. Det er selvfølgelig lidt svært at gøre herinde, men ikke umuligt." Hun blinkede og tilføjede så: "Jeg tror, dine sko går rundt med Levi derovre." Martha pegede på en mand, der stod ved siden af pejsen, og tilføjede derefter: "Vi kan få dem tilbage til dig. Han er jøde, og ingen vil hjælpe ham. Frakken, den er væk. Du skal helst holde dig tæt på flammen i løbet af dagen."

Noah kiggede over på Levi og bekræftede derefter, at skoene var hans. De fire krøb sammen og planlagde deres strategi for at genvinde det stjålne fodtøj.

På vej mod Maxey sagde Marley: "Måske kan de ikke gøre noget ved den feje morder, men det kan jeg."

Joakim kaldte efter sin ven. "Jacob, Jacob, hvad laver du?"

"Gør livet ubehageligt for ham."

Marley stod foran Maxey, og med sine negle begyndte han at flage huden på sin underarm til et pudder. Efter at han havde revet huden, fortsatte Marley med at skrabe det spøgelsesagtige væv under epidermis. Inden for et par minutter var hele hans underarm, indtil knoglen, en bunke støv. Han inhalerede, indtil hans bryst voksede til det dobbelte af sin normale størrelse, så holdt han den lasede arm foran Maxey, mens han beholdt den spøgelsesagtige luft. Med en hurtig slip blæste han højen af æterisk kød ind i sit ansigt. Maxey begyndte øjeblikkeligt at nyse hurtigt efter hinanden, og begyndte derefter febrilsk at gnide sin hud.

"Jeg gør det igen, eller noget værre, hvis jeg bliver nødt til det," sagde Marley, da hele hans arm dukkede op igen. Mens han sluttede sig til Scrooge igen, sagde han: "Det kommer han ikke over på noget tidspunkt."

"Kan jeg gøre den slags ting?"

"Nej, Ebenezer, hvis du skulle rive din arm op, ville du beholde noget af skaden tilbage i kødet. Med en engels held vil du aldrig behøve at gøre denne slags ting i døden."

"Med en engels held," genlød Joakim.

Maxey fortsatte med at nyse og hoste i en sådan grad, at alle i nærheden af ham trak sig tilbage.

Døren til cellen åbnede sig. På næsten hele indgangsrummet stod en enorm nøglefærdig. Med en dyb brølende stemme råbte han: "Okay dine tæver og forbandelser, det er tid til gården. Nogle af jer hunde har fået folk til at vente. Skynd dig, jeg har ingen tid at spille."

Alle mennesker, undtagen Noah, løb mod døren. Da portvagten var den sidste person i køen, stoppede Noah og sagde: "Sidst ud betaler vejafgiften, det vil være en øre."

Forarget spurgte Noah: "Og hvad nu hvis jeg beslutter mig for ikke at betale?"

"Så kommer du ikke til at tale med en ung mand, der ligner dig i buret. Familieligheden er tvillingagtig. Er du ikke enig?"

Noah tog en mønt fra tåen på sin sok og smed den mod afpresseren. "Her er din forbandede skilling." Uden at skynde sig gik han uden om den husky nøglefærdige og fulgte Joseph, som havde ventet på ham. Sammen tog de vej til den smalle gård. Vinterens ekstreme kulde trængte ind i hans hud som hugtænderne på en rabiatt hund, uden ondskab, men alligevel påførte han stor skade. Noah skyndte sig hen til den jernspærrede indhegning ud mod gaden. På gadesiden ventede Jakob. Inden Noah overhovedet havde rørt stængerne, der førte til den frie side, beordrede han sin bror til at opgive sin frakke og sko til ham.

"Hvor er din?"

"Lige med det. Bare giv mig din nu!" Jakob gjorde som anvist. Da han rakte frakken gennem stængerne, fangede en metalspore hans arm og skabte et snitover to tommer i længden. Jacob sprang tilbage, mens han råbte: "For helvede! Hvad var det?"

Sammen inspicerede de to jernstangen og så, at nogen havde taget en kniv og skåret i metallet, hvilket fik en del af jernet til at krølle væk fra værten. Modhagen skabte en skarp spids, som ville fange alt, der passerede i nærheden af den. Ved nærmere eftersyn indså de, at nogen havde gjort en sport ud af at skære stængerne over. Flere havde forskellige længder og tykkelser af metalfremspring, der stak ud fra dem. Jakob rakte forsigtigt Noa sine sko. Ved at tage Jakobs tøj på, fik den resterende varme Noas tæer til at prikke. Da hans fødder begyndte at føle sig tilbage, forlod tanken om at genvinde hans sko fra Levi ham. Noa stønnede mere af glæden ved varmen end smerten ved følelsesløsheden. Straks begyndte Jacob at hoppe fra fod til fod i et forsøg på at afvise kulden.

"Mr. Pressey fyrede mig," sagde Jacob.

"Du holdt op alligevel. Jeg har brug for, at du hjælper mig."

"Jeg kom, så snart jeg hørte det."

"Tak fordi du kom. Jeg vil have, at du bringer mig det varmeste tøj, jeg har. Medbring alt fra undertøj, til støvler og en hat."

"Jeg bringer dem i morgen."

"Medbring penge, mindst et par øre hver dag. Og mad plus vand. Jeg regner med dig, Jacob. Tror du, du kan gøre det her for mig?"

"Ja, selvfølgelig, Noah."

"Du er en god bror. Ved Flora det?"

"Jeg tror det ikke, men så ved du, hvordan nyheder rejser."

"Gå til hende, så snart du forlader mig. Fortæl hende, men lad hende ikke komme her."

"Hvordan kan jeg stoppe hende?"

"Jeg ved det ikke. Jeg kan bare ikke få hende til at se mig sådan her. Jeg regner med, at du, Jacob, holder hende væk fra dette elendige sted."

"Jeg vil gøre mit bedste."

"Hr. Pressey fortalte dig, hvad der skete?"

"Ja, det var han nødt til, da han fyrede mig."

"Jeg har ikke stjålet de penge. Du tror mig, gør du ikke?"

"Ja, selvfølgelig gør jeg det."

"Åh, tak, bror. Du ved ikke, hvor vigtigt det er for mig, at du stoler på mig."

"Jeg ved, at du ikke ville stjæle penge, selvom du ikke havde nogen."

"Nå, jeg ved ikke, om jeg ville gå så langt."

De smilede til hinanden, men situationen var for alvorlig til at grine.

"Jeg har brug for, at du prøver at finde ud af, hvad der skete med pengene."

"Hvordan gør jeg det?"

"Prøv at finde den seddel, fru Swinburne betalte med. Før hun gav mig den, markerede hun den med et kys. Se efter aftrykket af hendes læber."

"Hun gør nok det med de fleste af sine notater. Hun flirter med alle bukserne og endda nogle af nederdelene."

"Ja, ja, men den her var anderledes."

"På hvilken måde?"

"Da hun rakte regningen til mig, udtværede hendes hånd den røde farve, som efterlod et fingeraftryk øverst på læbebilledet." Joakim kiggede på Marley, mens Noah fortsatte: "Til sidst skabte hendes læbeaftryk et mønster, der lignede mere en mor, der tyssede sit barn, end en forfører på jagt efter en mage."

Den unge Jacobs øjne blev store, da Joakim så på Marley. "Jeg kender den regning, Jacob," sagde Joakim.

"Det overrasker mig ikke, at du husker det."

"Hvordan kunne du gøre dette mod din egen bror?"

"Hvordan kunne jeg gøre det mod nogen, Ebenezer? Hvorfor skulle jeg gøre det mod nogen?" Han holdt en pause og svarede derefter på sit eget spørgsmål. "Muligheden bød sig bare-og jeg tog den."

"Ja, men at stjæle de penge, som vi blev partnere med?"

"Min ånd har levet med byrden ved at have stjålet de penge i næsten et halvt århundrede. Og nu har mit hjerte en lænke, at tiden alene aldrig vil opløses."

"Din lidelse er ingenting sammenlignet med Noas."

"Men sandt, det vil sige alle lidelser." Marley hyler af angst, da han river kæden af sit hjerte. En spøgelsesagtig spray af blod og støv fosser fra såret. Inden for et øjeblik reparerer hjertet sig selv, og kæden, der er større end før, griber det med en intensiveret pine.

"Jeg ved ikke, om jeg kan fortsætte med at hjælpe dig."

"Så skulle jeg tage dig hjem."

**** Stav tre ****

Fanget og derefter kontrolleret

FØR SCROOGE KUNNE give et ord, snuppede Marley ham fra 1813. Joakim sukkede en svag protest, men tillod alligevel sin nødstedte ven at trække ham fra fængslet. Den voldsomme hastighed af Marleys afgang fik Joakim til at støtte sin vens bevægelseskraft. Da Marley skyndte sig mod fremtiden, fremskyndede et udbrud af aktivitet Londons forandring. Burlington Arcade dukkede op igen mellem blink. Den hurtige ændring af bygninger, der rejste sig, mens andre faldt, gav London en illusion af at trække vejret.

Marley bremsede kun, da røgen oversvømmede himlen. Han var upåvirket af den bølgende aske, men alligevel blev Joakim, mens han rev op af røgen, næsten kvalt af asken. Han hackede hver stavelse og spurgte: "Jacob, hvad sker der?"

"Covent Garden Theatre brænder!"

"Brænder?! Det skete for 50 år siden."

Pludselig stoppede Marley. Ophængt over London kiggede de på hinanden. Joakim fortsatte medhoste, så tog Jacob uden varsel fat i Ebenezers arm og skød dem to lige op af den giftige sky.

Joakim rømmede sig og spurgte så: "Har du før taget os længere før?"

Marley søgte alle retninger i håb om at opdage et vartegn, der kunne identificere tidsperioden, mens Joakim så tavst på. Så råbte Marley uden varsel: "Over there." Han pegede over Themsen. "Crystal Palace er allerede blevet flyttet til Sydenham Hill."

"Så vi må være i nuet," sagde Joakim. "Paladset-hvorfor det først blev flyttet for et par år siden."

"Det ser ud til, at bygningen har stået der i flere år."

"Nej, hvordan kan det være?"

"Se dig omkring i bygningen, Ebenezer. Træerne er blevet ret høje. Det sker ikke om et par år."

Joakim studerede bygningens grund og sagde så: "Jeg tror, du kan have ret."

"Jeg overskred tidsperioden," sagde Marley, mere for sig selv end til Joakim.

"Vi kan komme tilbage, ikke?"

"Det er ikke meningen, at det skal ske."

"Men vi kan komme tilbage-ikke?"

Marley svarede ikke. I stedet fokuserede hans tanker på at forsøge at forstå deres knibe. Kunne han rent faktisk have drevet dem forbi 1854?

"Vi kan finde datoen på en avis," foreslog Joakim.

Igen svarede Marley ikke. Han forblev en kvart mil over byen, lukkede øjnene og fikserede derefter sit indre sted for kontemplation. Som om en luge var åbnet, styrtede Joakim mod tyngdekraftens træk. "Ma-a-ar-ley-y-y!"

Marley stivnede, hvilket fik Joakim til at styrtdykke. Selvom han fortsatte med at skrike, vidste Joakim, at Marley var fanget i sin egen stille verden. Hans løb nedad tog fart, indtil han hørte sin mors stemme sige: "Endelig vil jeg være i stand til at holde min lille dreng." Ordene drænede hans frygt. Da han faldt, blev byens lyde mærkbare. Selvom han ikke ville se ned, mærkede han jordens frosne fingre nå op. Mærkeligt nok var han klar til endelig at blive kærtegnet af den forælder, han vidste elskede ham. En, der gav sit liv for ham, men alligevel forblev hengiven i ånden. Så Ebenezer lukkede øjnene for det uundgåelige.

I forventning om, at hans kød-nej, hans faktiske liv-snart ville ligge pulveriseret på Londons brosten, beroligede Joakim alle sine muskler. Da hans ånd bukkede under for afslapning, greb en kraft ud over ham hans arm. Forskrækket kiggede han mod himlen efter identifikation. En sort kappe svajede i vinden. Mens kluden fortsatte med at blafre, identificerede Ebenezer knoglerne af et skelet under kappen. Og han skreg.

Joakim, mens han dinglede til nåde fra Ghost of Christmas Yet to Come, spurgte: "Er jeg død?" Spøgelset begyndte kun at bevæge sig opad. Terroriseret begyndte Joakim at vride sig. Selvom han håbede på frihed fra åbenbaringen, greb spøgelset kun hans frakke hårdere.

Engang selv med Marley, slyngede Ghost of Christmas Yet to Come Joakim ind i sin vens stive ånd. Marley rystede knapt tilbage. Da Joakim trak sit næste åndedrag,

skubbende spøgelse ham igen ind i Marley. Gentagne gange tvang det sortklædte spøgelse de levende ind i de døde. Joakim protesterede, men det hjalp ikke. Spøgelse drev dem sammen så ofte og så kraftigt, at Marley til sidst blev opmærksom.

Tågen i Marley bevægede sig hurtigt fra forvirring til panik. "Dette fantom vil ødelægge dig," advarede han Ebenezer. "Lad ikke hans knogler røre din hud." Spøgelse blev ved med at støde de to sammen. Misbruget var vedvarende, men ingen af mændene forstod uhyggens motivation. Til sidst tog Joakim fat i Marleys ærme og råbte: "Stop ham, Jacob!" Øjeblikkeligt førte spøgelse parret tilbage til 1854.

Så-Joakim overgav sig igen til tyngdekraften og faldt flere meter. Ved sammenstødet bøjede hans knæ sig til jorden. Marley lagde sine arme under Joakims skuldre og løftede ham op. "Er der nogen skade?" spurgte han.

"Jeg tror, jeg var bestemt til at ligge på brostenene i dag."

Marley så på sin ven med et spørgende øje, men sagde kun: "The Ghost of Christmas Yet to Come har skånet os."

"Igen," svarede Joakim.

Marley anede ikke, hvad hans ven mente, men antog, at det ikke var vigtigt, så han fortsatte sin opgave med at tage Ebenezer med hjem.

Da de nærmede sig Joakims dør, begyndte Marleys bryst at lyse orange, blive varmt og hæve sig udad. Under spøgelses iriserende hud oplevede Joakim, at hans vens enkeltkæde pulserede, hver gang hans hjerte pumpede. Hvert slag fra den døde muskel bragte et stød af smeltet metal til overfladen af kæden. "Jeg er i brand!" skreg Marley. "Jeg brænder op!" Da damp slap ud af hans pande, begyndte nye lænker at danne sig omkring hjertets kæde.

Sammen så de, hvordan et andet og tredje led fæstnede sig til metalringen, men det var først, da det fjerde led gennemborede Marleys hud, at Joakim råbte: "Jacob, vi må vende tilbage. Du... du er under angreb!"

"Risikoen er for stor!"

"Vores tapperhed vil være stærk," insisterede Ebenezer. "Vi må-for jeg frygter for din..." Da hans stemme svævede væk, fokuserede hansed på Marleys ansigt. Kvalen af de nye kæder fik Marley til at krympe sig, da han indvilligede. Langsomt begyndte de at bevæge sig til fortiden.

1844 gik, derefter 1834, og da 1829 flyttede til 28, forsvandt den nyeste af Marleys kæder. Da de slog sig ned i 1813, forsvandt den tredje kæde. Da de nærmede sig fængslet, forblev kun to led knyttet til Marleys hjerte. Selvom de skabte et ekstra træk, tilpassede Marley sig hurtigt til byrden.

Dagen, den 28. december, havde den tykkeste tåge i Londons slørede historie. Newgate Prison var næsten skjult af en suppeagtig blanding af tåge og pejsudstødning. Da de to nærmede sig Noahs celle, så de, hvordan en diligence ramte en vogn fuld af brænde. I hele byen fyldte lyden af styrt, rutsjebaner og bratte stop luften, mens billederne ofte var utilgængelige for de rejsende.

Da de trådte ind i fangernes rum, var der en dunkelhed i luften. Selv med disen kunne Marley og Joakim se problemerne, der overvældede rummet, og Noah var midt i det. De fleste af de indsatte så fra kanterne, det samme gjorde nøglefærdigheden, mens Simons håndterede en ung dreng, der endnu ikke var en halv snes år gammel.

"Du skylder mig det her," sagde Simons, mens han greb hatten fra drengens hoved.

"Det er min!" råbte Henry. Han kæmpede en del, men var ingen match for bøllen. Det var indtil Noah kom drengen til hjælp.

"Denne dreng er min ejendom," sagde Noah.

"Du kan ikke eje en person."

"Og alligevel gør jeg det," insisterede Noah. "Slip nu min ejendom!" Henry så på Noah og åbnede munden for at tale, men Noah gjorde ham stille med et voldsomt blik.

"Selvfølgelig vil jeg frigive ham, men hatten er min."

"Nej, det er det ikke," sagde Dee, den mørklødede kvinde, mens hun greb tyven med et stykke brænde.

For hendes fødder lå den gode for ingenting, kold ude. Henry tog sin hat og bøjede sig for både Noah og Dee. "Tak, guvnr. Jeg skylder jer begge."

I kor bød begge voksne drengen velkommen: "Du bliver hos os, indtil dine forældre gør krav på dig."

"Så vil jeg være hos dig for evigt," kommenterede Henry.

Noah kiggede på den forældreløse og spurgte: "Tror du, at evigheden er lang nok?"

De tre smilede og bevægede sig så væk fra Simons' bevidstløse krop. Mens forbryderen lå hjælpeløs, stjal andre hans ejendele. Da Simons kom til bevidsthed, var knap hans undertøj tilbage. Han stormede af indignation. Han lovede hævn og bevægede sig mod den åbne ilds hede, og der blev han.

I den modsatte side af lokalet samledes Noah sammen med Dee, Henry og to andre venner, Martha og Joseph. "Hvorfor er du her?" spurgte Noah Henry.

"Joseph ved det," sagde han og så på den slyngede dreng, der tårnede sig op over ham.

"Han er min lærling," sagde Joseph.

"Det ser ud til, at han har misset et par af dine lektioner." Noah smilede af sin sarkasme, men indså så, at fængslet allerede havde ændret hans tankegang, for han ville aldrig have fremsat så flippet en kommentar om kriminalitet blot to dage tidligere.

Resten af dagen forløb uden hændelser. Da søvn aldrig er let tilgængelig i fængslet, overraskede Noah den aften endog sig selv, da han slap sin frygt for at blive angrebet af morderne i nærheden af ham og faldt i en længe ventet hvile.

MED daggryets lys bragte dagen som sædvanlig mændene fra det sovende fangekælder til dagligstuen. Den eneste forskel var manglen på kvinder. Noah regnede med, at de bare var for sent, men de kom aldrig den dag. Da nøglefærdigheden blev spurgt, sagde den bare: "Det er ikke din sag." Uden dem kastede rummet en aggressiv dysterhed ud over dagen. Små slagsmål opstod i løbet af timernes cyklus. Noah holdt drengene og sig selv ude af kampen.

De eneste andre mænd, der var stille den dag, var de tre, der havde klemte sig sammen siden Noahs ankomst. Deres selvpålagte isolation virkede normal. Ingen havde nogensinde været nysgerrig på dem, så endnu en gang klyngede de sig tavst til deres egen afsidesliggende verden.

Den onsdag forventede Noah ingen besøgende. Han havde næsten besluttet at give afkald på turen til motionsgården, hvor familie og venner fik lov til at kontakte de indsatte. Ønsket om at fjerne sorgen over hans arrestation sendte Noah imidlertid ud i dagens frosne luft. Han håbede, at den sprøde brise ville løfte hans humør, men havde ingen anelse om, hvor dybt hans ønske ville blive til virkelighed.

Kold luft angreb hans ansigt. Stødet fra vindens kraft fik tårerne til at komme i øjenkrogene. Da han tvang sig selv til at se vejret i øjnene, vendte hans tanker sig til at analysere begivenhederne under hans død. Alligevel ville Noah aldrig komme til den rigtige konklusion. Hans sind var ikke i stand til at forestille sig, at Jakob forårsagede hans tragedie. Det ville tage sammenbruddet af Noahs karakter for ham at nærme sig sandheden. Ikke desto mindre, da han kredsede om gården, begyndte hans spændinger at lette. I hvert fald indtil hans gæst ankom.

Da Noah rundede cirklen, indsatte gik for at træne, ophørte hans skridt efter opdagelsen af Flora, der stod ved den besøgendes bur. Hun stod der i tavshed og så på ham. Internt rystede Noah over, at Flora var gået imod hans ønsker. Eeksternt blev han begejstret ved synet af hende.

"Hvorfor er du her?" forlangte han.

"Fordi du er min mand."

"Du skal ikke lide denne sag."

"Og alligevel gør jeg det. Gerne." Hun tilføjede så: "Jeg bringer dig nyheder."

"Gode nyheder?"

"Nej, bare nyheder. Din retssag har været planlagt til to uger fra i dag."

"Har Jakob fundet en advokat til mig?"

"De ønsker alle et stort depositum. Jeg er fast besluttet på at finde midlerne."

Noah så på hende med ømhed. Det var i det øjeblik, at Noah indså, at repræsentation under hans retssag sandsynligvis ikke ville være tilgængelig, så han tog sit yndlingsemne frem-sin kone.

"Jeg ville ønske, at du ikke var kommet." Han kiggede væk og tilføjede: "Jeg ville ikke have, at du skulle se mig på denne måde."

"Du kan ikke beskytte mig mod dette."

"Selvom jeg ville ønske, jeg kunne," mumlede han for sig selv og talte så til Flora. "Dit smil løfter mig."

"Jeg savner, at du starter morgenbålet, mens jeg lå smaskig under dynen," drillede hun.

"Og jeg savner at kunne glide mellem de samme lagner, efter du har varmet dem inden sengetid."

Selvom afgrænsningen af stænger afbrød deres fulde omfavnelse, nåede hver af dem frem til den andens hånd. Sammenvævende fingre greb et lidenskabeligt klem. Mens de dvælede i hinandens greb, begyndte Noah at mærke en solid genstand i sit greb.

Da Noah så ind i Floras øjne, erkendte Noah tilstedeværelsen af messen. De rullede hænderne sammen og mærkede, at genstanden svingede mellem dem. Flora trak i hans greb, men han gjorde modstand. For ham lindrede følelsen af hende hans sorg, så han tillod intet stof at bryde hendes berøring.

Det var kun på opfordring af nøglefærdiges "for tætte" politik, at Noah slap koblingen. Først da identificerede han den kvartskrystal, som hendes bedstefar havde bragt til hende fra Schweiz. Det var hans sidste gave til hende før hans bortgang, så chokket over, at det nu var i hans besiddelse, vakte ham bekymring.

"Hvad er det her?" Han så på den glaslignende ædelsten. Han havde selvfølgelig set stenen hver dag i deres ægteskab hvile oven på Floras kommode. Denne sten var speciel, selv i kvartsens verden, for i dens centrum stod fantomet af en yngre krystal. Dækkede det indre punkt af krystallen dækkede et sort pulveragtigt mineral.

"Vi er denne krystal, to i en," forklarede hun.

"Jeg kan ikke tage din bedstefars..."

"Dette er min krystal, Noah. Desuden sagde han, da Grampa gav dette til mig, at den dag ville komme, hvor jeg ville føle en forpligtelse til at give stenen til 'en elsket i nød'. Han fortalte mig, at kærligheden til to er indeholdt i denne ene sten."

"Skal jeg gøre noget særligt ved det?" spurgte han.

"Med denne sten er min styrke din til at bruge, når det er nødvendigt."

"Min kære søde Flora. Tak."

"Ebenezzer, kom og se godt på denne ting," bad Marley. Da hver enkelt stod på hver sin side af Noah, beundrede de stenens egenskaber.

"Nå, det er fantastisk. Det ser ud til, at en spredning af skorstenssod satte sig på spidsen omkring halvvejs gennem dens vækst," sagde Joakim.

"Ja, og det er også perfekt formet."

Selvom nøglefærdige var blevet ved med at se Noah og Flora for krænkelser af "ekstrem hengivenhed", holdt de sig inden for hinandens berøring. Efter et godt stykke tid råbte nøglefærdigheden kravet om, at alle indsatte skulle vende tilbage til dagligstuen. Noah ignorerede råbet fra fangevogteren.

I stedet løftede Noah Floras hånd til hans læber. Da han kyssede bagsiden af hendes fingre, begyndte en høg at cirkle blot et par meter over deres hoveder. Overrasket over fuglens villighed til at lide kulden, så Noah op og sagde så til Flora: "Vi vil svæve igen."

Vagten greb Noah om skulderen og rykkede ham fra Floras berøring. Vredt sagde han: "Lyt til mig, dømt. Når jeg taler-reagerer du. Ignorer mig aldrig igen! Flyt nu." Med det begyndte Noa at gå hen mod bygningen. Nøglefærdighedens raseri var en mindre pris at betale for hans lysnede ånd. Han så ikke tilbage på Flora. Frygten for hulken tvang hans øjne frem. Den dag betalte Noah villigt skillingen til fangevogteren for at være den sidste indenfor.

"Fortæl mig noget, Jacob," sagde Joakim.

"Hvad er din anmodning?"

"Ved du allerede alt, hvad der har eller er ved at ske?"

"Nej, jeg har kun viden om mine livserfaringer."

"Så du vidste ikke om krystallen?"

"Det er rigtigt. Sandt at være kendt, vidste jeg ikke engang, at Flora havde besøgt Noah," forklarede Marley.

Ebenezer spurgte: "Så vi er her for at ændre resultatet af retssagen?"

"Nej, det er ikke muligt. Vi er her for at få en fuld forståelse af tragedien."

"Hvad skal vi i sidste ende ændre?"

"Noahs elendighed."

Det gjorde Joakim målløs. Han standsede tanker, og spurgte derefter forsigtigt: "Det havde jeg faktisk fundet ud af. Men hvordan...?" Joakim vidste ikke, hvordan man skulle formulere spørgsmålet, så der kunne opnås flere oplysninger, og Marley var ingen hjælp. Hans ven kiggede bare væk fra ham og begyndte så at bevæge sig mod den næste dag.

DEN VINTERLIGE MIX af kulde og tåge begyndte dag af Noahs arrestation. Og nu, fem dage senere, var vejret vendt til det ekstreme. London var ikke vant til dage med temperaturer under nul. Inde i Newgate var det eneste, der ændrede sig fra den bitre kulde til det voldsomt kolde, at de indsatte skubbede fællesbordet så tæt på ilden som muligt. De fleste af de indsatte sad omkring bålet den dag; de måtte, for at overleve. At komme sammen var et andet problem.

Alle i rummet vidste, at de skulle undgå både Maxey og Simons. Den torsdag viste handlinger for at undgå én person sig at være ambitiøse. Alle var fanget. Noah og hans gruppe klyngede sig ved bordet, ligesom de fleste andre gjorde. De tre tilbagetrukne mænd sad ved bålkannten. De fortsatte med at unddrage sig de andre indsatte. Men afvisningen var gensidig, da rygten var gået rundt i lokalet, at disse tre var spioner mod de andre fanger.

Dagen bragte intet af værdi til værelset. Hver fange led deres egen personlige smerte. Forsøg på at lette stemningen gennem humor eller historier gjorde ikke meget for at mindske den kollektive pine.

"Hvorfor ligger den mand på gulvet?" spurgte Henry.

"Hold dig væk fra ham. Han er blevet bidt af en rotte," forklarede Noah.

"Har han rabies?"

"Maxey eller Simons ville have myrdet ham nu," svarede Martha.

"Så hvad er der galt med ham?"

"Fængselsfeber. Han er en død mand, han er bare ikke holdt op med at trække vejret endnu," sagde Dee.

"Hvorfor hjælper ingen ham?"

"Henry, du er en nysgerrig en," sagde Joseph.

"Det er måske ikke så smitsomt som rabies, men fængselsfeber dræber stadig dem, det inficerer," sagde Noah.

"Jeg vil gerne hjælpe ham."

"Se, Henry, ingen vil have, at du bliver syg. Han er også anderledes end os."

"Han ser ens ud. Desuden er Dee også anderledes; hun er både kvinde og sort. Så hvad er anderledes ved Levi?"

"Hans religion," sagde Martha.

"Åh." Henry nikkede forstående, og der blev ikke sagt et ord mere om emnet.

"Så, Martha-hvad er din historie?"

"Noget held, noget uheld, men mest bare arbejde på gaden."

"Det lyder som en tragedie."

"Det vanskelige er, at jeg snart bliver løsladt, og I bliver alle sammen."

En ubehagelig pause fik Noah til at skifte emne.

"Så fortæl mig, Henry, hvor er din familie?" spurgte Noah.

"Joseph er min..."

Som hurtig reaktion sagde gruppen:

"Instruktør."

"Mestre."

"Ejer."

"Nej, han er min fætter," forklarede Joseph.

"Og om at blive lommetyv?"

"Nødvendighed. Vi mistede det meste af vores familie i en bådulykke. Vi skal spise."
Joseph tilføjede: "Desuden narrede Henry mig."

"Det gjorde jeg ikke. Det er ikke min skyld, jeg er en bedre løfter end dig," pralede Henry.

"Hvad taler du om?" spurgte Dee.

"Sidste år, efter begravelserne, trænede jeg Henry i kunsten at gribe guldet, da den lille djævel rakte mig min pung efter lektionen."

De tre andre lo, slog i bordet med godkendelse og erklærede derefter Henry for den smarteste af de to. De snakkede hele eftermiddagen. Alle former for emner blev rejst, mens hver fortalte deres historie, men ét emne skilte sig ud-slaveri.

"Dee, fortæl mig, hvordan en amerikansk sort kvinde kom til England?" spurgte Joseph.

"Jeg fik hjælp fra min slaveejer."

"Hvad gjorde de? Sætte dig på skibet?"

"Det gjorde de, men uden målet om, at jeg skulle flygte en gang i Storbritannien."

"Så du er en løbsk?"

"Jeg er fri!"

"Jeg vil til Amerika, savner du det?" spurgte Joseph.

"Tjendomssynden må aldrig blive vasket ud af det land. Det gavner mig ikke."

"Hvad sker der, hvis Old Bailey sender dig tilbage?"

"Hoffene ejer mig nu, så de kan få deres vilje. Men lad mig fortælle dig dette, jeg vil altid undslippe mesterens lænker."

"Velsignet være," svarede Martha.

"Velsignet være," gentog Joakim.

SELVOM SLUTTEN af dagslys normalt bringer en nat med frygt for det sovende fangehul, bragte denne aften en fredelig hvile, i det mindste indtil antydningen af lys. Mens et skyggefuldt daggry dvælede, stormede flere nøglefærdige fangehullet.

"Alle jer bumser står på række!"

Forbløffet over intensiteten af efterspørgslen kiggede hver fange på vagterne, men ventede på at handle. Hver af fangevogterne holdt så mange sæt benjern, som de kunne bære.

"Du vil rejse dig, NU!" skreg vagten.

"Du har et minut. Enhver, der ikke står i kø, bliver i soveværelset," brølede en anden. Alle mændene rejste sig på benene. Det minut gik på få sekunder, mens alle dømte skyndte sig at adlyde.

"Stå med fødderne fra hinanden," instruerede en nøglefærdig.

Mændene gjorde det uundgåelige; hver tillod en fængselsbetjent at låse deres ben sammen.

Med vægten af lænker klirrende spurgte Henry sin fætter: "Hvorfor sker det her?"

"Forbandet stille!" råbte opsynsmanden.

Det var Martha i dagligstuen, der informerede mændene om årsagen til, at alle havde benmanchetter på. De tre undvigende spioner viste sig at være fængselsbrydere.

"De var stille om det, men jeg hørte dem bryde gennem taget."

"Hvordan hørte du det, når dit soveværelse også er i fangekælderen?" "Se den fyr," pegede Martha på den tungeste af de to vagter. "Jeg fiksedes bulen i hans bukser i går aftes."

Alle undtagen Henry forstod. "Hvorfor ville du ordne hans bukser?" spurgte han.

Martha ignorerede bare spørgsmålet og fortsatte: "Jeg hjalp endda de tre."

"Hvordan?" spurgte Josef.

"Da det kryb snublede gennem stik til mig, vendte jeg ham, så han vendte væk fra vinduet. Så så jeg de tre tage et midlertidigt reb mellem fængslet og College of Physicians."

"Og vagten anede det ikke?"

"Han havde lidt travlt på det tidspunkt," sagde Martha.

"Hvorfor forråder en kvinde sig selv?" spurgte Joakim.

"Nej, Ebenezer, lovene forlader kvinder," svarede Marley.

"Der er intet, der tvinger Martha," insisterede Joakim.

"Hvad med ønsket om løsladelse fra Newgate?"

"Hvorfor er det vigtigt?"

"Ebenezer-ingen ønsker at sidde i fængsel! Den eneste grund til, at Martha ikke allerede er blevet løsladt, er fordi hun ikke har to pence til at betale sit befrielsesgebyr," forklarede Marley.

"Er der ingen anden måde at få pengene på?"

"Ikke for hende. Fortæl mig, Ebenezer, hvilken ret til ejendomsret, eller endda til et beskedent liv, har hun?"

Marley ventede på et svar, men svaret blev forstået, så Ebenezer forblev tavs.

LIGE OMKRING AF SKUMMERING gik dagstuens massive dør op. Ved tærsklen stod to af nøglefærdighederne med en slap mand. En bøddel dækkede hans hængende hoved, mens ben-og håndledsjern forhindrede modstand. Uden ceremoni smed vagterne manden på gulvet og gik derefter.

Kun få af de andre fanger viste interesse for den bevidstløse mand. Henry insisterede dog på at hjælpe. Med forsigtighed henvendte han sig til fyren. For at forhindre at Henry kom til skade, stod hans fire ledsagere i nærheden af ham, mens han løftede posen fra den meningsløse mands hoved. Selvom Henry udviste overraskelse over den enkeltes afsløring, gjorde de andre det ikke. Dynger på gulvet lå en af de tre fængselsbrydere.

Så snart Martha, Dee og Noah identificerede manden, vendte de tilbage til fællesbordet. Joseph blev for at hjælpe Henry med den flygtendes behov. Hele mandens hoved var hævet. Henry håbede, at manden ikke ville komme til sindet igen, før de blå mærker i hans øjne blev mindre. Sammen slæbte de to drenge fængselsbryderen hen til pejsen. De placerede ham nær den døende Levi. Langsomt begyndte manden at stønne.

Da drengene sluttede sig til fællesbordet, sagde Dee til dem: "Jeg ville give jer alle en grog, hvis jeg havde det."

"Ja, jeg fejrer stort i dag," indvilligede Martha. "Og ikke kun med grog. Nytårsdag fortjener de gode ting. Men jeg vil vædde på, at der ikke er en pence blandt os, vel?"

Da Martha halvt ventede på et svar, begyndte Noah at indse sandheden om, at 1814 var ankommet. Julen var bagerst, kun en uge, og alligevel var der indtruffet et liv med forskrækkelser inden for disse syv dage.

De andre forblev i samtale, mens Noah drev til eftertanke. Hans skæbnes omvæltning skabte forvirring. Han undrede sig over, hvorfor en kærlig Gud ville gøre sådan noget mod ikke kun ham, men mod enhver person. Hvilket kærligt formål kunne der være i et sådant forræderi? Og alligevel bad han af hele sit hjerte om, at Jesus ville beskytte Flora, og han troede, at Guds søn kunne. Han ville ikke have ondt af sig selv, så da vreden gennemborede hans tanker, skubbede han sig væk fra bordet og gik hen til det dobbeltrevne vindue.

Forvirret af åbningens kulde, trak Noah sig straks tilbage til varmen. Stående alene kæmpede han for at dæmme op for sit raseri, og da han så indså, at hans fremtid ikke længere kunne formes af hans planer-udløste han tårer. Sorg og vrede smeltede sammen til ét.

Marley vinkede Joakim af, da han stod ved siden af sin bror. Fra den anden side af lokalet hørte Joakim Marley hyle, mens han åbenlyst sørgede over Noahs vanskeligheder. Kun Levi blandt de levende hørte hylerne fra ånden. Da Levi begyndte at ryste af støjen, sagde Marley: "Jeg ville ønske, jeg kunne ændre dette for dig." Marley så ind i Noahs røde øjne, fortsatte. "Jeg lover dig dette Noah-jeg vil hjælpe din sjæl med at komme sig fra smerten fra denne livsånd, eller min egen ånd og sjæl vil jeg overgive mig i stedet for din." Skyldfølelsen fra Marley havde den modsatte effekt på Noah, for tårer blev til hulken.

Da Noah rykkede i kroppen i et forsøg på at kontrollere gråden, lagde Marley sin arm over sin brors skulder. "Noah, kan du huske bedstemors historie om larven?" Han holdt en pause for at give Noah den normale svartid efter et spørgsmål, og fortsatte så. "Larven er født med ét mål-at kravle rundt i planteverdenen og spise så meget af den som muligt, inden ormens ende." Marley åndede den frostklare luft ind og sagde så: "Mærkeligt nok er larven ikke engang klar over dens sande formål-den forvandler sig

bare. For ormen i dette væsen er livet forbi efter dets massive fortæring. Larven er ked af dens kommende ende, for at spise er dens liv. Alligevel ved skaberen, at udyrets sande formål er, at forvandlingen af skabningen altid er det planlagte formål.på."

Marley holdt en pause, planlagde sine næste ord omhyggeligt og sagde så: "Din sjæl kender til din kommende forvandling. Jeg kan fortælle dig, at du skal være rolig, og alligevel ved jeg ikke, hvornår du bliver befriet fra denne rædsel. Da ormen ikke aner, vil den blive det smukkeste natureksempel, så vi som mennesker aner heller ikke vores perfekte essens. Vi bliver bare fuldt funktionelle gennem vores ånds plan." Med en pause afsluttede Marley: "De fleste mennesker er ikke opmærksomme på deres rejses mål, og alligevel gør vi selv gennem det uvidende ofte store ting. Noah, du skal vide, at selvom dit liv er slut, går din fremtid fremad."

Da Noah sammen med de andre hanner vendte tilbage til det sovende fangehul, spurgte Joseph: "Kan jeg hjælpe?" Noah strøg sine øjne med sit ærme, mens han fortsatte i tavshed. Lys forlod dagen, og så i søvnens mørke aftog Noas pine endelig.

Den aften, da nøglefærdigheden lukkede døren til dagligstuen, noterede han sig behovet for at fjerne Levi.

MED EN ANDEN DAG kom endnu en fange tilbage. Dagen var en søndag, så fængslets eneste organiserede begivenhed var kirke, og alle skulle deltage. The Ordinary gøede en voldsom gudstjeneste mod det fangede publikum. Helvedespassager for alle de fremmødte syntes at være temaet for prædikenen. Da ceremonien sluttede, glemte Noah omgående hvert ord, der blev sagt.

Tilbage i dagstuen blev de hjemvendte fanger mødt med støn fra en mand, der lå i midten af lokalet. Da fangerne flyttede deres lænkede fødder forbi den desorienterede bunke, genkendte den tidligere hjemvendte fange formen på gulvet og angreb.

Det hele skete hurtigt, og ikke et eneste væsen havde instinkt til at stoppe overfaldet. De så bare forskrækket på, da den første fange angreb den anden.

"Din frakke!" råbte den første fange.

"Jeg var nødt til..." klagede den nyligt hjemvendte mand. Den første mand stoppede den anden fra at fuldføre sin tanke. I stedet vikled han kæderne af sine håndledslænker om den siddende mands hals og trak op så hårdt han kunne. Da han løftede manden flere centimeter fra gulvet, hørte hele rummet knækken af knoglerne i hans nakke. Med et hårdt dunk satte angriberen byttet tilbage på gulvet, hvor han bare forblev ubevægelig.

Da rummet så forvirret på, indså de, at manden var død. Det hele kunne ikke være sket hurtigere. Selv en kugle ville ikke have været så brat. Alle børn og mange af kvinderne i rummet begyndte at skrig. Den myrdede mand sad frosset med hovedvægten, der blev trukket nedad af sin ødelagte hals. Mærkeligt nok lignede han en skildpadde med svulmende øjne, hængende mund og en stor spids næse. Ingen brød sig om, at manden var livløs. Fangerværelset frygtede kun den straf, der sandsynligvis ville blive givet dem.

Inden mændene i gruppen nåede at konfrontere morderen, kom to nøglefærdige ind i lokalet og svingede stafetter. "Okay, svin, vend tilbage," sagde en af vagterne til værelset med mennesker.

Betjenten skubbede frem til liget og lagde sin hånd på den afdødes skulder. Straks faldt han om. Nøglefærdighederne krævede, at gruppen skulle sende morderen. I et ønske om at beskytte sig selv mod gengældelse pegede hver person, selv Noah, på gerningsmanden.

Da vagterne sikrede morderen, kom to nye nøglefærdige ind i lokalet og bar liget væk. Ingen af nøglefærdighederne ønskede at disciplinere de andre, så krisen gik dagens vej og forsvandt med lyset.

MARLEYS ÅND UNDREDE sig over, om den unge Jakob havde savnet sit kald i livet. Han havde altid været mesterlig i erhvervslivet. Tællehuset var dog aldrig hans passion. Det var bare hans levebrød. Og nu, da Marley så den opmærksomhed, hans yngre jeg

gav til sine heste, vidste han, at han ville have været mere nyttig for samfundet som en stabil hånd end en pengegrubber. Alligevel var det i fortiden, og han var her for fremtiden.

Joakim og Marley så på, mens den unge Jacob børstede, fodrede og elskede hestene. At forkæle sine dyr trøstede skyldfølelsen over hans forræderi mod Noa. Da hans bror led i et bur, legede han rytter med sine tvillinger, Smoke and Shadow. Han havde altid ejet parret fuldblodsheste, for han havde givet sin ungdoms muskler til staldene. Oprindeligt var aftalen, at Jacob arbejdede uden løn, indtil hans føl blev født. På det tidspunkt ville han eje hesten, men alligevel fortsætte med at arbejde for dyrets føde og opstaldning. Dette arrangement viste sig at være en førsteklases handel for Jacob, for da tvillingerne blev født, gav staldejereren den ambitiøse dreng begge hingsteføl.

Efter at have soigneret parret, lagde Jacob sin pande mod Smokes pande og sagde: "Jeg har vanæret mig selv uden at kunne repareres. I, mine venner, er mit eneste håb om at genvinde en retfærdig sti." Han strøg hver hest ligeligt og tilføjede: "Lad os lege med den lille tid, vi har tilbage." I næste åndedrag steg Jakob op på en af hestene og begyndte så at galoppere gennem det åbne felt og ud som hesten gjorde alt for at forpligte hans retning.

De smertefulde vejrforhold førte til en afkortning af deres tur. "Kunne det blive koldere?" Jacob undrede sig, da han lagde rideudstyret fra sig. Efter at have givet begge hingste deres normale foder, gav han hver et halvt frosset æble. Mens de hakkede frugten til mos, tog Jakob vej til Newgate.

Mens han gik, fandt Jakob ud af en metode til at befri Noa. Han skulle have handlet med det samme efter sin brors arrestation, men frygten for sin egen sikkerhed fik ham til at krybe. Det ville have været nemt at returnere pengene inden for en dag. Noah havde selv givet en forklaring med sit spild på isen. Selv den mest mistænkelige konstabel kunne se begrundelsen i en historie om, at "pengene faldt ud af posen". Det var dog ikke det, han gjorde. I stedet lod Jacob situationen udvikle sig til et mareridt.

Røg og skygge var Jakobs eneste aktiver. Beslutningen om at sælge hestene virkede i Jakobs sind i dagevis. Han ærgrede sig over tanken om at skulle lide ethvert personligt tab. Alligevel indså han, at situationen kun ville blive bedre, hvis han overgav sine elskede hingsteføl. Jacob vidste, at salg af én hest ville give penge nok til at betale både Pressey og fængselsomkostningerne tilbage.

Han overvejede at beholde Shadow, men det var ikke tænkt fast. Begge heste havde givet ham samme leg og venskab. Smoke var irriteret over hans evne til at åbne porte. Shadow på den anden side havde en passion for at løbe under grene i håb om at kaste rytteren.

Men det var begivenheden, hvor begge heste arbejdede sammen for at redde Jacobs liv, der gjorde det endelige indtryk på hans beslutning. Han huskede den dag, hvor hestene holdt ham i centrum, mens tre prærieulve kredsede om dem. Den første prærieulv flyttede til venstre, derefter flyttede Shadow til venstre for blokken. En anden skubbede til højre, da Smoke modvirkede træk med en hovedfalsk til højre, mens han gav et spark til tarmen på den tredje prærieulv, der bevægede sig ind på Jacob. Dansen med at cirkle og sparke mod udyrene varede i flere minutter.

Til sidst fik Shadow et bid i låret, Smoke havde ridser på halsen, men Jakob forblev uskadt. Da prærieulvene forsvandt ind i skoven, noterede Jakob sporet af blod, der dækkede deres vej.

Da han nærmede sig fængslet, besluttede Jacob at sælge Smoke og Shadow sammen. Tvillingerne havde aldrig været adskilt, og han vidste, at hans egoistiske ønske om at beholde den ene ville skade begge, så han besluttede at gøre det rigtige og lade dem blive sammen.

DA SCROOGE OG spøgelse ventede på, at Jacob skulle ankomme, spurgte Marley sin ven: "Ebenezer, har du nogen idé om, hvad der venter dig ved din bortgang?"

"Jacob, hvorfor føler jeg, at dit spørgsmål gør mig klar til problemer?"

De to kiggede på hinanden og smilede så: "Du har ret. Jeg har ingen ærlig grund til at blande mig," sagde Marley.

"Nej-nej, jeg gider ikke sådan en samtale. Jeg ønskede bare ikke at blive chokeret over leveringen af dårlige nyheder," svarede Joakim.

Marley indledte samtalen: "Du ved, da jeg døde, åbnede jeg mine øjne fra, hvad jeg troede var en 'god nats søvn', og så gik min dag med at klæde mig på, gå på arbejde og lignende ting."

"Hvorfor ville du gøre det?"

"Det virkede bare som en normal dag. Det varede dog ikke længe. Snart blev tingene meget bizarre. Jeg blev opmærksom på mine lænker, så indså jeg, at min hud var gennemsigtig."

"Er det dengang, du indså, at du var omkommet?" spurgte Joakim.

"Nej, det blev tydeligt, da jeg stod foran Teint og Apurto."

"WHO?"

"Du vil snart møde dem."

"Jeg ved stadig ikke, hvem de er."

"Teint sporer dem, der kommer ind og forlader Isle of Transmogrify," sagde Marley.

"Der er det ord igen."

"Hvad-Teint?"

"Nej, Transmogrify. Jeg tror, jeg har været der," svarede Joakim.

"Det er ikke muligt; du lever stadig."

"Og alligevel er jeg sikker på, at jeg var der denne aften."

"Du er stadig i live, ikke Ebenezer?"

"Sidste gang jeg tjekkede."

Marley gentog derefter sit oprindelige spørgsmål: "Ebenezer, har du nogen idé om, hvad der venter dig ved din bortgang?"

"Mit bedste gæt er-alt hvad du gik igennem, men mere...?"

Den unge Jakob stod ved fængslet og ventede på, at Noa skulle komme. Jakob var villigt blevet Noas livline. De fleste dage medbragte han de penge og den mad, som Noah havde brug for for at overleve. På hvad der føltes som den koldeste dag i Londons historie, ankom Noah endelig til den besøgendes bur. Hans ansigt viste tegn på udmattelse.

"Hvad har du gjort?" spurgte Jakob.

Da Noah blandede sine lænkede fødder, svarede han: "Jeg så en mand blive myrdet. Og hvad har du gjort, lillebror?"

"Jeg mener bare-hvorfor har du benjern på?"

"Fordi der har været en fængselspause. Nøglefærdighederne vil gøre alt for at tjene penge."

"Jeg forstår det ikke," sagde Jacob.

"Lad mig bare sige, at dette fængsel er en pengeforretning, og hver vagt er på vej."

"Så hvor mange penge har du brug for i dag?" spurgte Jakob.

"Al den pence du har."

"Seriøst?" "De vil ikke tage disse lænker af, før jeg betaler for deres løsladelse," forklarede Noah.

"Seriøst?"

"Hold op med at sige det! Tror du, jeg vildleder dig?"

"Nej, selvfølgelig ikke," svarede Jacob. Med det gav han sin bror alle sine øre-13 pence i alt.

"Det er godt, Jacob. Tak." Noah spurgte så: "Har du fundet Sir Stephen Mackintosh endnu?"

"Nej, men det vil jeg. Jeg vil få dig løsladt fra dette fængsel, Noah." Jakob fortsatte: "Min ånd vil ikke være rolig, før jeg gør det."

Noah kiggede på sin bror ud af øjenkrogen, og sagde så forsigtigt: "Det sætter jeg pris på," tilføjede så: "Jeg forstår ikke din lidenskab, men jeg er taknemmelig for din hengivenhed."

Brødrene brugte så lidt tid i vejret, som det var nødvendigt for udveksling af midler og information. Da begge var blevet overført, bevægede de sig hurtigt mod deres respektive opvarmede områder.

4. JANUAR STARTEDE som den foregående dag — tåget og koldt, men forbedret i hele perioden. Ved slutningen af lyset havde tågen lettet, kulden mindsket, og den tredje fange blev returneret til dagligstuen.

Med ankomsten af den sidste undslupne fange begyndte de resterende indsatte at banke i bordet og råbe: "Fjern lænkerne!" I hele bygningen skreg fangerne om at blive løsladt fra deres ankelbindinger. Til at begynde med, i håb om at dæmpe pøbelen, råbte nøglefærdige trusler om tortur. Til sidst, da intet gjorde gruppen tavs, besluttede vagtchefen at fjerne lænkerne fra fangerne, der kunne betale befrielsesgebyret.

Noah tilbød at hjælpe sine venner med at betale deres honorarer. Fornærmet over forslaget stormede Henry: "Jeg har mine egne penge." Både Josef og Martha opførte sig, som om de ville have Noas penge, men ingen af dem tog dem. Dee, der var uden en krone, tog ham imod tilbuddet.

Da Dee var blevet befriet fra deres lænker, begyndte de at gnide sin helbredende salve på de afskrabninger, som lænkerne havde skabt. Alle fem venner kurrede, mens hendes beroligende berøring lindrede deres smerte. Hvad angår Dee, var hendes lettelsens suk så højt, at det trak hele rummets fokus.

Nær slutningen af dagen begyndte de fleste fanger at føle sig iltre. Normalt købte gruppen bare grog, og blev så fuld. Men både Maxey og Simons lettede deres indestængte energi ved at lindre deres blærer ud af vinduet. Som de senere forklarede nøglefærdigheden, var de i gang med et eksperiment for, om deres tisse ville fryse, før det kom på gaden. Det gjorde den, men manden, der blev udsat for den frosne urin, hylede stadig, da han passerede under den faldende is. Selvom det var en modbydelig ting at gøre, oplevede ingen af mændene nogen straf.

Næste morgen blandede Noah sig som sædvanlig ind i dagligstuen, den ene fange bag den anden. Med tiden var han hærdet til institutionens metode. Dage begyndte at løbe ind i hinanden, da akklimatiseringen blev hårdere til vedholdenhed. Hver dag bragte Jakob mønter. De fleste dage bragte Flora kærlighed. Mellem de to overlevede Noah.

FREDAG DEN 7. ankom Jacob til besøgsburet med gode nyheder. "Jeg har fundet pengene," meddelte han.

Storøjet svarede Noah: "Det er enestående!" Så lovede han Jakob: "Jeg vil bygge dig en stald, hvis du kan løse dette tab for mig."

Jakob afviste tanken. "Nej, jeg vil ikke have en belønning. Hvis jeg kan befri dig fra dette misbrug, vil min belønning være din frihed."

Noah blev overvældet af følelser: "Hvordan fortjener jeg sådan en bror?" Jacob grinte bare. Resten af dagen kom Noah med et smil, men næste morgen ville han give ham en ny panik.

Formiddagen introducerede dagen med en ændring af rutinen. Martha ventede allerede i dagligstuen. Da mændene kom ind, lagde hver især mærke til hende, der stod ved siden af den åbne ild, men tænkte lidt over det. Kun Maxey forstod årsagen til hendes tidlige udseende, og han angreb hende for det. "Du tror måske, du bliver løsladt, men ikke før jeg først får min."

Han skubbede hende mod pejsen og sagde: "Jeg har ikke tænkt mig at betale for en efterladt forfører."

"Jeg optræder ikke gratis," sagde hun og forsøgte at glide ind under hans hold.

"Vi vil se på det," knurrede Marley, mens han intensiverede sit angreb.

Noah, selv om han var foruroliget over overfaldet, udtrykte intet, der ville vise hans nykommerstatus. "Forlad hende," råbte han.

Uden at vige tilbage, tog Maxey fat i Marthas bryst og tvang hende derefter til et kys. Noah slog i samme øjeblik sine arme om Maxeys bryst og trak så med en sådan kraft, at Maxey faldt til gulvet. Instinktivt sparkede Martha sin overfaldsmand i hovedet, hvilket bedøvede forbryderen, men stoppede ham ikke. Maxey var dog ikke længere interesseret i Martha. Langsomt rejste han sig, vendte sig mod Noa og slog så med en enorm styrke en 7-tommers træskive ind i den kommende helts side.

Da Maxey trak sin hånd tilbage, så rummet, mens Noah sprøjtede blod ud. Han var heldig, for hans store frakke forhindrede det fragmenterede stykke træ i at forårsage alvorlig skade. Da Maxey forlod området, hviskede han til Noah: "Jeg skal sørge for dettømmermanden bruger et kort reb på dig."

Med hjælp fra sine venner blev Noah omgående repareret. Dee, som lige var kommet ind i rummet, brugte en anden af sine salver til at beskytte såret, mens Martha flåede hendes underkjole i strimler til bandager.

Mod slutningen af dagen fik Martha sin løsladelse fra Newgate. Inden hun forlod fængslet, krammede hun alle sine nye venner. Da Martha omfavnede Noa, hviskede hun ind i hans øre: "Fortæl ikke din kone om dette. Det vil kun bekymre hende uden beslutning." Så, uden varsel, kyssede hun Noah med en sådan intensitet, at det skubbede ham ud af balance. Da han snublede for at genfinde fodfæstet, gik hun.

NÆSTE MORGEN ankom både Noah og Jacob tidligt til besøgendes bur. Da de havde afsluttet deres daglige udveksling, rejste Jakob straks. Noah fortsatte med at gå cirkler rundt i gården. Tanker om sommerens sol fyldte Noahs sind, mens hans krop gjorde alt for at kontrollere dens gys. Da han bevægede sig mod fængslets indgang, kunne en stemme høres, der kaldte hans navn. Da han vendte sig om, lagde han mærke til, at Flora ventede ved besøgendes bur. Noah brød ud i et kæmpe grin, da han løb hen mod hende.

Ved ankomsten viste Flora et halvt smil til Noah. Han studerede hendes ansigt og spurgte derefter: "Hvad er der galt?"

Hun kiggede ned, mens hun svarede: "Jeg er okay."

"Se på mig, kære." Han løftede hendes hage, så hendes øjne kiggede ind i hans. "Hvad er der galt?"

"Det er bare mig."

Hun vendte sig om for at gå, men Noah stoppede hendes bevægelse. "Hvis du forlader mig nu, vil jeg lide bekymring hele dagen over dig."

Hun så Noah direkte ind i øjnene og hviskede så: "Jeg tror, jeg er med barn."

Marley faldt straks på knæ og råbte: "Nej, nej-denne sandhed er for svær!"

"Jacob, hvorfor er det sådan en bekymring?" spørger Joakim.

"Ebenezer, du ved det samme som jeg om denne tragedie. Og alligevel anede jeg ikke, at Noah nogensinde blev fortalt om babyen. Endnu et offer. Hvordan kan jeg nogensinde forløse mig selv?" Spørgsmålet var mere end retorisk for Marley. Han frygtede nu, at intet, han gjorde, nogensinde ville rette op på hans uret. Tabet af så mange ulastelige ånder, og nu et barn. For helvede, Marley hadede sig selv.

I et langt øjeblik stod Noah ubevægelig. Han spekulerede på, hvad hans svar skulle være. Joy overmandede sin frygt, da han beroligede Flora: "Det her bliver okay. Jacob har fundet de tabte penge. Forhåbentlig kan han reparere situationen inden retssagen. Hvis han gør det, vil vi være stærkere efter dette."

Flora skød tilbage for Noahs ømhed. "Ønsker bliver ikke til virkelighed, Noah." Tårene begyndte at løbe ned af hendes kinder. Da de nåede hendes hage, brugte Noah sin hånd til at tørre dem af.

I hvad der så ud til at være en evighed, stod Noa tavs. Opmuntrende ord forsvandt, men alligevel sprang en historie fra fortiden frem. "Kan du huske den dag, vi mødtes?" spurgte han.

"Ja, selvfølgelig gør jeg det," sagde hun.

"Du kunne ikke lide mig, vel?"

"Jeg troede, du måske var-simpel." Hendes smil øgede Noahs lyst til at fortsætte.

Han sagde: "Nå, jeg var simpel. Simpelthen fanget af din charme."

Floras smil blev bredere, da hun huskede hændelsen. "Du har helt sikkert gjort dig selv til grin."

"Du ville ikke give mig et blik. Jeg var nødt til at gøre noget," svarede Noah.

"Så du opførte dig som en klovn med vilje?"

"Har du ikke indset det nu-jeg er en klovn."

Flora lo. Hun vidste, at Noahs tåbelighed sjældent dukkede op, men når den gjorde det, var det en glæde. Sammen genfortællede de historien. "Det var sådan et chok, da du fejede din hat over stien i den store gestus af ridderlighed."

"Jeg prøvede at være imponerende."

"Så brusen af korn var planlagt?" spurgte hun.

"Jeg anede ikke, at da jeg lavede den 'store gestus', ville den enorme mængde hvede flyve," forklarede Noah.

"Det gik overalt, men mest på dig."

"Det planlagde jeg også," indrømmede han.

"Så lad mig få det på det rene, du ville imponere mig så meget, at du puttede en håndfuld hvede i din frakkes armmanchet." Noah nikkede indforstået med hovedet, mens Flora fortsatte: "Jeg kunne næsten ikke tro det, da du signalerede, at jeg skulle passere foran dig, og så spredte kornet sig overalt."

Sammen lo de. "Du ved, Flora, jeg er spændt på babyen."

"Det er bare en mulighed. Jeg ved det med sikkerhed om et par uger."

Da Flora gav Noah et par øre, angreb Simons. "Du stjal mit tøj!" råbte han og slog Noahs hoved ind i hegnet. Da Simons pressede Noahs ansigt mellem stængerne, kløede en af de hjemmelavede modhager, skåret af metallet, Noahs kind. Flora skreg.

Simons greb skillingerne fra Noah og mumlede så: "Jeg ved ikke, hvem af dine venner der slog mig ud, men jeg har tænkt mig at straffe dig." Lugten fra forbryderens krop fyldte området. Alene hans åndedrag fik Noah til at hoste. "Jeg har en fornemmelse af, at du skal dø i dag."

"Nej!" Flora råbte. Hun rakte ud gennem stængerne, tog fat i bøllens hår og trak så med sådan en kraft, de fleste af trådene blev befriet fra hovedbunden. Simons følte næsten ikke noget ubehag. Floras angreb resulterede kun i, at han pressedeg Noah ind i burets modhager med en vild vrede. Trykket fra de gennemborende sporer fik blod til at flyde over Noas ansigt.

"Gør dig klar til Guds helvede," sagde han og skubbede på Noas hoved med al den kraft, han besad.

"INGEN!" hylede Marley. Spøgelset rakte ind i Simons' bryst, greb hans hjerte og komprimerede derefter kødet. Da muskelen i Simons' organ tilpassede sig formen af Marleys knogler, rakte Noah bag sig og tog fat i Simons' hår. I et forsøg på at frigøre sig trak han gerningsmandens hoved bagud. Modangrebet gjorde Simons rasende i en sådan grad, at han intensiverede sit overfald. Marley klemte sig, indtil hans greb lukkede tæt om hjertet.

Mens de tre mænd kæmpede for kontrol, begyndte Simons at løsne sin kobling, hvorefter han med sin frie hånd tog fat i hans bryst. Forvildet af vanvid råbte han: "Hvad gør du ved mig?"

Noah trak sig fri af Simons, men Marley slap ikke sit hjerteanfald. Da den kommende morder vaklede fra den besøgendes bur fulgte Marley efter. "Jacob, slip ham," kommanderede Joakim.

Forvirret svarede Marley: "Jeg tror ikke, jeg kan."

"Bare træk dig væk."

Simons slingrede frem og tilbage i et forsøg på at få frihed fra sin smerte. "Hjælp mig, Ebenezer," råbte Marley.

Joakim tog fat i Marley og trak, men alligevel gik hans energi uden belønning. "Min hånd er spændt for stramt," råbte Marley. De to var paniske og gjorde alt for at skilles fra Simons, men selve forbryderens hjerte klyngede sig fast i Marleys greb.

"Han skal dø," sagde Flora.

Uden varsel faldt Simons til jorden. Faldet trak Marleys arm fra hans skulder. Liggende i korridoren, stadig knyttet til hjertet, begyndte de enkelte knogler i Marleys hånd at rykke, så forsvandt de alle sammen. Da hans arm erstattede sig selv, sagde han: "Jeg tror, jeg dræbte ham."

"Du ved, at Noah vil få skylden for dette," svarede Joakim.

Vagten, der nu var klar over den faldne skurk, skyndte sig ham til hjælp. "Hvad har du gjort?" knurrede nøglefærdig.

Noa vendte sig mod vagten, og med blod strømmende fra flængen i kinden sagde han: "Simons angreb mig."

"Han sagde, han ville dræbe Noah," sagde Flora. Hun viste fangevogteren den hårklump, der stadig var i hendes hånd, tilføjede: "Intet ville stoppe ham, ikke engang smerte."

"Nå, det ser ud til, at noget smertefuldt stoppede ham." Vagten knælede ved Simons' side og rapporterede derefter: "Han trækker stadig vejret." Da han rejste sig, sagde han: "Så hvis trukket hår ikke ville afslutte et angreb, gad vide, hvad gjorde?"

"Han tog fat i hans bryst-så faldt han bare."

Den nøglefærdige kiggede på parret. "Jeg har holdt øje med dig," sagde han til Noah. Vagten tilføjede så: "Du er værdig til respekt. Denne..." han holdt en pause, mens han kiggede på Simons stadig ubevægelig på jorden, "...han fortjener..." og uden varsel sparkede manden Simons i hovedet. Vagten løsnede bandanaen om hans hals og rakte den derefter til Noah. "Her kan min nakke lide forkølelse i dag. Ryd dig op."

Noah og Flora stod bare der chokerede. "Er du fjollet? Du bløder over dig selv. Ryd op!" Vagten greb Noahs hånd og lagde derefter klædet i den.

Noah tog imod lommeterklædet, da Flora sagde: "Din venlighed vil blive belønnet."

Nøglefærdigheden så på Flora, rystede uenig på hovedet og sagde så til Noa: "Kender du mit navn?"

"Nej, sir."

"Hold det sådan." Dermed samlede nøglefærdigheden de tabte øre, Simons havde stjålet fra Noah, og forlod derefter de tre for at afgøre deres uenighed.

I løbet af få minutter begyndte Simons at komme sig. Mens han stønnede, greb den fortumlede forbryder fat i hans hoved med den ene hånd, og gned derefter området af hans hjerte med den anden. Langsomt kom han sig til det punkt, hvor han kunne rejse sig. Han stirrede på Noah og Flora, mens de så ham. Ingen af dem vidste, om den anden ville fortsætte overfaldet. Men med forsigtighed trak begge sider sig tilbage.

Simons stillede op foran Noah til retur indendørs. Da døren åbnede, tog Noah fat i Simons' krave og trådte derefter foran ham. "Gør din pence klar. Aldrig mere vil jeg være sidst, når du er til rådighed for betaling af vejafgiften." Simons sukkede bare og accepterede derefter sin nye stilling.

Da Dee først var indendørs, administrerede hun flere af sine salver til Noahs skade. "Dette stopper blødningen," sagde hun og viste indholdet til gruppen. "Denne får huden til at sy sammen uden et ar. Og denne dæmper smerten."

"Er du læge?" spurgte Henry.

"Nej, skat. Jeg har kun mine salver. Jeg overlader lægebehandlingen til mændene med knive," svarede Dee.

"Nå, Jacob, du ser ud til at have heldet som en engel i dag," sagde Joakim.

"Så det ser ud til. En dag vil jeg lære at kontrollere min vrede."

"Nej, nej det vil du ikke. Din vrede var hæderlig. Kontrol ville kun have resulteret i Noahs død," forsikrede Joakim.

Marleys ansigt viste ingen følelser, men han vidste, at den levede historie ikke kunne ændres. Noah skulle ikke dø den dag.

**** Stave Four ****

Hård Retfærdighed

SLUTTEN PÅ dagen bragte en ny styrke til Noa. Før mændene forlod dagligstuen til det sovende fangekælder, lovede han aldrig at tillade en anden person åbningen for angreb.

Tirsdag lancerede en periode med verdslige og kedelige begivenheder i fængslet. Mængden af indsatte morede sig inden for deres egne private grupper. Ved middagstid kom nøglefærdigheden ind i dagstuen for at annoncere: "Følgende personer vil gå for retten i Old Bailey i morgen." Alle i lokalet hørte deres navn kaldt.

Ingen var overrasket, men meddelelsen havde den virkning, at samtalen blev dæmpet. Hver fange brugte resten af dagen på at tænke på deres skæbne. De fleste ville sandsynligvis blive dømt skyldige, så frygt for deres fremtid skabte en situation, hvor alle trak sig tilbage i stilhed.

Unge Jacob var den eneste Marley med en opgave den dag. To gange havde han forsøgt at sælge Smoke and Shadow kun for at høre det samme fra hver køber: "Jeg har kun brug for én hest." Selvom Jacob forklarede det særlige forhold mellem tvillingerne, blev ingen af mændene overtalt, så begge salg gik tabt. Da han løb mod sit gamle ansættelsessted, besluttede han at sælge de to heste med rabat, da hans manager, Mathew Pepin, ville kræve en sådan tillokkelse.

Inden for stalddørene fandt Jacob Mathew, der passede hestene. Opfriskning af sengetøjet, genopfyldning af maden og fjernelse af gyllen var hans pligter. Da Jacob kom ind i stalden, kunne Mathew høres fløjte. Melodien var uklar, men alligevel behagelig for øret. Da han nærmede sig den travle mand, sagde Jacob: "Mathew, din gamle franske vagrant."

"Nå, jamen, hvis det ikke er den unge ærindedreng," sagde Mathew og hvilede sin højgaffel mod væggen. "Goddag til dig, Jacob. Hvad bringer dig til dit gamle tilholdssted?"

"Kan du huske sidste år, da du ville købe Smoke and Shadow?"

"Selvfølgelig. Tilbuddet er stadig åbent," svarede Mathew.

"Jeg håbede, det ville være sådan," svarede Jacob.

"Så 300 pund for de to?"

"Du får en enestående aftale," sagde Jacob.

"Det er klart nok, for du er her villig til at sælge. Er det korrekt?"

"Ja." Desværre afsluttede Jacob handlen. Efter at han havde sagt farvel til Smoke og Shadow ved at give hver et æble og et kram, løb Jacob derefter til Old Bailey Courthouse for at prøve at sikre Noahs frihed.

Da han trådte ind i retsbygningens hovedindgang, blev Jacob straks spurgt: "Kan jeg hjælpe dig?" Den dreng, der stillede spørgsmålet, virkede for ung til at arbejde i en så berømt organisation.

Uden en tænkepause bad Jacob: "Jeg er her for at se ærede William Domville."

"Han arbejder på sit hjemmekontor i dag. Kan en anden person hjælpe?"

"Er han retspræsidenten for morgendagens retssager?"

"Ja," svarede den unge.

"Jeg har vigtige ting at diskutere med ham i dag. Kan jeg få adressen på hans hjemmekontor?" bad Jacob.

"Ingen."

Noget overrasket forsøgte Jacob at forklare: "Han skal vide, hvad jeg har opdaget om en kommende retssag."

"Du bliver nødt til at fremlægge dine beviser under retssagen," insisterede hjælperen.

"Men hvis jeg kan tale med ham i dag, bliver der ingen retssag."

"Jeg forstår det, og jeg ville ønske, jeg kunne hjælpe dig. Men hvis jeg frigiver dommerens placering, vil han frigøre mig fra dette job, og jeg har brug for arbejdet."

Jakob indså, at løftet om at rydde Noah ikke ville blive så let, som han først håbede. Han sagde farvel til den behagelige, men ubehjælpssomme dreng, og skyndte sig straks til postkontoret. Da kontormedarbejderne var midt i lukningen for dagen, bad Jacob om at se London Post Office Directory. Efter et ubehageligt blik fra ledsageren gik han endelig med til at give Jacob to minutter med bogen. Med tid til overs lagde Jacob dommerens adresse til minde, takkede vogteren og skyndte sig derefter til stedet, men bygningen var mørk. Jacob stod uden for dommerens dør, besejret.

MARLEY OG SCROOGE ankom tidligt til retssalen. Siddende i "familie og venner" sektionen af Old Bailey, ventede de to usynlige fra fremtiden på, at sagen skulle begynde. Da de kiggede ned på retsområdet, spurgte Joakim til Marley: "Du spurgte

mig, om jeg vidste, hvad der ville ske, efter jeg var forbi-selvfølgelig kan jeg aldrig vide sådan noget, før jeg bliver præsenteret for mulighederne. Men til det samme spørgsmål, fortæl mig, hvad du er blevet, nu hvor du ikke er af kød?"

"Jeg arbejder på at blive en Mogrified Spirit," svarede Marley.

"Er du i forbandet lige nu?"

"Denne ånd-min fremtid er i forandring. Og til dit spørgsmål, ingen bliver nogensinde dømt. Nogle ender med at gå tabt, men det er gennem deres egen handling eller anmodning."

Dette gav ikke meget mening for Joakim. "Selvfølgelig skal folk, der myrder og røver andre, være dømt."

"Nej, deres ånd er af værdi, når først de er rensat for gerningen. Faktisk bruges viden om sådan en begivenhed til at hjælpe nye verdener med at undgå sådanne fejl."

"Så mord er kun en fejl," sagde Joakim.

"Det afhænger af morderens hensigt."

"Så nogen i kamp, eller en bøddel, bliver ikke straffet, mens en fuldHvem ved et uheld kører over en fodgænger bliver straffet?"

"Ingen bliver straffet," svarede Marley, og så Joakims undersøgende blik tilføjet, "det er ikke formålet med den uendelige bevidsthed."

"Men hvordan kunne en morder nogensinde blive gjort ren nok til...?"

"Uendelig bevidsthed," sagde Marley og afsluttede Joakims spørgsmål.

"Ja, det er vel det, jeg spørger om."

"Enhver ånd, der lever, har en eller anden kvalitet, som den uendelige bevidsthed ønsker at inkorporere i sit større væsen. Det opnås ikke altid, men det er målet."

"Er den uendelige bevidsthed ikke bange for kontaminering fra urene handlinger?"
spørg Joakim.

"Nej. Det er ikke muligt at forurene sjælen af den uendelige bevidsthed. Den menneskelige ånd er korruptionsbeholderen. Når den først afgiver sin fejl, bliver den forvandlet."

"Er ånden og sjælen ikke den samme?"

"Selvfølgelig ikke," svarede Marley, mens han så fanger strømme ind i rummet. Mens hver indsatte blandede deres benjern mod den dømtes indhegning, fortsatte offentligheden med at udfylde det øverste område, hvor de to usynlige boede. Inden for få minutter kom alle typer kontorassistenter, advokater og betalte tilskuere ind i retssalen.

Det var først efter at lokalet var blevet fyldt, at fogeden bekendtgjorde dommerne. "Alle rejser sig. Retten i Old Bailey er nu i møde, og den ærede dommer William Domville præsiderer." Dommer Domville trådte sammen med en anden dommer ind i lokalet og gik derefter hen til de midterste pladser bag bænken. Dermed kunne en øredøvende summen høres i hele lokalet, mens de forskellige arbejdere skyndte sig i et forsøg på at forberede detaljerne om hver enkelt dømts omstændigheder.

Bortset fra balkonen, hvor Joakim og Marley sad ved skinnen, sad dommerne over de andre arbejdsgrupper i lokalet. Ekspedienterne og retsreporterne sad omkring et halvcirkelbord lige under dommerbænken. Til venstre for dommerne og under det offentlige område sad de tolv mænd i juryen. Fangerne slog sig ned i en indhegning, der lå en halv snes fod bag ekspedientens bord. Inden i fangens pen rørte de tyve, der skulle stilles for retten den dag, lidt og sagde ingenting, mens tumulten i retssalen faldt til en foruroligende ventetid.

"Fogd, ring til den første sagsøgte," beordrede dommer Domville.

"Joseph Freeman, rejs dig og se din anklager i øjnene," forlangte fogeden. Noah så på, mens hans ven gik hen til den tiltaltes kasse. Stående i pennen fulgte Joseph dommernes bevægelser, mens fogeden fortsatte. "Du bliver tiltalt for grovt at stjæle et ur fra Ephraim Weedon den 11. december på Theatre Royal. Hvordan beder du?"

"Ikke skyldig."

Med det tog Ephraim Weedon sin plads i vidnesranken, der var lidt mere end en hævet platform placeret i rummet foran ekspedientens bord. En mand i sort jakkesæt trådte ind i vidnets kuglepen, der var placeret på den modsatte side af lokalet nær juryboksen. Med alle spillere på plads spurgte dommer Domville Weedon: "Hvad er værdien af dit ur?"

"Tolv pund."

"Og fik du uret tilbage i samme form, som det efterlod dig?"

"Ja." Han pegede på manden i vidneafholdelsesområdet og sagde derefter: "Konstabel William Taylor returnerede uret."

"Godt. Forklar venligst, hvordan det hele opstod," bad dommeren.

Med det fortalte Weedon om at forlade skuespillet As You Like It, og derefter om hvordan Joseph stødte op mod ham, mens han løftede uret. Øjeblikkeligt indså Weedon, at forbrydelsen blev begået, og råbte derefter om hjælp: "Stop ham, tyv..."

Efter anklagerens vidneudsagn talte William Taylor om den samme begivenhed med kun små variationer. Joseph havde intet forsvar udover at sige, at han var ked af den skade, han forvoldte.

"Ja, alle er ked af det, når de først bliver fanget," svarede den unavngivne dommer bag bænken. Josephs historie var en af de to myndigheder hørte flere gange under hver session på Old Bailey. Drengen vidste, at han ville blive straffet; han håbede bare, at der ville komme en lille fysisk skade til ham. Uden meget eftertanke fandt juryen ham skyldig, og dommer Domville dømte ham til syv års transport til Australien. Han var ikke så utilfreds med dommen, som de fleste ville være, for han ønskede eventyr.

Dommerne og juryen gjorde kort arbejde med de fleste retssager, der blev præsenteret den dag. Nitten af de tyve tiltalte blev anklaget for grov tyveri. Kun James Maxey havde begået en voldelig forbrydelse. Mens gerningsmanden sad i fængsel, opførte han sig, som om han ville bide hovedet af en hugorm, i virkeligheden havde han ikke mere mod end at forgifte sin kone og steddatter. Men for domstolene er mord mord. Så inden for femten minutter fandt juryen Maxey skyldig, og dommeren gav ham den anbefalede straf-døden.

Da håndledslænker blev føjet til Maxey, kaldte fogeden den næste tiltalte: "Dinah Smith, rejs dig og se din anklager i øjnene." Dee skubbede op fra den indsattes bæk og trådte derefter ind i den tiltaltes kasse, hvor spejlet dinglede overa reflekterede solens lys direkte ind i hendes øjne. Mens hun nysede to gange hurtigt efter hinanden, gjorde hendes krop alt for at undvige lyset.

"Hold dig fast," forlangte dommeren.

Dee slog sig ned på et sted, hvor lyset forårsagede mindst ubehag. Så fortsatte fogeden: "Du bliver tiltalt for grov kriminalitet at have stjålet en frakke fra Hannah Denhous den 23. december. Hvordan beder du?"

"Skyldig."

"Du er klar over, at jeg ikke vil have noget valg med hensyn til strafudmåling, hvis du indgiver et sådant anbringende?" spurgte dommeren.

"I virkeligheden har jeg heller ikke noget valg. Jeg tog frakken, så jeg kunne blive varm, og jeg ville gøre det igen," indrømmede Dee stolt.

Juryen så på, da dommer Domville afsagde både den straf, der kræves ved lov, men inkluderede dog sin egen partiskhed i dekretet og mindskede straffens strengthed. "Dinah Smith, jeg dømmer dig til at blive 'pisket indendørs' i alt 10 piskeslag." Selv med reduktionen af vipperne stønnede alle kvinderne i retssalen ved tanken om et tæsk med bar bryst.

Efter Dees retssag begyndte Noah at slå de resterende sager sammen til én historie. I hver forbrydelse var udfaldene for det meste de samme, selvom de var forskellige i detaljerne om hvem, hvad og hvor af gerningen. Noget blev stjålet, nogen stoppede tyven, og nu skulle nogen straffe forbryderen.

Den mest interessante retssag fandt sted lige før Simons', og den gav hele salen, undtagen anklageren i sagen, en tiltrængt pause fra historierne om ondskab og ulykke.

Den 27. december trådte tre unge venner-Katharine Fitzgerald, Ruby Ann Marr og Mary Egdurb-ind i Blucks Boutique. Alle tre købte og betalte for bånd inden for et minut efter hinanden. Ejeren, Benjamin Bluck, flirtede med Katharine ved at fortælle hende, at hun var smuk nok til at gifte sig. Katharine himlede med øjnene til sine venner, mens de tre fnisede ved tanken om at blive gift med sådan en letch.

Ruby betalte derefter for hendes bånd, og Bluck sagde: "Hvis du nogensinde har brug for et sted at sove, kan jeg finde et til dig."

"Er du ikke venlig?" svarede hun sarkastisk, mens hun blinkede til sine venner. Alt dette foregik som et spil 'humor Casanova', indtil Mary betalte for sit bånd, så blev Bluck ond.

Da Bluck rakte Mary hendes penge, greb han hendes hånd og råbte: "Hvorfor stjæler I piger fra mig?"

"Slip mig, gamle mand! Du er vrangforestilling."

Med det begyndte Bluck at skriges som en banshee. "Nej, ingen af jer har betalt mig for båndet."

"Hold da op! Du er en slyngel!"

Før nogen af kvinderne nåede at flygte fra butikken, stoppede Davis, konstabelen, deres udgang. Efter Davis havde stillet de fire, lyttede han til deres historier. Selvom de tre kvinder fortalte den samme historie, og butiksejeren havde ry for at være begær, så troede betjenten på butiksejerens historie, fordi-ja, fordi de andre var piger.

Så afsted til Newgate gik de, hvor dommeren ikke havde medlidenhed med de tre. Af en eller anden grund anbragte nøglefærdige dem i deres egen celle i Newgate og lod dem aldrig komme ind i 'dagrummet'. Deres retssag var unik ved, at dommer Domville havde kendskab til Bluck. Dommeren havde tidligere erfaringer med Blucks falske anklager, og han ville ikke tillade, at hans domstol blev bedraget igen. Han instruerede juryen om at finde kvinderne uskyldige, og da juryen gjorde som fortalt, beordrede han dem løsladt.

Som en sidste kendelse i sagen dømte dommeren Bluck til at betale alle sagsomkostninger, omkostningerne til at huse kvinderne i Newgate og en betragtelig bøde for at lyve. Kvinderne fik intet andet end deres frihed.

Da de tre kvinder forlod retssalen, blev Simons kaldt frem for at redegøre for sin forbrydelse. Hans lovløshedshandling viste, at han var både dum og brutal. Anklageren, Franklin Paxton, forklarede, at han fandt hans eneste sorte får slagtet blandt en mark med hvide får. Drabets vildskab spillede i hovedet på enhver, der lyttede.

Paxton detaljerede fundet af ben, indvolde og andre dele spredt over hele græsningen. Han fulgte derefter bloddryppene til Simons' gård, hvor han fandt fårets hoved spidset oven på en pæl. Det grufulde syn gjorde det tydeligt for bonden, hvem der havde begået forbrydelsen, den blodplettede mand, der stod inden for foden af ham. Overfor Simons råbte bonden: "Det er mit fårehoved."

"Vil du have den tilbage?"

"Nej, jeg vil have dit hoved på den pæl," sagde han og slog Simons til jorden.

Efter adskillige minutter med knytnæver og mere tid til at tørre blod fra deres ansigter, stoppede konstabel Hugh Petherick deres skænderier ved at arrestere dem begge. En gang på magistratens kontor blev forbryderen fængslet, og Paxton blev sendt hjem.

Den eneste forskel mellem Simons' tyveri og alt på nær ét andet tyveri, der blev dømt den dag, var dommen. Uden betænkeligheder meddelte dommer Domville, at døden var Simons' retfærdighed.

Da skyer skyggede for eftermiddagssolen, reflekterede spejlet over den tiltaltes kasse ikke længere lys på indsattes ansigt. Dette var det eneste, der gik let for Henry den dag. Da fogeden kaldte hans navn, blev han bare siddende.

"Jeg sagde-Henry Freeman, rejs dig og se din anklager i øjnene," råbte fogeden. Joseph skubbede sin fætter frem. Langsomt trådte Henry ind i den tiltaltes kasse. Han fokuserede sine øjne på Joseph, der sad under ham i den dømtes indhegning. "Du bliver tiltalt for grov kriminalitet at have stjålet et ur fra Laurence Brand den 28. december på Det Kongelige Teater. Hvordan beder du?"

Henry forblev tavs.

"Hvordan beder du?" forlangte fogeden. Stadig tavs begyndte Henry at ryste over at være i fokus for opmærksomheden.

"Du skal bede," sagde dommer Domville.

Henry åbnede munden, men der kom ikke noget ud. "Kan du tale?" spurgte dommeren.

Henry lød et hvin, men der blev ikke sagt et ord. Irriteret fortsatte dommeren: "Du vil ikke blive fritaget fra din forbrydelse gennem tavshed." Han ventede på svar fra Henry, men det eneste, der skete, var en pøl af urin ved den unges fødder.

"Dette er din sidste chance, dreng, tal eller bliv kendt skyldig!"

Retssalen faldt i en stilhed, der brølede af spænding. Til sidst sagde dommer Domville: "Du har ikke efterladt mig noget valg. Henry Freeman, jeg finder dig skyldig i forbrydelsen grov tyveri. Jeg dømmer dig til døden." Med denne proklamation besvimele Henry straks, så Joseph løb hen til sin fætters side. Den ældste Freeman hjalp drengen på fode og spurgte: "Deres Ærede, må jeg blive hørt?"

"Det kan du, hvis du kan afklare en grund til ikke at stadfæste min dom."

"Det kan jeg, ærede dommer."

"Så tal."

"Henry er min fætter. Det er frygten, der har kneblet hans tunge. Vi er født af fiskere på landet. For et år siden mistede vores forældre sammen med flere brødre og søstre livet i en bådulykke."

"Hvordan taler denne tragedie til nutiden?"

"Jeg ville være død i den ulykke, hvis Henry ikke havde reddet mig." Han holdt en pause for at vente på noget svar fra dommeren, men der var ingen, så Joseph fortsatte. "Da båden sank, slog jeg hovedet mod noget, som tvang mig til bevidstløshed." Igen en pause og igen stilhed. "Jeg er ikke sikker på, hvordan Henry var i stand til at trække mig i sikkerhed, men det gjorde han. Sir, hvis det ikke var for Henry, ville jeg være med Skaberen, og Henry ville aldrig være blevet en lommetyv-for det var mig, der lærte ham den færdighed."

"Din ærlighed er forfriskende. Så til den tilbageværende Freeman-klan, hvad skal jeg gøre med dig?"

Joseph opfattede et behov for at tie stille, mens dommeren overvejede deres situation. Spørgsmålet i sig selv var retorisk, for dommer Domville vidste præcis, hvad han ville gøre. "I er begge skyldige, men med dine omstændigheder skulle din straf give dig mulighed for at reformere." Så holdt han en pause og stillede et spørgsmål: "Har du evnen til at forbedre dig selv?"

"Ja, sir, det gør vi."

"Og vil I arbejde på at blive ærlige borgere?"

"Deres Ærede, jeg lover at reparere vores tidligere gerninger."

"Hvordan?"

"Nå, du transporterer mig allerede. Hvis vi begge transporteres sammen, vil jeg påtage mig at opdrage Henry på en etisk måde. Vi vil arbejde hårdt for England på at bygge den nye verden i Australien."

"Min mistillid til dømtene får mig til at spekulere på, om jeg kan have tillid til dit ord."

"Hvordan kan jeg forsikre dig?" spurgte Josef.

"Jeg tror ikke, du kan, for kun dine fremtidige handlinger vil vise mig sandheden af dine ord."

"Måske kan tidligere handlinger hjælpe dig med at beslutte."

"Forklar dig selv," forlangte dommeren.

"Da Henry var et lille barn, lærte han først at gå baglæns. Hvorfor ved ingen, men i over et år bevægede han sig for det meste gennem verden i omvendt rækkefølge. Familien havde faktisk vænnet sig til, at han gjorde dette, da han en dag, på en gåtur, pludselig skubbede både mig selv og sin søster Emily til jorden. Da jeg ramte snavset til jorden, hørte jeg en knusende gren rundt om os, og jeg vendte en knusende gren. kom til at hvile kun centimeter fra sine fødder, og Henry reddede os den dag, og han brugte aldrig meget tid på at gå baglæns efter den hændelse."

"Det ser ud til, at du skal have Henry med dig, bare for at blive i live," kommenterede dommeren, mens retssalen fnisede.

"Det er nok rigtigt, sir. Hvis du dømmer Henry til døden, så gør venligst det samme for mig."

Dommeren stirrede på Joseph og afgjorde hans alvor. Han vidste, at dette udsagn var galskab, men bebrejdede ikke Joseph for at fortælle, eller ridderlighed, inden for konceptet. "På enhver anden dag ville jeg nok gøre netop det, men i dag har Australien brug for arbejdere, så jeg dømmer jer begge til transport på livstid. Hvis nogen af jer nogensinde vender tilbage til England, vil I blive hængt. Gør jeg mig forståelig?"

"Ja, ærede, tak," sagde Joseph.

"Du kan takke mig ved at fastholde dit ord."

"Ja, selvfølgelig, sir." Hermed vendte de to drenge tilbage til deres pladser.

"Ser du dit yngre jeg nogen steder?" spurgte Joakim.

"Nej, men jeg kan huske, at jeg blev holdt i et separat vidneværelse. Jeg afgav dog aldrig noget vidneudsagn," svarede Marley.

"Hvorfor?"

"Jeg sad og ventede i det kolde, muggen rum i timevis. Hele dagen, faktisk. Da solen begyndte at gå ned, gik jeg, fordi jeg regnede med, at forsøgene var færdige for dagen," forklarede Marley.

"Hvorfor spurgte du ikke?"

"Jeg kunne ikke finde nogen at spørge."

"Og selv hvis du ville have vidnet," holdt Joakim en pause og fortsatte så, "ville du sikkert have løjet, ikke?"

Marley sukkede længe og langsomt, og svarede så: "Sandsynligvis."

Joakim gjorde tegn mod Flora, som sad i nærheden af dem i det offentlige galleri. "Desværre får hun ikke lov til at aflægge vidne," sagde han.

"Hun har ikke nogen vidende fakta i sagen alligevel."

Aktiviteten i retssalen skyndte sig med bevægelse, da de forskellige fuldmægtige, advokater og dommere indhentede den nødvendige dokumentation fra de mange domme, der blev afsagt i løbet af dagen. Efter opdateringen sagde dommer Domville: "Fogd, ring til den næste sagsøgte."

"Noah Marley, rejs dig og se din anklager i øjnene," råbte fogeden. Uden tøven gik Noah hen til den tiltaltes kasse.

Da han stod ubevægelig, fortsatte fogeden: "Du bliver tiltalt for grovt at stjæle 112 pund fra Pressey og Barclays købmand den 24. december. Hvordan beder du?"

"Ikke skyldig."

Noah så på, mens hans gamle chef, Bartholomew Pressey, trådte ind i vidneskranken. En rund mand klædt i sort kappe og kappe nærmede sig Pressey. For hvert skridt skød advokatens mave fra side til side, og hans lange hvide paryk floppede frem for hvert skridt. Mandens indflydelse gav en indtryk af, at en gorilla sad løs i retssalen. "Er du ejer af Pressey og Barclays købmand?" spurgte advokaten.

"Jeg er."

"Og er Barclay i denne retssal?"

"Nej, han er gået på pension."

"Så da du er eneejer af købmanden, bedes du fortælle retten om tyveriet, der fandt sted i din virksomhed."

"Noah havde arbejdet for mig i fire år, og jeg tænkte, at det var på tide at betro ham juleaftens aktiviteter," begyndte Pressey.

"Hvorfor stolede du på ham?" spurgte advokaten.

"Han virkede som den perfekte arbejder-altid til tiden, god med mennesker, og jeg tænkte ærlig."

"Han er ærlig!" råbte spøgelseset Marley.

Joakim kiggede på Marley og sagde så: "Det her bliver svært for dig. Du kan ikke ændre noget, så berolig dig selv for din egen skyld."

Marley så på Joakim med vrede, og bevægede sig så uden en lyd ved siden af Noah i den tiltaltes kasse. Joakim var overrasket over, at Marley havde forladt ham, men forstod hans behov for at være i nærheden af sin bror.

Mr. Pressey fortsatte historien om at støde på Noah i banken, opdage de manglende penge og derefter få sin ekspedient anholdt. Der var ikke meget mere i historien end det. "Det knuser mit hjerte at få Noah til at vende sig mod mig på denne måde. Før dette skete, så jeg på ham som næsten en tredje søn," sagde han og afsluttede sin fortælling om begivenheden.

På det tidspunkt spurgte Presseys advokat Noah: "Er der noget, du kan sige, der vil ændre begivenhedens fakta?"

"Jeg tog ikke pengene. Den må være faldet ud af posen, da jeg gik til banken efter at have lukket."

"Lad mig nu finde ud af det-pengene 'faldt ud af posen'. Hvordan?"

"Jorden var isglat, og to gange faldt jeg undervejs."

"Havde du intelligensen til at kigge ind i tasken efter hvert fald?"

"Nej."

"Hvad får dig så til at tro, at pengene faldt fra posen?"

"Fordi den ikke var der, da jeg gik for at deponere den."

"Og der er problemet. Du vil have os til at tro, at du taler sandt, men du lyver ikke? Det er dig, der har stjålet pengene, og ikke en fantomfodgænger. Er det ikke fakta?"

"Nej, jeg har stjålet pengene," brølede spøgelseset Marley med en sådan kraft, at det fik advokatens paryk til at flytte sig fra hans pande.

Da advokaten justerede sit hår, spurgte han: "Nå, hr. Marley, stjal eller stjal du ikke pengene?"

Da Noa rystede på hovedet "nej", sagde hans usynlige bror ordet: "Ja."

"Tal op," instruerede dommeren.

"Ja, ja, ja, jeg gjorde det," råbte spøgelseset.

En varm damp af vrede strømmede ud af spøgelsesets krop, da Noah sagde: "Det ville jeg ikke have gjort mod hr. Pressey. Han fortalte mig, at han ville gøre mig til sin manager, og jeg ville ikke have skadet den mulighed."

"Så du spolerede ikke kun din lønforhøjelse, men du ødelagde den. Er det ikke rigtigt?"

"Nej, din pompøse tøs." Marley kiggede på Joakim og tilføjede så: "Hvordan kan jeg ændre dette for Noah?"

"Jacob, du ved, at intet du gør vil ændre det, der skete i fortiden," kaldte Joakim til Marley.

Resten af retssagen fortsatte som forventet, hvor Noah blev fundet skyldig. Hans dom var noget overraskende, men i sandhed forventet af enhver person med kendskab til retsprocedurer. "Du er dømt til døden," meddelte dommer Domville. Fra balkonen kunne man høre Flora græde.

Håndledslænker blev straks sat på Noah. Da han gik hen til fangebænken, rejste Henry sig op og flyttede sig derefter ved siden af ham. Drengen krammede Noah med en sådan følelse, at dommer Domville afbrødderes øjeblik. "Der vil være tid til det tilbage ved Newgate. Alle fanger skal blive siddende." Da Henry satte sig ved siden af Noah, strakte Noah sin arm over drengens skuldre.

Mens den resterende retssag gik i gang, opstod der tumult i juryboksen. Det virkede som om de fleste af de tolv mænd kløede efter at være færdige med sessionen. Hele dagen var gået fra morgen til aften uden blot et øjebliks hvile. Mændene klagede over at være trætte og sultne. Ikke desto mindre var det, de mest ønskede, tid på toilettet.

Dommer Domville gjorde de tolv stille ved at fortælle dem, at alle var i samme situation, og så fortsatte han den endelige retssag. Juryen fandt næsten øjeblikkeligt manden skyldig i grov tyveri, og dommeren annoncerede transport som straf. Dermed blev sessionen afsluttet, og alle undtagen Joakim og Marley forlod lokalet.

"Hvad nu?" spurgte Joakim.

"Tragedien udspiller sig," svarede Marley.

"Så vi går ind i en vanskelighed, der er større end dette?" sagde Joakim og gestikulerede til en nu tom retssal.

"Dette er en kirke sammenlignet med vores ultimative destination."

Med den mentale tanke blev Joakim stille og fulgte derefter Marley til næste dag.

Da de indsatte blandede sig ind i dagligstuen, kontrollerede en generel melankoli området. Venner klyngede sig sammen for at trøste hinanden over deres sætninger. Joseph var den eneste afviger. Glad talte han med Henry om det store eventyr, de ville opleve.

Henry eksploderede, "Jeg vil hellere blive hængt end at gå på en anden båd!" Udbruddet stilnede rummet.

En tåre satte sig i øjenkrogen af Joseph, da han sagde: "Jeg frygter også vandet, Henry. Intet skræmmer mig mere."

"Jeg tager ikke med dig, Joseph."

"Hvad vil du gøre?"

"Nå..."

"Skal du flygte?"

Uden tøven proklamerede Henry: "Ja, jeg er ung. Jeg kan flygte, mens vi går til skibet, og ingen vil vide, at jeg ikke er en almindelig dreng."

"Henry, alle vil vide det, for du vil bære både ben-og håndledsjern," sagde Joseph.

"For helvede lort!"

"Se, Henry, du er modigere end nogen, jeg kender. Vi kan gøre dette sammen," sagde Joseph, mens han satte sig på hug for at være i Henrys øjenhøjde. "Se på mig."

Henry løftede modvilligt sine øjne til sin fætters og hviskede så: "Jeg er bange."

"Det er jeg også. Jeg opfører mig bare, som om jeg har tapperhed, men du, du har mod, jeg vil aldrig være lig."

"Ja, Henry, du er den eneste her," sagde Dee. "Min kære kerub, lyt til mig-du har kraften til at flyve. Du skal bare lære at bevæge dine vinger."

Da Henry så på det forvitrede ansigt af den afrikanske kvinde fra Amerika, gik døren til dagligstuen op. Den nøglefærdige annoncerede, "Dinah Smith."

"Ja," svarede Dee.

"Følg mig."

Uden en pause fulgte Dee efter manden ud af lokalet. Da de kom gennem fængslets fugtige korridorer, begyndte Dee at indånde beroligende åndedrag. På det tidspunkt, hvor døren til piskerummet blev åbnet nok til at modtage hende, havde hun sat sit mentale fokus i en bedende tilstand.

En gang inde i piskerummet fastgjorde en hætteklædt mand Dee til manaklerne på væggen, fjernede hendes skjorte og sagde så: "Du er blevet dømt til i alt ti piskeslag." Han så direkte ind i hendes ansigt, og fortsatte: "For det, jeg vil give dig i dette rum i dag, vil du ikke tale om til en anden. Du skal bruge stilhed til at beskytte dig selv, mig og dem, der bringes til dette rum i fremtiden. Forstår du det?"

Dee var uden tvivl forvirret, men rystede bekræftende på hovedet, da hun svarede: "Jeg vil beholde hemmeligheden i dette rum indtil min død."

Fornøjet sagde den hætteklædte mand: "Så forbered dig på remmen." Han talte hvert af sine skridt, mens han gik til et sted lige bag Dee. Før hun opdagede det, knækkede manden med pisken. Råhuden lavede en tydelig dobbelt revne, da den kom i kontakt med Dees kød. Hun forblev ubevægelig, da blodets bevægelse begyndte at sive fra de friske sår.

I hurtig rækkefølge slog manden pisken fire gange mere, og holdt derefter en pause. Dee undrede sig over, hvorfor manden så ud til blot at børste hendes ryg med vippen. Med hvert knæk i pisken mærkede hun et sus af luft på ryggen, men ikke det dybe stik af kontakt. Efter de første fem piskeslag begyndte manden så at slå pisken i det åbne rum nær Dee. Da tællingen af fem ekstra luftvipper var lydt, stoppede han, gik hen til Dee og sagde: "Hvornår vil du tale om det her?"

"Ved døden."

Med det gik manden Dee hen til skranken, som talte mærkerne på hendes ryg. Efter at det nødvendige antal åbne sår var talt, fik Dee lov til at tage sin skjorte på. Hun håbede, at hun ville blive sendt tilbage til dagligstuen, så hun kunne sige farvel til de andre, men nøglefærdigheden førte hende til hovedindgangen.

Da Dee forlod fængslet, undrede hun sig over, hvordan fem piskeslag gav ti sår. Hun dvælede ikke ved forvirringen, for løftet om stilhed indtil døden fik hende til bare at lade

hele piskeriet opløses af tanken. I stedet smilede hun ved erkendelsen af, at friheden var hendes igen.

Noah ventede ved besøgendes pen på sin bror, da Dee gik forbi ham. "Dee, Dee," kaldte han til hende.

Hun stoppede midt på trin og gik hen til Noah. "Godt, jeg ville sige farvel til dig," sagde hun.

"Blev du straffet?"

"Ja," snublede hun gennem resten af sit svar. "Ti piskeslag. Det er ikke for meget."

"Så hvad vil du gøre nu?"

"Det er der ikke noget svar på."

"Her, tag det her." Han rakte hende det sidste af sin pence.

"Nej, i dag har jeg kun brug for min frihed." Med det gav hun Noah sine penge tilbage, børstede forsigtigt sin hånd mod hans kind og begyndte derefter at lægge afstand mellem sig selv og fængslet.

I et forsøg på at holde sig varm hoppede Noah fra fod til fod. Endelig, efter tredive minutter, ankom Jacob. Da Noah så sin yngre bror nærme sig fængslet, voksede hans vrede til en storm. "Hvorfor vidnede du ikke ved min retssag?"

"Jeg var der hele dagen, men..."

"Jeg er ligeglad med dine undskyldninger. Din ligegyldighed har fået mig ihjel."

Jacob var chokeret over sin brors udtalelse. Han frygtede, at hans forbrydelse var blevet afsløret og bukkede næsten under for sit indre pres af skyldfølelse. Da han åbnede munden for at tilstå, indskød Noah ved at sige: "Du er nødt til at ordne dette. Jeg skulle ikke dø for noget, jeg ikke gjorde."

"Indenrigsministeren skal efter planen gennemgå din dødsdom i morgen, og jeg vil være der," forsikrede Jacob.

"Jeg har mere brug for dig nu, end jeg nogensinde har haft brug for nogen siden fødslen."

"Jeg vil overbevise ham om, at du skal have mildhed."

"Jeg ved, du vil prøve. Hvornår er denne anmeldelse planlagt?"

"Om eftermiddagen. Det begynder klokken tre," sagde Jacob.

"Før du går, vil jeg gerne have, at du bringer mig ekstra mad og en flaske rom i morgen."

"Planlægger du en fest?"

"Ja, og jeg skal have de ting i morgen. Kan du tage dem med?" spurgte Noah.

"Jeg er her ved middagstid, er det snart nok?" svarede Jakob.

"Ja."

Efter at Noah vendte tilbage til dagligstuen, spurgte Henry: "Har du set Dee? Jeg har ventet på hende, men hun er ikke kommet tilbage." Den høje tonehøjde i hans tone fremhævede bekymringen i hans ansigt.

"Hun er blevet løsladt. Jeg så hende gå," forsikrede Noah.

"Var hun blodig?"

"Nej, nej, kronen er ikke fyldt med vilde."

"Jeg vil savne hende."

"Jeg ved, du vil."

Henry hviskede så ind i Noahs øre: "Hun minder mig om Josephs mor. Jeg tror, jeg savner tante Arleen mere end nogen anden."

"I denne verden, Henry, kan folk gøre store ting, hvis kun én person tror på dem. Du har to mennesker, der tror på hvert skridt, du vil tage."

"Virkelig, hvem?"

"Joseph og mig." Henry slog sine arme om Noahs talje, og lagde så et øjeblik hovedet mod sin vens bryst.

"Bræk det op derovre," råbte nøglen.

Da mørket indhentede fængslet, var alle undtagen transport-og dømte fanger blevet straffet og derefter løsladt. Dagstuen føltes forladt.

Fredag morgen efterlod Noah deprimeret. Mens han ventede i den besøgendes pen på sin bror, reflekterede han over de forskellige begivenheder siden jul. Han kunne ikke undre sig over hvorfor hans situation var. I stedet bevægede hans sind sig mod fremtiden ved at fokusere på at beskytte Flora. I fængslet kunne han ikke gøre meget for at hjælpe hende. At holde hende sikker bekymrede ham mere end døden, og personlig udryddelse gjorde ham bange. Han vidste, at han ikke kunne love hende sikkerhed, så han gjorde, hvad de uden håb gør-han bad.

"Undskyld, jeg er forsinket-havde lidt problemer med at få den ekstra mad til dig," sagde Jacob.

Noa afsluttede sin bøn og åbnede derefter sine øjne. Foran ham stod to arme, der holdt en taske. "Du havde ikke noget problem med at købe rommen?"

Jacob kiggede rundt om posen og sagde så: "Rom løber i gaderne. At drikke er alt, hvad folk gør i disse dage. Vejret har alle i dvale med spiritus." Da Jacob rakte de forskellige fødevarer til Noah, tilføjede han: "Jeg har fået at vide, at ærede Addington er en retfærdig indenrigsminister."

"Er han fair nok til at give mig en benådning?"

"Det ved jeg ikke, men hvis han kan blive overbevist, vil jeg overtale."

"Hvis du svajer ham, så kom tilbage og fortæl mig det," bad Noah.

"Du vil være den første til at vide det." Brødrene vendte sig for at gå, så vendte Noa sig tilbage i en eftertanke og kaldte til Jakob: "Jeg elsker dig." Jakob opførte sig bare, som om han ikke havde hørt sin brors ord. Inden for en time kom den yngre Marley ind på indenrigsministerens kontor.

Jacob ventede stille i spidsen for ærede Addingtons skrivebord, mens indenrigsministeren fortsatte med at skrive. Til sidst rømmede Jakob sig. "Ja, ja, jeg ved, du er der," sagde adelsmanden. Efter at han var færdig med sin tankegang, placerede indenrigsminister Addington sin fjerpen tilbage i blækhusholderen og løftede derefter hovedet for at se drengen, der stod foran ham. "Kan jeg hjælpe dig?"

"Jeg er her for at bede om mildhed i min brors sag."

"Og din bror er?" spurgte embedsmanden.

"Noah Marley. Han blev dømt for tyveri, men han begik ikke forbrydelsen."

Indenrigsministeren ry så tilbage på det papir, han skrev, og sagde så: "Jeg har hørt, at jeg hver dag fra mænd er mere tilbøjelig til at tro end dig." Med det tog han sin kuglepen og begyndte igen at skrive.

"Jeg fandt pengene og har bragt dem. Jeg vil give dem tilbage til Pressey og Barclays købmand. Så kan du lade min bror gå."

"Vent, vent, vent-retfærdighed fungerer ikke sådan."

"Hvorfor ikke?" spurgte Jakob.

"Fordi der er begået en forbrydelse, og der blev truffet dom. Man kan ikke rette op på det forkerte ved blot at tilbagebetale pengene," sagde ærede Addington.

"Hvorfor ikke? Forbrydelsen var at tage penge, så hvorfor vil tilbagebetalingen ikke fjerne den forkerte handling?"

"Fordi, min kære, andre omkostninger er sket siden forbrydelsen."

"Så betaler jeg også de omkostninger."

"Hvorfor kom du ikke frem før retssagen?"

"Så snart jeg fandt pengene, gik jeg til dommer Domville dagen før retssagen, men jeg var ikke i stand til at finde ham tilgængelig."

"Og ved retssagen, hvorfor var du så tavs?"

Jacob besvarede alle spørgsmål, indenrigsministeren havde om årsagen til hans forsinkelse i handling. "Okay, lad mig undersøge rettens protokoller." Med det tav begge mænd, da adelsmanden læste rapporten om Noas sag. Til sidst så ærede Addington på Jacob og sagde: "Jeg er ikke tilbøjelig til at løslade din bror. Hans forbrydelse berettiger til straf."

"Men han fortalte sandheden. Pengene faldt fra hans taske, da han faldt. Jeg hentede pengene fra drengen, der fandt dem på jorden."

Indenrigsministeren studerede Jacob og sagde derefter: "Jeg tror ikke på dig. Du ville aldrig have fået de penge tilbage fra en helgen, endsige en almindelig borger."

"Du må lade Noah gå."

"Hvorfor?"

"Hans kone skal have en baby."

"Det er stadig ingen grund til at omstøde hans dom."

Joakim så på spøgelse Marley og sagde så: "Jeg troede, du ikke vidste, at Flora var med barn."

"Jeg vidste det ikke på det tidspunkt. Jeg sagde bare det i håb om, at det ville påvirke ham," sagde spøgelse.

"Jeg vil betale dig, hvad du vil," sagde den unge Marley.

Addington irettesatte Jacobs tilbud ved at true hans frihed. "Vil du slutte dig til din bror?"

"Hvis det vil få ham løsladt, så ja, tag mig i fængsel i stedet for."

"Der er mere i dette, end du siger. Hvorfor er du villig til at tage din brors sted?"

"Han reddede mit liv. Jeg skylder ham," svarede den unge Jakob.

"Det er en anden løgn, er det ikke?" spurgte Joakim.

Spøgelset sukkede og indrømmede derefter: "Jeg ville have fortalt enhver løgn for at få Noah løsladt."

"Og alligevel var det ikke en mulighed at fortælle sandheden?" Joakim ventede på Marleys svar, men han vidste, at ingen ville komme.

"Jeg vil give dig hver skilling, jeg ejer, plus tage Noahs plads i fængslet, hvis du vil befri ham," anmodede den unge Marley, da han overrakte pengene til indenrigsministeren.

"Nå, hængning er for hård en straf for din bror, så jeg vil mindske hans straf." Hurtigt skrev manden nogle tal på et ark papir og talte derefter det nøjagtige beløb, der var nødvendigt for at betale Noahs gæld. "Jeg vil løslade din bror i en tid. Jeg har kun brug for penge nok til at gøre Pressey hel og til at dække omkostningerne ved Noahs fængsling." Addington returnerede derefter resten af midlerne til Jacob og advarede ham: "Hvis du nogensinde prøver at bestikke mig igen, vil jeg fængsle dig i et år."

"Som du skal," sagde Jakob.

Ærede Addington stønnede til Jacob over ros, tog sin fjerpen i den ene hånd og vinkede så Jacob væk med den anden hånd. "Du har gjort, hvad du kom for at gøre, så vær væk."

Med entusiasme løb Jacob fra bygningen og løb derefter de adskillige blokke til fængslet. Det overraskede ham ikke, at besøgstiden var gået, men han var så begejstret, at han stod der, indtil mørket tvang ham til at gå.

Mens Jacob fløjtede hjem, lagde Noah festtasken på bordet og sagde så: "Få dine kopper ud, drenge." Da han satte romflasken på bordpladen, tilføjede han: "I aften fester vi, for i morgen byder vi afsked."

Joseph kiggede på flasken og sagde: "Din bror må kunne lide dig; det her er det gode."

"Det går jeg ud fra, at han gør," svarede Noah og lagde et brød og en ostesten foran flasken. Henry slikkede sig om læberne ved synet af maden. "Klar til en banket?" spurgte Noah og klappede på sædet ved siden af ham.

Henry satte sig ned og spurgte så: "Får jeg lige så meget som dig?"

"Nej..." svarede Noah.

Henry rynkede panden og sagde så: "Det er i orden, jeg er mindre end dig. Jeg spiser ikke så meget."

"Du ventede ikke på, at jeg var færdig, Henry. Jeg vil give dig mere end mig. Du får brug for den ekstra energi til turen til skibet." Hermed flåede Noah brødet i tre nogenlunde lige store størrelser. Processen blev gentaget med osten, bortset fra at stykkerne slet ikke var lige store. Noah gav Henry de største stykker af begge. Drengen fnisede af glæde, mens han bed hårdt ned i osten.

"Her er din, Joseph," sagde han og rakte drengen sin del. Joseph stillede sin kop på bordet, mens han sad overfor sine venner. Noah hældte derefter en halv kop rom i hver.

Henry havde for travlt med at fortære osten til overhovedet at se på koppen foran ham. Joseph slugte drinken. Da han var færdig, rakte han koppen frem og spurgte: "Vær venlig, sir, kan jeg få noget mere?"

"Du er nødt til at gå i tempo," sagde Noah, mens han skænkede endnu en halv kop.

"Selvfølgelig. Hvordan er osten, Henry?"

"Ummm," var det eneste, der kunne høres fra drengen.

De tre smagte sig, indtil al osten var fortæret, og kun stykker brød var tilbage. Henry lagde sit stykke brød foran Noah og sagde: "Se på min mave." Han løftede sin skjorte, gned sin mave og tilføjede: "Den har aldrig været så fuld før."

"Jeg er glad for, at jeg kunne give dig det første. Er du klar til en skål?"

"Har du en ristet gaffel?" spurgte Henry.

"Ikke den slags skål, men sådan en skål," sagde Noah og løftede sin kop. Josef fulgte Noas spor og løftede sin drik. Sammen så de på Henry, som næsten inhalerede det sidste af hans mad, og derefter slog sin kop mod de andre. "I to har gjort denne oplevelse tålelig for mig, og jeg vil savne jer. Så lad os drikke til Australien."

"Okay, må Australien flytte til Tyskland," sagde Henry.

"Det vil jeg ikke skåle for. Det giver ingen mening," hånede Joseph.

"Det er nok derfor, det er en god skål, Joseph. Som du nyder den rom, kommer du slet ikke til at huske nogen toast på en halv time," sagde Noah, mens han tvang sin kop mod de andre.

"Godt, må Tyskland flytte til Australien." Uden en pause klirrede Joseph i kopperne med de andre, og drak derefter.

"Nej, nej, stop. Det er ikke skålen. Jeg vil have, at Australien flytter til Tyskland."

"Henry, du har ikke fundet ud af det. Hvis Australien flytter til Tyskland, hvor skal Tyskland så tage hen?"

"Åh ja, jeg formoder, at Tyskland er nødt til at flytte til Australien."

"Det var det, samme skål," sagde Joseph og kikkede sin kop mod de andre.

Sammen drak de, og Henry begyndte straks at hoste. "Åh, det her er forfærdeligt."

"Med rom skal du drikke, indtil du kan lide det," sagde Joseph.

"Det kommer ikke til at ske," sagde Henry, mens han hældte resten af sin væske i Josephs kop. Så gik han hen og fyldte sin kop med vand.

Da Noah vendte tilbage til bordet, spurgte han: "Så i morgen er den store dag?"

"Jeg hører det i morgen. Ja, i morgen," svarede Joseph.

"Jeg siger dig, Joseph, du vil ikke være i stand til at bevæge dig, endsige vandre fem miles til Woolwich i morgen, hvis du ikke sætter farten ned."

"Noah, jeg ved du har ret, men jeg er ligeglad. Hvornår igen vil jeg kunne feste i dette dejlige fængsel?" spurgte han.

Sammen skålede de for næsten alt. Maden var væk, men drengene forblev mætte af drikke. "Jeg skåler for Noah," sagde Joseph. Da han ikke ventede på, at kopperne klirrede, drak han sine tomme og bøvse derefter. Henry fnisede, mens han udstødte sit eget næsten tavse bøv, hvortil Joseph slap endnu et sus af lyd. Så udstødte Henry, lidt højere end hans første gang, en sand bøv.

Denne udveksling af mavebrøl fortsatte mellem kusinerne, indtil Noah trak vejret dybt og derefter lød en bøv, som hele rummet hørte. Henry fnisede, da Joseph så på Noah med misundelse. De blev alle tavse, stirrede på hinanden og brød så ud af latter. Noah kæmpede mod tårer af humor og spurgte: "Har I to altid været så konkurrencedygtige?"

"Kun når vi konkurrerer," svarede Joseph.

Noah lo så meget, at han faldt ned fra bænken. Chokket i Henrys ansigt fik Joseph til at handle. Han gik hen til Noah og hjalp ham på benene: "Er du såret?"

"Joseph, du er en fornøjelse at drikke med," sagde Noah.

"Og du troede, jeg drak for meget."

Da de igen indtog deres pladser ved bordet, kommenterede Noah: "Jeg tror, at tyngdekraften er stærkere, når den er fuld, hvem vidste det?" Efter at have genvundet roen tilføjede han: "Så fortæl mig, hvad er den mest konkurrenceprægede ting, I to nogensinde har gjort?"

Stilheden indhentede de tre, da kusinerne kiggede på hinanden på jagt efter et svar. Så kom et smil over Joseph, da han sagde: "Det må være den dag, Henry og jeg fiskede ved floden Adur."

Noah smilede, da Joseph forberedte sig på at uddybe det. "Nej, fortæl ham det ikke," råbte Henry.

"Her, tag en tår af min drink. Det vil dulme din blufærdighed," tilbød Joseph. Henry greb sin kop og tog en slurk. Hostende sagde han: "Måske kunne jeg vænne mig til det lort."

"Nå, forbandede Henry, kom af med den jordsaft, og vær med til mændene," sagde Noah.

Henry var færdig med vandet, så skænkede Noah en lille mængde rom til ham, mens Joseph fortalte historien. "Vi smed begge vores linjer ud på samme tid, og øjeblikkeligt mærkede jeg et kraftigt ryk. Jeg råbte: 'Henry, jeg fik en'. Og han råbte tilbage til mig: 'Det har jeg også.'" Joseph tog endnu en slurk drink, og fortsatte så. "Vi kæmpede over vores fangster. Først troede jeg, at jeg trak mine mod båden, da fisken pludselig trak hårdt mod min line. Så hvinede Henry: 'Jeg tror, jeg næsten har fået den'."

"Jeg hvinede ikke," protesterede Henry.

"Fedt hvis du ikke var detophidset. I hvert fald fortsatte dette i flere minutter, hvor vi begge erklærede succes med vores fangst, kun for at få kampen til at fortsætte."

"Så spiste du godt den aften?" spurgte Noah.

"Nå, det gjorde jeg," svarede Joseph.

"Jeg spiste også. Du delte med mig," kommenterede Henry.

"Jamen, det var det mindste, jeg kunne gøre."

"Så hvad skete der med Henrys fisk?" spurgte Noah.

"Vi trak og trak uden den store succes. Så besluttede jeg, at jeg enten ville hive fisken ind eller knække min stang. Jeg rykkede så hårdt, at Henry tog et dyk i floden."

"Hvad gjorde du, rokkede båden eller noget?" Noah undrede sig.

"Det er noget. Da jeg endelig trak fisken ind, så jeg, at min krog var fastgjort til dyrets hale, men en anden krog, Henrys krog, forblev i dens mund."

Noah rystede på hovedet og lo: "Anede du noget om, at det var ved at ske?"

"Hvorfor skulle jeg det? Hvem kroger en fisk i halen?"

"Selvfølgelig dig," svarede Henry lidt irriteret.

"Så, Henry, din fætter her har totalt ydmyget dig. Kan du bedst hans historie?" spurgte Noah.

"Jeg fik en endnu bedre," svarede Henry. Uden tøven sprang han ind i sin fortælling. "For omkring to år siden fiskede vi, men det var en sø-jeg kan ikke huske hvilken."

"I drenge fisker meget," sagde Noah.

"Nå, vi er fra Brighthelmston. Hvad kan vi ellers gøre der?" sagde Joseph.

"Jeg taler," klagede Henry. Han ventede på stilhed og fortsatte så: "Jimmy..."

"Hvem er Jimmy?" spurgte Noah.

"Det var min ældre bror," svarede Henry, mens han igen ventede på, at stilheden skulle fortsætte. "Vi havde fisket hele dagen, og Jimmy havde ikke fanget en eneste fisk. Han blev ved med at sige, at vandet var dårligt, men Joseph og jeg trak dem ind som en sifon."

"Åh, Jimmy-der er en dreng, der hadede at tabe på alt, hvad han betragtede som en konkurrence," tilføjede Joseph.

"I hvert fald ville Jimmy flytte, men det gjorde vi ikke. Så han smed sin line så langt ud, som den ville nå, kun for at få den til at blive viklet ind i en gren på tværs af søen."

Allerede Noah smilede, da han nævnte: "Lille sø?"

Henry nikkede og fortsatte så: "Vi ønskede ikke at miste linen, så vi fulgte strengen til træets gren. Alt imens Jimmy rykkede i snoren og håbede, at den ville blive fri. Det gjorde den ikke, så nu er vi under dette enorme træ og forsøger at finde ud af præcis, hvilken gren der havde fanget krogen," Henry holdt en pause, mens han ventede på kommentarer, men der kom ingen, så han fortsatte. "Til sidst sporede Joseph dets placering og begyndte at hoppe op i håb om at få fat i grenen, og det gjorde han. Så der står han og svinger en fod fra båden og prøver at løsne snoren, da en slange faldt ned på hans ryg."

"Var det en hugorm?" spurgte Noah.

"Jeg troede det var," svarede Joseph.

"Joseph, du ville ikke være her, hvis det var," insisterede Henry.

"Og alligevel er jeg det, så det må have været en glat slange," sagde Joseph.

"Jeg tvivler på det. De er både sjældne og forsigtige," hævdede Noah.

"Jeg ved det ikke," sagde Henry. "Det var bare en slange. I hvert fald skreg Joseph som en baby..."

"Det gjorde jeg ikke."

"Før vi vidste af det, faldt han fra grenen ned i søen. Slangen gik ud, mens Joseph blev ved med at råbe: 'Den vil dræbe mig, den vil dræbe mig...'"

"Det gjorde det næsten."

"Det tror jeg ikke." Henry holdt en pause og afsluttede derefter sin historie. "Joseph dukkede op til overfladen og holdt en kvist op og råbte: 'Jeg har det'. Jimmy rystede bare på hovedet og spurgte så: 'Har du altid dårligt syn?'"

"Jeg havde vand i øjnene," klagede Joseph.

Da de tre bankede krus i en skål for gode fiskehistorier, spurgte Noah: "Hvor er Jimmy nu?"

Joseph så på Henry, og da tårer begyndte at dannes i hans øjne, svarede han: "Han døde sammen med resten af vores familie."

"Jeg har set ham en gang siden da," sagde Henry.

"Nej, Henry, du har lige set en, der lignede ham. Du ville gerne se ham."

"Joseph, fortæl mig ikke, hvad jeg så! Desuden var det en drøm, og Jimmy kom til mig."

"Det er i orden. Jeg tror på dig, Henry. Hvad gjorde din bror i drømmen?" spurgte Noah.

"Himlen var en anden farve, ingen blues som vores. Den var lidt orange og grøn."

"Det bliver brunt," sagde Joseph.

"Den var ikke brun. Det var som hvirvlende appelsiner og grønt. Hvorfor tror du mig ikke?" spurgte han Joseph.

"Jeg tror på dig, Henry," svarede Noah.

"Men det gør min egen fætter ikke," sagde han og gloede på Joseph.

"Han er bare fuld. Han ved, at du taler sandt. Sagde Jimmy noget til dig?" spurgte Noah i et forsøg på at få samtalen videre.

"Nej, men jeg forstod ham. Lysstrålerne i horisonten sætter en glorie omkring ham. Hans hår brændte af farve, som fra en anden verden. Han kiggede på mig og vendte sig så mod den nedgående sol. Jimmy ville gå ind i solnedgangen."

"Var der noget, der stoppede ham?" spurgte Noah.

"Mig-jeg følte hans bekymring for mig." En tåre faldt fra Noahs hage, da Henry fortsatte. "Jeg vinkede til ham. Han vendte sig om og begyndte at løbe ind i det orange skær. Jeg kunne se ham glide væk, og jeg græd, men jeg var ikke længere bange for at være uden ham."

"Det var smukt," hjalp Joseph, mens han svirpede sin drink og lod straks hovedet falde på bordet.

"Det ser ud til, at han er væk," sagde Noah og viste hovedet mod Joseph.

"Han lever i de forsvundets verden," svarede Henry. Han tog en tår fra sin kop, slugte hårdt og sagde så: "Det her er okay, tror jeg. Noah, hvad er din fiskehistorie?"

"Nå, jeg har aldrig haft fornøjelsen af at bo i nærheden af et godt fiskehul, men jeg har et vandgarn." Han holdt en pause et øjeblik, og fortsatte så: "Da jeg var omkring tolv og Jacob var ni, svømmede vi. Faktisk prøvede vi bare at køle os ned fra den varme sol. I hvert fald stødte vi på dette store sæt flade sten, der var omkring en tomme under vandoverfladen. Gruppen på tre eller fire sten stillede sig perfekt sammen, så den ene fortsatte med den anden i linie." Noah tog en dyb indånding og genoptog fortællingen. "Jacob satte sig, stadig helt påklædt, i den høje ende af stenformationen og skubbede af. Han gled hele vejen ned af klippen."

"Det lyder sjovt."

"Det var det, og det var også problemet."

"Hvordan kan sjov være et problem?"

"Vi gled begge ned ad klippen i over en time. Da vi var trætte af aktiviteten, satte vi kursen hjemad. Det var, da jeg bemærkede, at Jacob havde slidt sædet af sine bukser op. Jeg kunne se hans numsekind fra et kvarter væk," grinede Noah.

Joakim kiggede på Marleys bagside og spurgte derefter: "Det ser ud til, at du er kommet dig. Blev du kløet?"

"Lidt, men mest kunne jeg næsten ikke gå i en uge," svarede spøgelseset.

"Det lyder smertefuldt," sagde Joakim.

"Det var den mest underholdende dag i mit liv," sagde Marley.

"Har du fortalt det til din bror?" spurgte Henry.

"Skaden var sket. Jeg så ikke nogen grund til at påpege hans barhed. Selvfølgelig lagde mor mærke til det øjeblik, han gik ind i huset, men hun syntes også, det var underholdende," svarede Noah.

De to så på hinanden og hylede så samtidig af grin. "Øhhh," stønnede Joseph og løftede knap sit hoved, og så tabte det til bordet igen.

"Vi vil ikke høre fra ham igen i dag," sagde Noah. Han lagde sin arm hen over Henrys skulder og spurgte så: "Må jeg tale med dig om noget vigtigt?"

Henry tog en stor slurk rom, stillede sit krus oven på bordet og sagde så: "Okay, jeg er fuld. Hvad taler vi nu om?"

"Joseph tror, han skal på et stort eventyr, men England vil sætte jer begge i arbejde. Der vil være problemer."

"Vil der ikke være noget godt ved Australien?"

"Selvfølgelig vil der være. Du skal være sammen med Joseph, og jeg er sikker på, at der vil være nogle gode fiskehuller."

"Noah?" Henry rejste sig fra bænken, lagde hænderne om Noahs øre og hviskede så: "Jeg tager ikke til Australien."

"Du ved godt, at du vil være i jern i morgen?"

"Ja, men jeg har fundet ud af det. Pas på mig." Med det inhalerede Henry så meget luft, som hans krop kunne rumme, og hans mave pustede op, mens han ventede på en optælling til tredivet. Med et sus slap han vejret. "Når nøglefærdigheden sætter jernene på, vil jeg gøre mine håndled og ankler enorme ved at holde vejret. Dette vil få dem til at løsne sig, når jeg bare trækker vejret normalt. Jeg kan glide ud af jernene senere."

"Jeg er nødt til at give dig dette, Henry, dit sind er et tænkende instrument. Der er dog et problem-nøglefærdigheden kommer ikke til at lænke din mave."

"Jeg ved det."

"Du kan prøve det, og jeg håber det virker, men..."

"Jeg ved det-jeg ved, at hænder og fødder ikke holder luft," sagde Henry.

"Det er en mærkelig kendsgerning inden for biologi, Henry. Er grunden til, at du ikke ønsker at gå på grund af, hvordan din familie døde?"

"Jeg tror det, og det er så koldt. Hvorfor gør de det nu?"

"Jeg kan ikke sige det med sikkerhed, men det er en lang tur. Måske fungerer sæsonen for dem senere."

"Jeg vil stadig flygte, hvis jeg kan."

"Gå, hvor dit hjerte leder hen, men du ser ud til at være en betænksom person. Så fortæl mig, hvordan styrker du dig selv?"

Henry svarede ikke hurtigt. I stedet sagde han: "Jeg tror ikke, jeg forstår dit spørgsmål."

"Nå, tænk på, at du går i kamp mod Englands største fjende..."

"Frankrig," afbrød Henry.

"Ja, ja, Frankrig. Så hvordan ville du forberede dig til en kamp med Napoleon? Ville du bede, eller slibe et våben, måske endda øve dig på sværdarbejde? Hvordan finder du styrken i dig selv til at møde problemer?"

Uden tøven svarede Henry: "Jeg synger."

Noah kiggede ind i drengens ansigt og kommenterede derefter: "Hvorfor er jeg ikke overrasket? Det lyder vidunderligt-i det mindste i min verden gør det det. Så synger du sange, jeg ville kende?"

"Nogle gange. Men mest finder jeg på sange."

"Syng mig noget."

Henry holdt en pause, før han brød ind i en omgang "The Beggars Chorus". Han sang den opløftende melodi med en piges søde stemme. Noah så på ham med ærefrygt, mens drengen ramte hver tone med perfektion. Efter at han var færdig, sagde Noah: "Det er fremragende. Du har et talent, Henry, og jeg har en idé."

"Bliver jeg stadig nødt til at tage til Australien?"

"Hvis du kan komme væk, så gør det, men hvis England fanger dig, thde vil hænge dig."

"Så jeg skal bare være bange i flere måneder?"

"Når du er bange, så begynd at synge. Mens du går til båden, syng hvad der end vil give dig styrke i kamp, for Henry, du går i krig med din største frygt-havet. Så du får brug for dit mest kraftfulde våben-din stemme."

"Hvad hvis nogen ikke vil have mig til at synge?"

"Gør det alligevel. Du vil ikke skade nogen."

"Men alle er større end mig. De kan såre mig."

"Det kan være rigtigt. Der er onde mennesker omkring," sagde han og gjorde hovedet i retning mod Maxey. "I så fald skal du stoppe, eller måske opfinde en smigrende sang om manden, der vil have din stilhed."

"Smigrerende?"

"Du ved, syng om, hvordan manden er smart eller flot, men gør ikke grin med ham. Han er forpligtet til at kaste dig over siden af skibet, hvis du gør det."

"Det er det, jeg er bange for."

"Du kan gøre dette, Henry, du er den stærke. En dag kommer Joseph til at følge dig, så du skal lære at kontrollere din frygt og styrker nu."

"Tror du, at Joseph vil følge mig?"

"Det gør han allerede, men kontroller aldrig en anden, led dem." Noah holdt en pause og tilføjede derefter med overbevisning: "Du er sangens Sampson. Vær frygtløs med hvert vers, og din styrke vil kun vokse."

"Jeg vidste ikke, at musik var så kraftfuldt."

"Musik har altid været en af menneskehedens åndssutter. Du er blevet bemyndiget med evnen til at bruge det."

"Tak, Noah, jeg skal ombord på den båd-tror jeg."

"Bare bliv ved med at synge, selvom det bare er for dig selv."

Med det krammede Henry Noah og sagde: "Jeg ville ønske, du kunne komme."

"Min kærlighed til dig er også vokset."

Døren til dagligstuen gik op, da nøglefærdigheden brølede: "Okay, det er tid til din søvnslås."

"Hvad, huh," stønnede Joseph.

"Det er godt at vide, at du stadig trækker vejret," sagde Noah, da han trådte bag Josef og hjalp ham på benene. "Henry, du tager fat i hans anden arm," sagde han og slog Josefs venstre arm over hans skuldre.

Sammen gik de tre hen mod døren, men da Noah gik til venstre ved rummets midterste stolpe, og Henry gik til højre, gik Joseph med hovedet først ind i stangen. "Undskyld mig, sir, men du skal passe på, hvor du skal hen," sagde Joseph til stangen.

"Han kommer nok til at mærke det i morgen."

**** Stave Five ****

Sorgens ligklæder

MORGENEN KOM for hurtigt til, at de tre stadig er svimle af drink. Da de kom ind i dagligstuen, begyndte nøglefærdige øjeblikkeligt at adskille dem, der skulle transporteres, fra de andre. Josef slog Noah på skulderen, da han gik hen til siden af

transportørerne. Henry omfavnede Noah, så op i hans ansigt og sagde så: "Jeg vil huske vores tale."

Da nøglefærdigheden trak drengen fra Noah, rykkede han fri fra rådyret, begyndte at nynne en melodi og gik så hen til den nøglefærdige lænker Joseph. Der ventede han på, at hans jern blev sikret. Da alle var ordnet til rejsen, beordrede nøglefærdigheden gruppen til at følge hinanden i én fil. Joseph og Henry forlod rummet uden at vende sig for at se Noahs farvelbølge. Inden for få minutter kunne den klare tone fra en høj stemme høres fra gaden, der sang.

Efterhånden som musikken forsvandt, kom der nye nøglefærdige ind i dagligstuen. De marcherede de resterende fanger til Newgate Chapel. Dette var søndagens rutine, men alligevel blev Noah forfærdet, da vagten tvang ham til at sidde ved et bord, der holdt en kiste ovenpå. Alle dødsdømte blev placeret rundt om den sygelige opvisning. Simons løftede aldrig hovedet fra bordet, mens Maxey aldrig tog hænderne fra skridtet. Blandt dårligt selskab stirrede Noah bare på skurkene på tværs af kisten, mens den almindelige begyndte at råbe om helvedes rædsler. "Omvend dig, omvend dig, før det er for sent."

Da kapellanen fortsatte med at forklejn fangerne, begyndte Maxey at spytte på Noah. Klotter af savlen ramte Noahs tøj med jævne mellemrum. Noah sank så lavt som han kunne på bænken, og sparkede derefter af hele sit ben til Maxey, men han klarede kun bordets dunkning med en sådan kraft, at kisten hoppede. Med det samme slog en nøglefærdig Noahs venstre øre, lagde så mærke til spytten, der sad fast på Noahs skjorte, og uden en tanke slog han Maxey hårdt nok med sin pind til at få blod til at sprøjte ud af hans mund, efterfulgt af en tand i hurtig rækkefølge.

Den to timer lange begivenhed fortsatte uden yderligere tumult fra den dømte kirkestol. Det samme kunne ikke siges om de almindelige fanger, for de blev urolige for hvert misbilligelsesråb fra præsten. En fange råbte om, at den almindelige skulle kysse en hugorm, en anden ville have præsten til at sutte på arsenik, og en tredje tissede bare i hjørnet af lokalet.

Efter gudstjenesten blev de, der sad på den dømte kirkestol ført til hver deres værelser, hvor de tilbragte deres sidste dag i ensomhed. Overladt til sine egne tanker brugte Noah sin tid på eftertanke. Erkendelsen af hans kommende død skabte først en forvirrende ro, derefter fik en foruroligende rædsel ham til at ryste. Alene med sine indtryk beholdt Noahvender tilbage til overvejelser om Flora. Hvis bare han kunne blive

holdt i hendes kærlighed en sidste gang. Mens han dvælede i hendes erindringer, trådte den almindelige fra gudstjenesten ind på hans værelse.

Noa gav ikke manden mere end et blik, mens præsten sad i den anden ende af bænken. "Jeg er her for at høre din tilståelse."

"Mener du ikke sælge hans tragedie?" råbte Marley, mens han så sin bror forblive stille. Joakim så på sin ven, men også han holdt tavshed.

"Fortæl mig, Noah, hvordan kom du til denne ende?" spurgte den alm. Noah lagde ikke mærke til mandens spørgsmål. I stedet kiggede han lige på, hvor Marley og Joakim stod, pegede på deres tomme felt og sagde så: "Spørg dem."

Præsten så ud til tomrummet og spurgte så: "Hvem?" Han ventede på et svar, men ingen fulgte efter, så han fortsatte: "Jeg er her for at fritage dig for byrden af din forbrydelse." Igen holdt han en pause, før han trådte ved siden af Noah. Han lagde sin hånd på Noahs skulder og sagde: "Fortæl mig din historie, så du kan være fri til at efterlade den."

Til sidst så Noa op på præsteskrabet og sagde så: "Jeg vil fortælle dig alt, hvis du vil få mig til at se min kone i morgen, før jeg bliver hængt."

"Sådan fungerer det ikke."

"Så gå."

Manden lagde sin hånd på Noahs underarm og bad derefter: "Lad mig hjælpe dig, før det er for sent."

"Sig til nøglefærdige, at han skal tage mig med til besøgsområdet ved dag gry i morgen. Det er den eneste måde, min historie vil være din at sælge på." Med det trak han sin arm ud af mandens greb.

Den almindelige rejste sig, gik så hen til døren og spurgte manden, der stod vagt: "Vil du være her for at præsentere denne fange for bødlen?"

"Det vil jeg," svarede nøglen.

"Ville det være muligt at tillade ham at komme ind på besøgsområdet før arrangementet?"

Vagten kiggede dybt på præsten og sagde så: "Kun hvis du giver mig 30 procent af dit bud på hans historie."

Den almindelige kolde øjne kiggede gennem vagten, mens han hviskede: "Om en uge fra i dag vil jeg slå mig til ro med dig."

"Så ved første lys vil jeg lade ham gå hvor som helst, men fri."

Med det vendte prædikanten tilbage til Noa for at få sin historie. Noa forpligtede sig med sit livs største løgn. Han holdt det inden for tyveriets område, men uddybede med en fortælling om at planlægge at underminere Pressey, så han ikke kun kunne stjæle pengene, men forsvinde med selve butikken.

Fornøjet med, at han havde en pengemager, overlod den almindelige Noah til sin skæbne.

UNGE JACOB STØDE sig foran solen, og med begejstringen af gode nyheder var han næsten ikke klædt på, før han begyndte at ræse mod fængslet. Den kolde luft brændte hans lunger, men alligevel skubbede han følelsen til side. Han ville blive set som Noahs helt. Han kunne godt lide den tanke, men ville mest bare have sin bror løsladt, så dette mareridt kunne ende.

Mens han med jævne mellemrum holdt en pause for at få vejret, blev smilet på hans ansigt dybere. Det ville ikke overraske ham, hvis indenrigsministeren allerede havde løsladt Noah. I sit sind så han for sig, at Noah ventede på ham på den frie side af den besøgendes pen. Hans spurt mod hegnet blev langsommere, da han hørte lyden af et hyl, og stoppede derefter helt sammen, da han forsøgte at identificere stedet for tumulten. Hans ører slyngede sig ind på tonehøjden af skrig, der kun kunne være kvindelige, og endnu en gang satte han farten op.

Joakim og Marley så på, da fængslet kom til syne for unge Jacob. På afstand så Jakob en uidentificerbar masse skikkelser, der krøb sammen nær jorden. Rædselsråbene fyldte hver en tomme af lyd i området. Jacob fokuserede på scenen, indså rædslen foran ham og skyndte sig så til Floras side.

Sammenfoldet i en dyngne sad Flora dækket af Noahs blod. Mens hun råbte om at holde sin livløse mand, dækkede spredningen af hans blod alle dele af hendes tøj. Jacob stoppede uden fysisk kontakt. Med vantro indtog han scenen foran ham. Noah faldt til jorden, men havde stadig sit venstre håndled fastgjort til en skarp modhage på en af fængselsstængerne. Mens hans arm dinglede, fik vægten af hans krop krogen til at dybere sit snit. Blod sprøjtede ud af såret for hver bevægelse Flora lavede.

Til sidst lagde Jacob sin hånd på Floras ryg og sagde: "Vi skal have hjælp."

"Nej, det er også...", erstattede Tears slutningen af hendes sætning.

"Vagt, vagt," råbte Jacob.

Da nøglefærdigheden løb mod forvirringen, forsøgte Jacob at løfte Flora op, men hun gjorde modstand. Da hun var faldet sammen i Noahs blod, forblev Flora utrøstelig. Nøglefærdigheden mærkede Noah for livet, som alle tilstedeværende kunne se havde forladt ham. Vagten forsøgte derefter at frigøre hans håndled, men modhagen holdt godt fast. Med et stærkt træk rev nøglefærdigheden Noahs arm fri af fængselshegnet. Noah faldt med det samme ned i gården, hvor hans blod fortsatte med at samle sig.

Uden at genkende, at der var andre Marleys til stede, begyndte nøglefærdigheden at trække Noah hen mod døren.

"Nej, vent. Hvor tager du ham hen?" spurgte Jakob.

"Han er vores," hævdede fangevogteren.

"Hvordan får vi ham tilbage til begravelse?"

"Begrav ham med dine tanker." Dermed blev Noah slæbt ind i fængslet.

"Hvad gør det mig?" råbte Jakob. Men mere skulle der ikke forklares til nogen af de sørgende pårørende.

Jakob stod bare der og vidste ikke sin næste handling. Foran ham græd sin fortvivlede svigerinde, og i ham brændte en smerte, han aldrig før havde følt. Hvordan i alverden kunne han have ladet dette ske? Langsomt fik han Flora på benene, og hjalp hende så med at tage alle nødvendige skridt for at komme hjem.

Da Flora var indendørs, væk fra de nysgerrige øjne på gaden, sendte Jacob bud efter sin søster, Joan. Mens han ventede på hendes ankomst, blev Jakobs opgave at berolige sin svigerinde, men han mislykkedes. Selv da Joan ankom, fortsatte tårerne med at dominere hendes søster. Joan gjorde intet for at standse Floras sorg. I stedet fokuserede hun på at få ryddet op i Flora. Kjolen, hun bar, blev straks brændt. Med friske klæder kom en ubehagelig stilhed fra Flora; hun græd stadig, dog i tavshed med et klynken.

Så snart han kunne, overlod Jacob Flora til sin søsters varetægt og løb derefter tilbage til fængslet. Han var nu blodig, men han var ligeglad, for han havde brug for at hente Noahs lig til begravelse. Han prøvede hovedindgangen til Newgate, men den var låst, så han bankede så hårdt han kunne. Til sidst åbnede en nøglefærdig døren, kiggede på den blodige mand og sagde så: "Vi er ikke St. Bartholomews hospital. Vi er et fængsel. Gå derhen for at få hjælp."

Da manden begyndte at lukke døren, skubbede Jacob sit ben gennem åbningen, skubbede døren bredt og sagde: "Jeg er her for at hente min brors lig."

"Og din bror er?"

"Noah Marley."

"Åh, selvmordet. Kom med mig." Manden fulgte Jacob hen til dommerkontoret.

Da han skrev i en dagbog, så vagtchefen ikke engang op på Jacob, da han sagde:
"Hvad vil du?"

"Min bror døde i dag, og jeg vil have hans lig til begravelse."

Hermed lagde dommeren sin kuglepen i blækhuset, så op på Jakob og spurgte: "Din bror er...?"

"Noah Marley."

Dommeren blandede nogle papirer på sit skrivebord og greb derefter den, der vedrørte Noahs død. "Der står her, at han begik selvmord. Du kan ikke få ham. Nu har jeg travlt. Vær på vej."

"Hvorfor kan jeg ikke tage ham til begravelse?"

"Alle fanger, der er markeret til hængning, bliver Lægekollegiets ejendom. Jeg går ud fra, at din bror bliver dissekeret, mens vi taler."

"Men ingen gav tilladelse til dette," sagde Jacob.

Med det udstødte vagtchefen et grin, der gav genlyd i hele området. "Tilladelse, tilladelse-ja, jeg er så ked af, at vi overså dine ønsker. Din bror blev dømt til at hænge."

Han holdt en pause, blandede nogle papirer på sit skrivebord og læste derefter fra et. "Noah Marleys dødsdom er blevet tilbagekaldt. Han skal straks løslades«. Underskrevet af indenrigsminister, ærede Henry Addington." Dommeren så op fra avisen og sagde: "Jeg har vist ikke haft tid til at udsende denne ordre."

Jacob ville spørge, hvor længe ordren havde ligget på hans skrivebord, men tænkte sig bedre om. Men han forlangte: "Jeg vil have min bror."

"Og jeg vil sætte dig i fængsel. Så hvem tror du vil få deres ønske først?"

"Hvornår kan jeg få hans rester fra kollegiet?"

"Vær sikker på, du vil ikke have dem. Husk din bror i det bedste lys du kan. Hold din begravelse, hvis du vil, men der vil ikke være noget lig."

"Dette er ikke retfærdighed," råbte Jacob.

"Nej, nej, det er loven. Igen, Mr. Marley, hvis du vil beholde din frihed, så gå nu. Jeg vil ikke fortælle dig det igen."

Jakob tog vagtchefen på ordet og forlod fængslet. Da nøglen låste fængselsdøren bag Jacob, blev hans opmærksomhed tvunget af brølet fra en jublende folkemængde til at se, da både James Maxey og Nathan Simons faldt til deres skæbne.

I timevis vandrede han uden retning gennem Londons snedækkede gader. Folk stirrede på hans bloddækkede jakkesæt, men ingen gjorde et forsøg på at forstå hans situation. Da han endelig kom hjem, var det eneste, han gjorde, før han faldt sammen i seng, at brænde sit tøj.

Næste morgen bragte Jakob frygten for at skulle fortælle Flora, at Noa ikke ville vende tilbage til begravelse. Han stampede med fødderne, da han gik fra sit soveværelse til køkkenet. Han bankede med knytnæven på disken, mens han lavede en sølle

morgenmad til sig selv. Og så smækkede han døren så hårdt han kunne, da han forlod sit hjem. Hans vrede aftog lidt for hvert skridt, han tog mod Floras.

Joan åbnede døren, før Jacob nåede at banke på. Hun lagde fingeren til sine læber og hviskede så: "Flora sover stadig."

Jakob gik ind på gangen og sagde så: "Jeg har nyheder at fortælle hende."

"Ikke i dag. Hun havde en søvnløs nat..."

"Dette kan ikke vente-medmindre du gerne vil fortælle hende, at Noah ikke vil blive returneret til os, fordi..."

"Nej, nej, det burde du fortælle hende." De gik hen til Floras dør, bankede på og åbnede så døren lige nok, så Joan kunne fortælle sin søster, at Jacob var nødt til at tale med hende.

Flora tog sin kjortel på, tørrede tårerne af kinderne og gik så ind på gangen, hvor Jacob ventede. Hun stirrede bare med tomme øjne som Jacob koldtudstødte, hvad han troede var en trøstende løgn, "Noah er allerede blevet begravet. Vores tjeneste bliver nødt til at udføres uden hans krop."

Flora kollapsede på gulvet, hvilket fik både Joan og Jacob til at skynde sig til hendes slappe krop. Sammen løftede de hende oprejst. I et forsøg på at støtte hende lagde Jacob sin arm rundt om hendes midte og sagde så: "Vi kommer igennem det her sammen."

"Sammen. Sammen? Hvor var du ved retssagen? Du lod ham blive dømt."

"Nej, jeg var der, de ringede aldrig..."

"Hold op med at lyve. Du var der aldrig."

Jakob sagde intet, for i sandhed var det, som om han aldrig havde været til retssagen, for han gik uden at aflægge vidne. Da han så denne medfølelse kvinde blive knust af begivenhederne i hans skabelse, forstod Jakob for første gang helheden af sin forbrydelse. Hans tyveri ødelagde hans familie.

"Jeg vil have, at du går."

"Kan jeg ikke hjælpe dig?"

"Jacob, du er egoistisk og kold. Forsvundet, før du fryser mit hus."

Med det eskorterede Joan Jacob til døren. Han spurgte hende, om hun ville vende tilbage til sit eget hjem. "Ja, både Flora og jeg tager til mit hus ud for French Alley."

"Din opmuntring vil give trøst. Betragt mig forpligtet til at hjælpe." Da Jakob gik, kaldte han til Flora: "Jeg vil tjekke op på dig i morgen."

Jakob gik hen til den nærmeste værtshus, satte sig i hjørnet og drak så fra dag til nat.

TEMPERATUREN FROSSEDE Floras øjenvipper, da tårerne brød ud uden kontrol. Med hvert blink kæmpede hendes øjne for at trække vipperne fra hinanden. Foran hende drejede hjulene på en tom ligvogn. Hun fulgte vognen alene, for ingen deltog i dette ritual. Da ligvognen begyndte sin opstigning til kirkegården, tog den fart. Flora satte farten op. Hun kæmpede for at holde trit med ligvognens momentum og råbte: "Nej, nej, stop!" Dødsvognen forsvandt fra hendes syn.

"Flora, Flora-vågn op, Flora," sagde Joan, mens hun rystede sin søster.

"Øh? Hvad..." Et blik af forvirring tog over Floras ansigt.

"Du havde et mareridt," sagde Joan.

"Skal vi så begrave Noa?"

"Nej, han er væk, skat."

"Så var det ikke et mareridt, det var virkelighed," Flora faldt tilbage til sin pude, hvor hun sov hele dagen.

Jacob tjekkede Flora hver dag, og hver dag afviste Joan ham. "Hun sover stadig. Det vil tage hende noget tid at komme sig. Giv hende tid."

Med den samme begivenhed af daglig afvisning, gik Jacob til den samme værtshus, sad i samme hjørne og drak, til han var fuld.

"Er det alt, du gjorde, mens du havde orlov fra tællehuset-drikke?" spurgte Joakim og skulede til sin ven.

"For det meste."

Efter tre dage med den samme akavede begivenhed, spurgte Joakim Marley: "Hvorfor bliver vi her?"

"Fordi der er endnu en række begivenheder, som du ikke engang ved, nogensinde er sket."

"Hvorfor er det sådan en hemmelighed?"

"Jeg skammede mig for til at fortælle dig det," sagde Marley.

"Så hvorfor nu?"

"Fordi det kan være vigtigere end Noahs død."

"Har du gjort noget ved Flora?" spurgte Joakim.

"Jeg dræbte hendes mand."

"Men det er allerede sket. Igen spørger jeg, hvorfor dvæler vi her? Hvorfor hjælper vi ikke Noah?"

"Jeg prøver at fortælle dig, Flora er Noahs historie. Hvad der sker med hende, kan ikke trækkes fra Noah."

"Deres situationer er kombineret, ligesom ud af to kommer en?" spurgte Joakim.

"Nøjagtigt, der er kun én mission her. Vær tålmodig. Jeg vil sætte dit liv i fare hurtigt nok," sagde Marley med et uhyggeligt, men alligevel legende smil.

Der gik flere dage, da Joakim og Marley så den unge Jacob drikke sig følelsesløs. Joakim begyndte at stille spørgsmål, som en samtale bedre kunne fordrive tiden med.

"Hvad tænkte du, helt alene i hjørnet der?" Spurgte Joakim Marley, da han gjorde tegn til den unge Jacob.

"Hvem sagde, at jeg tænkte?"

Joakim holdt en pause og førte derefter samtalen i en anden retning. "Jacob, jeg ved, at du ikke altid kan lide at svare på mine spørgsmål-men jeg vil gerne have dig til at svare på et spørgsmål, som jeg allerede har stillet dig en gang."

"Og jeg svarede ikke på det?" spurgte Marley.

"Du var afstumpet i din vaghed," svarede Joakim.

"Jeg vil prøve at besvare ethvert spørgsmål, du har, hvis jeg kan."

"Hvorfor er ånden og sjælen ikke den samme?" spurgte Joakim.

"Åh, det spørgsmål igen. Nå-det er et spørgsmål, der er værd at besvare, hvis jeg kan." Marley holdt en pause for at vælge sine ord omhyggeligt, og sagde så: "Ånden og sjælen er forskellige, da ånden aldrig eksisterer uden sjælen."

"Så sjælen er vigtigere end ånden?"

"Nå, ikke i strengeste forstand," svarede Marley.

"Okay, så fortæl mig, hvad sjælen er," bad Joakim.

"Sjælen er direkte forbundet med skaberen-den uendelige bevidsthed."

"Uendelig bevidsthed, hvad er det?"

"For mennesker er det skaberen af tilværelsen, men det giver for det meste bare kærlighed," svarede Marley.

"Kærlighed, det er bare en følelse, en abstraktion," sagde Joakim.

"Nej, kærlighed er den fysiske energi, der er indeholdt i Accept."

"Accept?"

"Acceptopnås først, efter at ånden har forvandlet sine skadelige jordiske handlinger. Det er det, jeg arbejder hen imod lige nu," sagde Marley.

"Så vores forbindelse til sjælen, eller den uendelige bevidsthed, er gennem kærlighed?"

"Den uendelige bevidsthed er forbundet med enhver tanke, der vurderes at være både god og dårlig. Men du har ret i at tro, at kærlighed er den energi, der deles mellem sjælen og ånden."

"Så hvis sjælen er kærlighed, hvad er så ånden?" spurgte Joakim.

"Vores ånd er de kræfter, der driver hver enkelt af os gennem vores dage på jorden. Ånder er indehavere af både de styrker og svagheder, vi hver især bærer på."

"Jacob, udtrykket 'uendelig bevidsthed' lyder som et akavet navn for Gud."

"Ebenezer, hvis du tænker på Gud som en gammel mand på en trone, der bedømmer døde menneskers værdi, så nej-sjælen er så meget mere end det. At dømme døde mennesker er ikke den uendelige bevidstheds arbejde."

Joakim tænkte over dette et øjeblik og spurgte så: "Hvem dømmer de døde?"

"Ved døden kender hver person sit værd. Den eneste dom kommer fra ånden til ånden."

"Jacob, jeg er mere forvirret end før starten af denne samtale. Har mennesker både en sjæl og en ånd?"

"Du har spiritus, Ebenezer. Den uendelige bevidsthed bærer sjælen." Marley tøvede, og tilføjede så: "Hver baby er født med en ånd knyttet til sig, som kommer fra den uendelige bevidsthed. Den ånd er kærlighed uden betingelser."

"Så sjælen er kærlighed?"

"Sjælen er alt-kærlighed, latter, opfindelser og endda ødelæggelse, men mest for den Mogrified Spirit er det Accept."

"Du får det til at lyde som om en person kan røre ved og holde Accept."

"Det er håndgribeligt. Jeg er blevet overøst i det, ligesom de fleste, der tilbringer starten af deres udødelighed på Isle of Transmogrify."

"Så hvad får den uendelige bevidsthed ud af sit forhold til mennesker?"

"Kærlighed," svarede Marley.

"Hvad? Hvis den uendelige bevidsthed er kærlighed i sig selv, hvorfor har den så brug for vores kærlighed?"

"For at udføre sit arbejde," svarede Marley.

"Dets arbejde med..."

"Herkomst."

"Åh, forklar det," bad Joakim.

"Herkomst er let. Det er simpelthen skabelsen af nye universer."

"Og der er brug for mennesket hvordan?" spurgte Joakim.

"Sjælen udvider altid sit kosmos. Det gør nye verdener, der har brug for vores oplevelser. Naturligvis giver skaberen til alle sine kreationer åndedrættet af sin kærlighed, men den kan ikke give den det slid, mennesket skal overvinde for at overleve. Når menneskelig kærlighed returneres til den uendelige bevidsthed gennem processen med transmogrifikation, holder denne kærlighed eller accept de erfaringer, man har lært i løbet af individets liv. Disse menneskelige eventyr er givet til nye samfund. Vores jordiske kampe er nødvendige for sjælen. For vores minder styrker nye verdener ved at frembringe levede oplevelser."

"Nå, den tanke havde jeg ikke forventet," sagde Joakim. Så tilføjede: "Så det handler om menneskelært viden?"

"En akavet måde at sige, at uanset at indsamle viden lært gennem deltagelse, synes det at være værd for os."

"Får folk andet end et kort liv ud af denne ordning?"

"En Mogrified Spirit får en evig tilværelse. Er det ikke nok?"

"Jeg dømmes ikke. Jeg spørger bare," svarede Joakim og spurgte derefter: "Vil jeg huske mine menneskelige oplevelser efter accept?"

"Ja, uden dine minder kan din menneskelighed ikke tilgås. Alle rensede ånder fortsætter for evigt," svarede Marley og spurgte derefter: "Så igen, er eksistens ikke nok?"

"Selvfølgelig, en lykkelig tilværelse, endda en intetsigende tilværelse. Men en tilværelse som Noahs sidste uger-nej, nej, det er ikke nok," insisterede Joakim.

"Noahs sidste tre uger var ikke summen af hans liv. Og alligevel forstår jeg din klage."

"Så hvad gør op for sådan smerte?" spurgte Joakim.

Marley trådte ved siden af Joakim, løftede sin hånd til sin vens bryst og sagde så: "Jeg har ikke fået tilladelse til at vise dig dette, men jeg vil gøre det alligevel. Stå stille."

"Vent, hvad skal du..."

Inden en anden tanke kunne udtrykkes, rakte Marley ind i Joakims bryst, lagde forsigtigt sin håndflade på hans hjerte og begyndte så at gløde. Da det gullige lys blev intensiveret, lukkede Joakim sine øjne for kraften fra Marleys berøring. "Kun den mindste mængde kan jeg give dig," sagde Marley, mens han trak sin hånd fra Joakims bryst.

Som strengene i en inaktiv marionette blev Joakim slap. Marley forsøgte at støtte ham, da han genvandt sin ro. "Hvorfor stoppede du? Jeg har aldrig følt glæde, der fik mit hjerte til at ryste af vanvid. Gør det igen."

"Jeg fik ikke tilladelse til at gøre det første gang."

"Jacob, hvad var det?" spurgte Joakim.

"Min grådigheds ånds accept."

"Vil du komme i problemer for at give mig nogle?" Så tilføjede: "Sig mig, Jakob, hvordan lærte du at gøre det?"

"Nej, jeg er ikke i fare. Sjælens glæde mærkes af enhver nyfødt ved fødslen. Vi har begge altid haft evnen til at mærke sjælens kraft. Kærlighedsessensen er en af de ånder, hver baby modtager fra den uendelige bevidsthed."

"En af ånderne. Hvor mange ånder har en person?"

"Der er mindst tre ved fødslen," svarede Marley.

"Andre end sjælens ånd, hvilke andre ånder har en person?" spurgte Joakim.

"Deres mors og fars. Det er det, der udgør det grundlæggende spædbarn."

"Du mener, at der er basale eller nybegyndere," sagde Joakim og spurgte derefter: "Er der også avancerede babyer?"

"Det bliver ikke bedømt på den måde, men de fleste babyer er født med andre ånder."

"Ligesom hvad?"

"Timothy Cratchits benhandicap var en ånd, der kom ind i ham ved fødslen. Andre mennesker modtager geniånder. Der er alle slags spiritus. Nogle vil vi kalde gode og andre dårlige, men hver er med til at skabe den enkeltes personlighed. I bund og grund kombineres ånder i en person for at skabe deres selvkraft."

"Hvor mange spiritus har jeg?" spurgte Joakim.

"Nu eller da du blev født?"

"Er der forskel?"

"Helt sikkert. Hver person tilføjer spiritus, efterhånden som de får nye fokus. De dropper også spiritus, når de ikke længere bliver brugt. De tre grundlæggende ånder kan dog aldrig fjernes fra personen," forklarede Marley.

"Folk, der gør forfærdelige ting, mister aldrig den uendelige bevidstheds ånd af kærlighed?"

"Aldrig."

"Det tror jeg ikke på. Jeg tror, der har været mennesker, der slet ikke har nogen spirituel forbindelse til kærlighed."

"Forbindelsen kan blive flosset, men aldrig brudt, medmindre selvfølgelig individet selv bryder forbindelsen," sagde Marley. "Den uendelige bevidsthed bryder aldrig forholdet," tilføjede han.

"Brækker folk ofte væk fra den uendelige bevidsthed?"

"Ja, men selv da er alt ikke tabt. Det bliver dog ekstremt svært at overvinde sådan et Spirit Breakage."

"Lykker mange?" spurgte Joakim.

"De fleste gør-til sidst," svarede Marley.

"Hvorfor skal en person have tilladelse til at bruge sjælens kærlighed?"

"For så vidt angår tilladelse, var det det forkerte ord. Men accept er for stærk til at blive lagt på en levende person i lang tid. Energien skal filtreres, så den vil ikke igangsætte processen med Instant Transmogrification, hvilket ville være en tragedie, hvis jeg startede det."

"Ville det dræbe mig?"

"Helt sikkert."

"Så hvad er Instant Transmogrification?"

"Ebenezer, jeg er træt af at forklare. Vi vil snart se krateret."

"Okay, men lige et spørgsmål mere," satte Joakim en pause og fortsatte så. "Jacob, er alle dine ånder hos dig nu, eller taler jeg kun med én af dine ånder? Desuden svarede du aldrig på spørgsmålet om, hvor mange spiritus jeg har."

"Det er to spørgsmål." Marley holdt en pause for at understrege, og fortsatte så. "Med hensyn til spørgsmålet, jeg overså, så har du fem ånder, Ebenezer. Med hensyn til den ånd, du ser foran dig, er jeg fra Afgrunden af Final Transmogrify. Alle mine andre ånder har udviklet sig til Accept og bor nu hos den Uendelige Bevidsthed. Kun den ånd, du ser før dig, arbejder stadig hen imod det mål."

Mens Joakim tænkte over Marleys virkelighed, rejste den unge Jacob sig fra sit bord og snublede mod hjem. Joakim spurgte: "Hvor mange dage mere af dette skal vi se dig drikke dig dum?"

"I morgen er den sidste dag. Derefter slutter begivenhederne inden for få dage," sagde Marley.

"Hvorfor ventede vi alligevel? Hvorfor ikke bare hoppe til dagen?" spurgte Joakim.

"Det gik ikke så godt, da jeg tog dig tilbage til 1854. Jeg overskred det år. Det gjorde mig bevidstløs. Jeg ville aldrig have rørt mig, hvis jeg ikke havde følt, at du blev skubbet ind i mig."

"Ja, det var ubehageligt, for hvis Ghost of Christmas Yet to Come ikke havde reddet mig-ja, jeg ville være på brostenene i London," sagde Joakim.

Et øjeblik undrede Marley sig over Ebenezers udtalelse og sagde derefter sin næste tanke: "Forbered dig, Ebenezer. Floras historie bliver ikke behagelig."

"Hvornår har noget af det her været behageligt?" spurgte Joakim.

Næste dag begyndte som de sidste dage-den unge Jakob blev afvist af Flora, gik så til samme værtshus, sad ved samme bord og drak, til han var fuld.

"Dette er helt sikkert vores sidste dag, hvor vi så dit yngre jeg vælte sig i selvmedlidenhed?" spurgte Joakim.

"Ja, i morgen ændrer tingene sig igen."

"Så, Jacob, jeg har undret mig over noget personligt."

Marley kiggede på sin ven og svarede så: "Selvfølgelig har du det. Hvad er der ellers at gøre lige nu, men undrer dig?" Han holdt en pause og spurgte så: "Så, gamle ven, hvad tænker du på i dag?"

"Er der en specifik grund til, at du har brug for mig til at hjælpe dig med denne opgave?"

"Jeg troede, du vidste det allerede. Jeg har brug for dig til at hjælpe mig med at redde Noah."

"Ja, det ved jeg godt, men hvorfor mig?"

"Du gør mig frygtløs, Ebenezer. Uden din levende forbindelse til den uendelige bevidsthed, har min spirituelle forbindelse ikke styrken til at befri Noah. Tro mig, jeg har

prøvet. Det er min Opsøgende Opgave. Accept vil være ude af min rækkevidde indtil Noah opnår det først."

"Det forklarer ikke, hvorfor du har brug for mig."

"Fordi jeg ikke har nogen anden, Ebenezer. Du blev min bror efter Noahs død. Jeg vil ikke bringe dig i fare-og alligevel har jeg brug for din hjælp."

"Du bliver ved med at fortælle mig, at jeg vil være i fare, men jeg forstår ikke, hvorfor jeg vil være i større problemer end dig," sagde Joakim.

"Du vil være sårbar over for ethvert ondskabsfuldt hjerte, der ville elske at myrde et åndende menneske igen."

"Og hvis jeg bliver dræbt?"

"Så vil du være død," svarede Marley.

"Får jeg ingen beskyttelse?"

"Jeg kender ingen. Men vi er ikke trådt ind i Transmogrify endnu, og valget er dit om at afvise denne fare."

"Jeg har overlevet alle faldgruberne i mit liv. Jeg vil ikke vige tilbage fra Transmogrify, hvis det efterlader dig uden hjælp, bror."

"Jeg vil altid beskytte dig, Ebenezer, med selve min ånds eksistens, hvis det bliver nødvendigt."

"Så vil de to brødre redde den tredje," sagde Joakim.

"Uanset om vi har succes eller ej, har du allerede reddet mig," sagde Marley.

Med et overrasket blik iagttog Joakim sin ven. "Hvornår reddede jeg dig?"

"Det er dig, der reparererede de fleste af mine tilfælde af grådighed. Jeg ville i sidste ende være blevet befriet gennem min Task Of Outreach, men du fremskyndede min frigivelse til sjælen, hvor den nu bor i Accept. Du reddede mig, Ebenezer, ved at ændre fokus på vores forretning."

De to talte om mange emner den dag. Da skumringen indtog lyset, snublede den unge Jacob hjem og besvimelede lige inden for sin dør. Der blev han til morgen.

Den næste dag var en kæmpet at begynde; støn forårsaget af tømmermænd bremsede hans gang til Flora. Han kom for sent den dag, for han mente, at det ikke var værd at gå længere. Men overraskelsen i Floras stemme forbløffede ham ud af hans fuldskab. "De vil tage alt fra mig," hulkede hun.

Forvirret svarede Jacob: "Det kan ikke være. Hvad er der præcist sket for at give dig denne idé?"

"Der kom en mand fra retten i går. Han sagde, at de på mandag vil afholde en høring for at fastslå, om Noah var tilregnelig på tidspunktet for hans selvmord."

"Det har jeg hørt om før. Det er normalt," sagde unge Jacob.

"Er det normalt at forlade en persons familie uden midler?" spurgte Flora.

"Jeg går med dig. Sammen vil vi stoppe dette."

"Vil vi?"

"Ja, jeg vil være der for dig denne gang," forsikrede Jacob.

Flora studerede Jacobs øjne. Mens hun stirrede ind i deres blåhed, håbede hun at genkende Noahs passion for at forsvare hende. Det billede dukkede aldrig op, men snart indså hun, at hendes mands bror var alt, der var overladt til hende for beskyttelse. "Vær her mandag morgen klokken otte. Vi vil gå sammen til høringen."

"Jeg kommer tidligt," sagde den unge Jacob.

Jacob forlod Flora til sin bar. Han købte sin drink, gik hen til sit bord i hjørnet, stillede drinken på bordet og stirrede bare på den tomme stol. Der stod han fastfrosset i lediggang, mens hans sind vandrede gennem forskellige planer om, hvordan han skulle beskytte Flora. Han kiggede længe på sin drik, vendte sig så og forlod værtshuset.

Dagens eneste velsignede begivenhed var, at temperaturen endelig brød over frysepunktet. Mens Jacob vandrede rundt i Londons gader, blev han bragt til et hurtigt stop, da hans heste, Shadow og Smoke, trak en vogn forbi ham. Han så bare, mens hans tidligere kammerater forlod hans udsigt. Han var nysgerrig efter, hvorfor en så dyr stamtavle blev brugt til trækdyr. Men han dvælede ikke ved tanken, for deres fremtid var ikke længere hans.

Mens den unge Jacob strejfede rundt i gaderne, fulgte Marley og Joakim tæt efter. "Jamen, vi behøver i det mindste ikke at se dit yngre jeg beruse hver eneste ounce af dit væsen i dag," kommenterede Joakim.

"Men vi skal stadig igennem i morgen, så hvem ved, hvad jeg skal med en ny dag."

"Nå, du ved, Jacob. Kan du ikke huske den søndag?" spurgte Joakim.

"Jeg husker. Jeg ville bare ønske, jeg kunne glemme hele denne periode," indrømmede Marley.

"Så lad os se, hvad der sker." Med det flyttede de til næste dag og så til, hvordan Jacob igen blev afvist af Flora. De to spøgelser fulgte den unge Marley, da han omgik værtshuset.

Mens den unge Jacob målløst vandrede gennem de isfyldte gader, stillede Joakim et spørgsmål. "Hvorfor er kærlighed stærkere end had?"

Marley granskede Joakims ansigt for tegn på, hvorfor han stillede dette spørgsmål. Til sidst besvarede han henvendelsen. "Det er ikke had, men frygt, der er kærlighedens næsten ligeværdige."

"Så hvad er stærkest, kærlighed eller frygt?"

"I sidste ende er kærlighed stærkere, fordi den rummer medfølelsens kraft," svarede Marley.

"Og dog holder frygt ikke også lidenskab?"

"Ja, lidenskab, men ikke medfølelse."

"Så frygt er uden værd?" spurgte Joakim.

"Nej, samfundet arbejder gennem både kærlighed og frygt-som de fleste mennesker gør-og alligevel er der mennesker, der kun udvikler deres ånd på én måde," svarede Marley.

"Hvordan anvendes dette?"

"Nå, Ebenezer, sådanne mennesker handler altid med medfølelse, hvis deres ånder er af kærlighed, og andre skaber kun kaos, når frygten er i kontrol."

"På en måde ser tingene ud til at være lige-kærlighed og frygt, det vil sige. Den eneste forskel er i brugen?"

"De er ikke lige. De har begge magt, ja, men mennesker kan ikke eksistere uden kærlighed. De forsvinder. Hvorimod frygt kun er gavnligt, når man løber fra en ulv. Frygt kan redde en person, men den vil aldrig forbedre dem."

Joakim tog konceptet til sig, og svarede derefter: "For mig virker det at holde sig i live altafgørende for eksistensen. Hvem har brug for forbedring, når selve livet udfordres?"

"Det er en gyldig pointe, men..." Marley holdt en pause, før han sagde: "Jeg er måske død, men jeg eksisterer stadig. Frygt kan være afgørende, når du er i fare, men tænk over det Ebenezer, hvornår blev du sidst truet?"

Joakim overvejede dette, men sagde intet, for hans største frygt havde været tab og mangel, ikke fare. Efter et øjeblik fortsatte Marley: "Og så igen, kan der være en større udfordring end en, der binder hjertet, så fremskridt bliver sandsynligt?"

"Jeg føler, at vi tænker på to forskellige måder. Dig, med et abstrakt ønske om social progression, og mig, med en mere praktisk vision om, hvordan samfundet faktisk fungerer."

"Nej, det er alt sammen én vision, men denne samtale er forenklet, idet dualiteten af frygt og kærlighed er de ben, menneskeheden står på. Og alligevel, for den uendelige bevidsthed, er begge tankesæt de samme. Der er ingen relativ dualitet inden for skaberen," forklarede Marley.

"Så den uendelige bevidsthed er uden muligheder? Viser det ikke en mangel på kreativitet for skaberen?"

"Igen, når du er skaberen af alting, eksisterer alle muligheder, fordi du har skabt dem, og hvad angår 'kreativitet', er der ikke noget større arbejde, som den Uendelige Bevidsthed udfører end at skabe nye verdener. Dette kræver et intenst fokus af fantasi, men alligevel er kun renset kærlighed nyttig i stabiliseringen af nye planeter. Det faktum, at Jordens samfund har udviklet den mest invaliderende form for Spirit

Breakage, gør de tilsynekomster, der fuldender klatringen ud af krateret, til den mest værdsatte kærlighed i universet. Coss Accept, der kommer fra krateret, er mere efterspurgt end guld."

"Hvad er det helt præcist for Spirit Breakage, der gør jorden så speciel?" spurgte Joakim.

"Hvis jeg bare skulle fortælle dig det, ville du ikke klart forstå. Vi vil dog gå forbi Krateret af Afskårne Ånder, hvor du vil se, hvorfor Coss er af så stor betydning for den Uendelige Bevidsthed."

Joakim fortsatte med at spørge: "Så menneskeheden skal igennem vanskeligheder for at være af værdi for sjælen?"

"Lige præcis."

"Det er bare ondsindet, Jacob."

"Ebenezer, det er essensen af vores værdi. Og det går til universets mekanik." Marley holdt en pause for at give sin ven et øjeblik til at svare. Han fortsatte derefter: "En ren menneskelig ånd ved døden er til ringe nytte for sjælen. Heldigvis er det ikke muligt at undslippe jordens tøjring uden ufuldkommenheder. Selv babyer dør med fejl."

"Er der andre planeter, hvor kærlighed er samlet?"

"Ja, som jeg sagde, dette er alle planeters indre funktioner og skaberens måde. Den uendelige bevidsthed samler dog også på: kloge tanker, opfindsomhed, socialt hjælpsomme metoder og meget, meget mere. Men det er indsamlet gennem planeter, der har perfektioneret sådanne kvaliteter. Jorden har kun én egenskab, der er af værdi for sjælen."

"Så Jorden ender med at have den bedste kærlighed, fordi den har de værste vaner?" spurgte Ebenezer.

"Det lyder som en oxymoron, men det er sandheden. Men bare for at give dig et bedre billede, er der en anden planet, hvor mord dominerer samfundet. Ingen mennesker over fem år dør uden først at være blevet en morder, men alligevel er Jordens værste overtrædelse mere skadelig."

"Hvordan kan noget være mere skadeligt end mord?" spurgte Joakim.

"Fordi mennesker med vilje adskiller sig fra den uendelige bevidsthed. En sådan fremmedgørelse efterlader individet uden hjælp fra sjælen. Deres transmogrifikationsproces-det er svært."

"Separation? fremmedgørelse? Så personen er kasseret?"

"Individet er ikke blevet forladt, men har frit adskilt sig selv gennem sine jordiske handlinger. Denne Spirit Breakage gør det sværere at blive rensat på grund af isolationen. De får ingen hjælp fra nogen." Marley så efter et svar fra Joakim og sagde så: "Nå, jeg tror, at Aruto henter dem til tider."

Dette fik svar. "Så de får hjælp?"

"Nej, de er stadig på egen hånd, men selv da ender de fleste ånder i krateret i Acceptance," forklarede Marley.

"Så et jordisk åndsbrud er værre end mord?"

"Dem, hvis handling satte dem i krateret, er, men ikke dem i poolen."

Joakim havde snesevis af spørgsmål, men Marley afbrød ham, da skumringen overvandt dagen. Den unge Jakob gik ind i sit hus uden at have løst nogen af sine problemer. En urolig nats søvn fandt ham ikke desto mindre ivrig efter at forsvare Flora. Han aankom en halv time for tidligt til hendes hjem. Mens han ventede på, at Flora skulle tage sin frakke på, spurgte Jacob sin søster: "Så du flytter til dit hjem i morgen?"

"Ja, efter denne høring tager vi skridtet."

"Selvom hun efterlades Noas ejendom?"

"Ja, hun får brug for en permanent bolig uanset dagens udfald," svarede Joan.

Flora kom ind i entreen, så på Jacob og spurgte så: "Vil de lade mig beholde noget?"

"Din krop."

Mens tårerne flød ned ad Floras kind, indså Jacob det manglende håb, hans svar gav. Uden at ville sabotere hendes dag, forsøgte Jacob at rette sit udsagn. "Jeg vil gøre alt, hvad der står i min magt for at gøre det, så du kan beholde alt, selv de penge, du og Noah har lagt væk for at købe et hjem."

"Uden et levebrød holder de penge ikke. Ud over vores opsparing har jeg ingen metode til at overleve." Et anstrengt smil krydsede hendes læber, da de to tog vej til Old Bailey. Retssalen, de gik ind i, var mindre end den, der holdt Noahs retssag. Over de civile sad fem dommere. Til Floras høring ville disse fem mænd også fungere som juryen.

Dommeren på midtersædet stod for det meste. "Ring til den første tiltalte."

"Flora Marley, vær venlig at gøre opmærksom på din tilstedeværelse." Hermed trådte både Flora og Jacob ind i vidnesranken. Dommeren pegede på Jakob og spurgte: "Hvem er du?"

"Jeg er Noah Marleys bror."

"Er der tale om din ejendom?"

"Nej. Jeg er her for at hjælpe min svigerinde."

"Så lad os fortsætte." Dommeren tog en dyb indånding, før han udtalte: "Vi er her i dag for at afgøre fornuften hos Noah Marley, som den 17. januar tog sit eget liv ikke en time før, han var planlagt til at blive hængt." Han kiggede på vidneboksen for at sikre sig, at der ikke var nogen protest, og genoptog derefter sin dom. "Fordi Noah Marley begik selvmord for at give afkald på skammen ved at blive hængt, har retten ingen anden mulighed end at erklære en dom af felo de se."

"NEJ! Får vi ikke talt?" skreg den unge Jakob.

En smule chokeret over udbruddet gjorde dommeren Jacob stille ved blot at sige: "Lad mig afslutte!" Alt blev stille i rummet. Dommeren kiggede på de andre dommere, før han fortsatte: "Denne dom er afgjort og er den rigtige. For at dræbe dig selv for at undslippe dødsdommen kræver en dom af felo de se. Du er hermed forpligtet til at fortabe al Noah Marleys ejendom til kronen."

"INGEN!" Jacob og Flora skreg i kor.

Dommerens blik trængte ind til de tiltalte: "Hvad er det, du ved, der ændrer dette faktum?"

Jacob så på Flora og svarede så: "Flora er med barn. Er du villig til at forarme en baby?"

"Du ser ud til at bringe den løgn frem, når det passer dig," sagde Joakim.

"Det virker," var alt, hvad Marley sagde som svar.

De fem dommere drøftede i stilhed, før hoveddommeren talte: "Det er vigtige nyheder. Fordi vi ikke straffer dem uden skyld, har vi ændret vores dom til non compos mentis. Du vil få lov til at beholde Noah Marleys aktiver." Hermed gik høringen videre til den næste tiltalte, da Flora og Jacob forlod lokalet.

Da Flora var væk fra tumulten i retssalen, vendte hun sig mod Jacob, krammede ham og sagde så: "Tak, men hvordan vidste du det?"

"Ved du hvad?"

"At jeg skal have en baby."

Chokeret over nyheden stirrede den yngre Jacob bare på hende. Først på hendes mave, så hendes ansigt, og så et gennemtrængende blik ind i hendes midten igen. Det største grin overhalede den unge Jacob, da han sagde: "Jeg vil hjælpe dig fra start til slut, Flora. Dit barn mangler noget."

"Bare en far," svarede hun. Den sidste dag i januar var lige så kold som alle andre i måneden, men ingen af dem mærkede længere vejrets ekstreme. De gik i stilhed hjem.

NÆSTE DAG åbnede Flora døren for en forpustet Jacob. Med spænding udbrød han: "Der er en frostmesse på Themsen, vil du med?"

"Ikke i dag."

Jacob kiggede på hende, så bekymret for hendes fysiske velbefindende og spurgte: "Går babyen dig?"

"Det er ingen problemer, Jacob, det er bare processen."

"Hvordan kan jeg hjælpe?"

"Bare overlad mig til min sygdom; måske kan vi gå i morgen."

Hermed rejste Jacob, men da han vendte tilbage næste dag, var Floras tilstand ikke blevet bedre. Han kiggede forbi en læge, der engang havde sat en brækket arm til ham. Jacob spurgte, om der var nogen behandling for graviditetssyge.

"Vi kalder det nu morgenkvalme."

"Kan det hjælpes?"

"Boligende mad, ingefærte er nyttig for mange. For de fleste hjælper en tur i frisk luft."

Efter at have takket lægen brugte han dagen på at spekulere på, hvor han kunne købe ingefær uden at skulle ind i Pressey og Barclays købmand. Til sidst fandt han Honey Lane Market, hvor han var i stand til at købe ingefær.

Da han gik hjem, fik tanken om at blive onkel et smil på læben. Det ville være et af hans sidste udtryk for lykke.

NÆSTE DAG bragte Jacob Flora ingefæren og fortalte hende om de andre midler mod hendes sygdom, men hun var stadig for syg til at prøve rejsen til Frostmessen. Da Jacob gik, besluttede han, at hvis Flora ikke gik dagen efter, ville han gå alene. Han havde ikke set en Frost Fair siden han var barn og ville ikke gå glip af begivenheden.

Joakim og Marley så, mens den unge Jacob strejfede rundt i de kolde gader. "Jeg ville ønske, at vi ikke behøvede at vente i de dage, hvor der ikke sker noget," sagde Scrooge.

"De fleste er bedre til at springe tid, end jeg er. Det skader os ikke at vente igen, Ebenezer."

"Må jeg stille dig et spørgsmål?"

"Jeg forventer ikke mindre af dig," svarede Marley. Han tilføjede derefter, "Ebenezer, du behøver aldrig mere at anmode om, om du kan stille et spørgsmål. Bare angiv din forespørgsel, og jeg vil prøve ikke at være for direkte eller vag med mit svar."

"Jeg vil ikke have, at du får problemer og siger noget, du ikke skal."

"Det skal du ikke bekymre dig om. Et spørgsmål kan altid besvares, selvom svaret ikke forstås."

"Så intet emne er forbudt?" spurgte Joakim.

"Ingen. Det betyder ikke, at jeg har et svar på alle spørgsmål, men du kan spørge."

"Så har jeg en stor nysgerrighed omkring den, du kalder den uendelige bevidsthed."

"Der er ikke et levende menneske, der ikke tænker over skaberen," sagde Marley.

"Men hvorfor har den et så akavet navn?"

"Den uendelige bevidsthed er ikke et navn, men mere en identifikation af dens formål."

"Men hvorfor ikke kalde det ved et navn i stedet?" undrede Joakim.

"Mennesker er ikke født med evnen til at opfatte dets navn." Da Joakims ansigt udviste et forvirret blik, fortsatte Marley: "Vi har bare ikke øret, der kan tyde stavelserne."

"Hvem har den fysiske evne til at høre den uendelige bevidstheds navn?"

"Det er udviklet gennem en udvikling til fred. Samfund, der bevæger sig ud over prøvelserne af daglige aktiviteter, føder til sidst dem med mere sansende sanser." Marley holdt en pause, og spurgte derefter: "Desuden, Ebenezer, hvordan ville det at kende et navn være til gavn for den menneskelige tilstand?"

"Det virker bare afsides og åndssvagt ikke at blive givet evnen til at kende sjælens navn. Er du ikke enig?"

"Nej, jeg er ikke enig. Er det åndssvagt ikke at give ben til en fisk? Er det afsides at kræve, at fugle kun går? Vi er dem, vi er i dette øjeblik, og det er en velsignelse med eller uden ord, titler eller navne."

"Jacob, du bliver lidt vag igen."

"Hvis sandheden ikke kan kendes på nuværende tidspunkt-ja, det er fordi den er vag."

"Vil den uendelige bevidsthed have folk til at være dårlige, så den kan samle bedre oplevelser?" spurgte Joakim.

"Nå, fra et menneskeligt perspektiv kan det virke sådan. Men de oplevelser, vi møder, er for det meste et produkt af vores sociale omgivelser. Vores samfund bliver aldrig forstyrret direkte af den uendelige bevidsthed. I stedet påvirkes individerne selv."

"Så svaret er...?"

"Nej. Den uendelige bevidsthed har ét mål for menneskeheden, og det har at gøre med, at mennesker bliver deres mest velvillige jeg. Skaberen ville ikke opnå nogen fordel ved at opmuntre individets ondsindede identiteter. Det er løsninger, som nye verdener har brug for fra menneskeheden, ikke stridigheder."

"Jacob, har du nogensinde mødt den uendelige bevidsthed?"

"Ingen."

"Vil du nogensinde møde den uendelige bevidsthed?"

"Ikke direkte."

"Møder nogen nogensinde den uendelige bevidsthed direkte?"

"Jeg kender ingen."

"Så, hvis ingen nogensinde møder den uendelige bevidsthed, hvordan ved du så med sikkerhed, at den eksisterer?"

"Jeg kan kun sige, at jeg har nydt godt af dets byger af accept over poolen."

"Så den uendelige bevidsthed er kun et brusebad?"

"Måske inden for Transmogrify. Alligevel er skaberen mere mystisk end Acceptance."

"Så du har aldrig mødt denne mystiske skaber, men du tror, du ved det-hvordan?"

"Som jeg sagde før, har jeg mødt dens indflydelse-det samme har dig, Ebenezer." Marley tog derefter kontrol over dagen, "Morgenen kommer. Det er tid til at gå."

IKKE KUN bragte formiddagen en pause i vejret, men den bragte også en forventning om glæde for Jacob. Da han rundede hjørnet nær Joans hjem, håbede han, at Flora ville være rask nok til at slutte sig til ham på Frost Fair. Han forventede ikke hendes deltagelse, men troede, at hun ville nyde udflugten, så mens han bankede på døren, planlagde han et modargument, hvis hun nægtede hans tilbud.

Joan svarede på banket og sagde uden at se, hvem der var på den anden side af døren: "Kom ind, Jacob. Flora venter på dig."

Da Jacob kom ind i foyeren, kunne man se Flora skubbe en stor æske ned i sin lærredstaske. Han lagde sin hånd på Floras skulder og spurgte så: "Hvad laver du?"

"Jeg har tænkt mig at sælge det her på Frostmessen," sagde hun og viste Jacob indholdet af posen.

"Men det er den spilledåse, Noah gav dig."

"Ja, men barnet får mere brug for pengene end musikken."

"Gør det ikke. Jeg var sammen med Noah, da han købte din gave. Det lyste ham op af begejstring, da han thought om din glæde."

"Men jeg er ikke glad, og bare tanken om, at jeg skulle være glad... det bringer mig sorg."

"Er der ikke noget, jeg kan sige?" spurgte Jakob.

"Du kan sige hvad som helst, men jeg har besluttet." Hun holdt en pause og bad så: "Jacob, kan du hjælpe mig med min frakke?"

Han tog fat i hendes frakke, holdt den frem, så Flora nemt kunne placere armene i ærmerne, og sagde så: "Det har ikke været så varmt i en måned, men du vil måske

have handsker og en hat, bare så du ikke skal bekymre dig om kulden." Flora var enig, og snart var de begge klædt på til dagens begivenheder.

Da de gik mod Blackfriars-broen, fyldte stilheden mellem de to tomrummet med lyde af andre, der susede gennem deres normale opgaver torsdag morgen.

Marley så på, mens hans yngre jeg guidede Flora rundt i Snow Hill og derefter ind på New Bridge Street. De to passerede de overdækkede butikker på Fleet Market, før der blev talt et ord mellem dem. Da gaden åbnede sig ud i en bred bane, sagde Jacob til Flora: "Jeg vil støtte dig og babyen."

"Det er det mindste, du kan gøre," mumlede Joakim.

Marley vidste, at han fortjente den kommentar. Alligevel blev der ikke udtalt nogen bemærkning, mens han fortsatte med at se.

"Jacob, du er ikke ansvarlig for mig," sagde Flora.

"Ja-ja det tror jeg, jeg er. Jeg kunne have gjort mere for at befri Noah, men alligevel var jeg bange."

"Brygt? Bange for hvad?"

Jakob svarede ikke på spørgsmålet, men gentog i stedet sin plan. "Jeg vil sørge for dig. Derfor behøver du ikke sælge spilledåsen."

"Jeg accepterer måske ikke din hjælp."

Jacob var chokeret, for aldrig var det faldet ham ind, at penge ville blive afvist. "Jeg vil ikke have noget til gengæld. Jeg vil ikke kontrollere dig eller barnet, men jeg ved, at hvis jeg nogensinde ønsker at betragte mig selv som en hæderlig person, må jeg hjælpe dig."

"Igen, Jacob, det handler om dig."

"Det kan virke sådan, og det er det måske til en vis grad, men det er virkelig dig, jeg er mest bekymret for."

Flora så på Jacob, grinede et forsigtigt smil, og så så til, mens seværdighederne fra messen kom til syne. Stående på toppen af broen observerede de to tumulten under dem. Alle slags isstykker skabte en barriere af stagnation mellem London og Blackfriars-broerne. Et par dusin telte husede forskellige virksomheder. Dagens aktiviteter fyldte alt fra kvinder med bar overkrop, der betog mændene, til unge drenge, der spillede Skittles i et forsøg på at charmere deres yndlingspige. Latter, drinks og duften af stegt kød gennemsyrede hele messen.

Jacob og Flora begyndte deres nedstigning ned ad den buede trappe til anløbsbroen. Omtrent halvvejs nede ad trappen krævede en vandmand, at der skulle betales et gebyr, hvortil Jacob spurgte: "Hvad mener du? Jeg skal betale dig to pence for at bestå?"

"Det er rimeligt. Jeg har ansvaret for denne dock. Jeg mangler stadig at tjene til livets ophold, selvom jeg ikke kan færgе dig over lige nu."

"Intet arbejde, ingen penge," insisterede Jacob.

"Derovre." Bådsmanden pegede på den anden side af Themsen og fortsatte så: "Du vil betale det dobbelte beløb."

"En pence eller et pund, jeg betaler dig ikke noget," sagde Jacob, mens han tog Floras hånd. De to fortsatte med at gå hen mod landgangen, mens vandmanden fulgte efter dem, fast besluttet på at få sin betaling.

"Hvis du ikke betaler mig, vil jeg sige det til de andre, og du får ikke et øjebliks fred her."

Jacob så ind i ansigtet på færgemanden, og gav så efter. "Her, tag den," sagde han og skubbede en to pence ind i mandens hånd.

"Der er to af jer."

"Tryk ikke på det her," svarede Jakob, da vreden overvandt ham. Da manden indså, at han havde vundet så meget, han kunne, lod manden dem passere uden yderligere indblanding.

Da de trådte ind på isen, begyndte klokkerne fra St. Paul's Cathedral at ringe i timen. Lyden af hvert angreb genlød i hele området. Da Jakob tog endnu et skridt op på isen, løb en ung med bind for øjnene ind i ham. Kraften fra hans skub fik Flora til at glide, men hun tabte kun tasken med spilledåsen, før hun var i stand til at genfinde balancen. Andre børn, der spillede spillet, drillede drengen med bind for øjnene, da de undgik hans greb. Ingen lagde mærke til hverken Jacob eller Flora. Gruppen af børn flyttede hurtigt væk fra de nyankomne. Jacob rystede bare misbilligt på hovedet. Han åbnede munden for at kritisere dem, men stoppede midt i talen.

Da de to bevægede sig ind i mængden, løb en lille pige, der red på et får, forbi dem. Jonglører, sværdslugere og tryllekunstnere øvede deres talenter, mens mængden af entusiastiske iagttagere jublede over enhver forundring. Flora begyndte at trække Jacob i retning af to telte, der solgte almindelige varer. "Måske vil disse mennesker købe min spilledåse," sagde hun. Da de kom ind i det røgfyldte rum, blev de informeret af ejeren om, at han kun solgte og ikke købte.

Ikke afskrækket trak Flora Jacob til det andet virksomhedstelt, hvor ejeren venligt bemærkede det ekstraordinære håndværk i sin spilledåse. Der var dog heller ikke noget salg der.

Da Flora gik ud af købmandens telt, hunkom næse til snabel med en tømmende elefant. Dyret svajede fra side til side, da dets ejer førte det over isen. En skare af unge fulgte det enorme væsen, mens det tog sin vej langs Blackfriars-broen.

Da optoget trampede hen over sneen, kunne der pludselig høres et skrig i hele området. "Det er ved at knække isen!" Med det efterlod spredningen af fødder væk fra dyret området tomt for alle andre end elefanten. Selv ejeren sprang midlertidigt væk.

Ingen elefant styrtede dog gennem isen den dag. Da elefanten endelig forlod messen, aftog spændingen fra faren hurtigt.

Jacob førte Flora forbi de forskellige telte med alkohol og mad, indtil de kom til et kæmpe bål, hvor de stegte et får. En ung mand råbte til folkemængden: "Varm dig ved flammerne, duft til lækkerierne ved det tilberedte kød, forbered dig på det bedst smagende fårekød, og det hele for kun sixpence."

Jakob spurgte fyren: "Giver en sixpence dig en del af kødet?"

"Nej, det vil koste en ekstra to pence."

"Øh, det er overraskende, folk er villige til at betale for kun at se."

Manden rystede samtykkende på hovedet, men gentog kun sit råb til de fremmødte. "Varm dig ved flammerne..."

Jacob og Flora gik videre. Inden for et skridt forklarede Flora årsagen til at betale sixpence. "Jacob, kan du ikke se, at de betaler for festen, ikke kødet?"

Jakob tænkte over det, og gik så med til det. "Det giver mening, men efter sælgerens ord lød det som en forventning om kødet."

"Jamen det også, men madlavningsdagen falder måske ikke inden for enhver persons tidsbegrænsning. Mange vil måske kun bruge den tid, der skal til for at varme op."

"Men alligevel vil jeg gerne have en bid af kødet til den pris."

"Det ville være dejligt," indrømmede Flora.

Mens de gik ned ad Themsens centrum, passerede de adskillige trykkerier og lavede personlige kort af begivenheden. Over skulderen på en kunde læste Flora teksten til et nyligt købt kort. "Dette blev trykt på THAMES-floden torsdag den 3. februar 1814, overfor Queenhithe-trappen." Hun spekulerede på, hvor mange af disse kort, der rent faktisk ville få den næste generations hænder.

Jacob brød sig ikke en smule om kortene og flyttede hurtigt Flora ud over presserne, indtil han kom til to menneskedrevne sving, Sky Lark og High Flyer. Begge havde sæder, der kunne rumme fire, men High Flyer var mere end en fod højere end den anden, så det er den, Jacob betalte for at køre på.

Først var Flora ikke villig til at tage turen, da hun frygtede, at den ville få hende til at blive syg, men Jacob fik gyngeskubberen til at stoppe ved første varsel om Floras ubehag. Med forsikring om en hurtig udgang gik hun ind i gyngen og mærkede hurtigt dens svaj. De to bevægede sig højere og højere, indtil Flora råbte, "sænk farten", hvilket manden forpligtede. Dette fik Jakob til at sige: "Vi bliver nødt til at give ham et godt tip."

Flora smilede til sin svoger og sagde så: "Du minder mig nogle gange om Noah. Jeg er glad for at have dig, Jakob."

"Sådan en god kvinde," hviskede Marley, mens den unge Jacob bare kiggede væk i tavshed.

"Hvad tænkte du på, da hun sagde det?" spurgte Joakim.

"Tænker-jeg græd indeni. De ord bragte sandheden hjem om, at jeg aldrig ville se Noah igen."

"Det ser ud til altid at komme tilbage til dig, Jacob," svarede Joakim.

"Selvfølgelig gør det det, Ebenezer, for hvem kan jeg ellers tale for?"

Da Flora og Jacob forlod svinget, rullede en keglebold over Jacobs fod. Han samlede trækuglen op, smed den tilbage til spilleren og sagde så: "Måske vil dit næste kast faktisk ramme en nål eller to." Flora fnisede af dette, for også hun mente, at den berusede mand trængte til lidt øvelse. Men før konkurrenten nåede at svare, brød området ud med et ramaskrig fra en mand, der jagtede et barn. "Stop ham, han stjal min pung!"

Da de to løb forbi dem, satte en stor mand sin enorme fod ud på stien til den flygtende unge. Drengen faldt hårdt på isen, da den følgende sprang på ham. Hverken Flora eller Jacob blev i nærheden for at se resultatet, men begge antog, at tegnebogen blev hentet.

Da de kom på vej langs Themsens centrum, blev de nærmet af en mand, der bar pile. "Vind en halv krone, hvis du kan skyde et bulls eye. Bare to pence pr. pil."

Jacob kiggede på Flora og sagde: "Jeg plejede at være et rigtig godt skud."

"Ja, men er du stadig?" spurgte Flora.

Jakob rystede bekræftende på hovedet, da han gav manden en sixpence for tre pile. Flora så på, mens han tog sigte, og skød derefter pilen mod høbollen, der havde et mål påsat. Heldigvis ramte han målet, men ingen af dets cirkler. "Du kan stadig gøre det," sagde manden, der solgte pilene.

Da Jacob fik sat sig fast til næste skud, bankede en mand Flora på skulderen. Da hun vendte sig om, genkendte Flora øjeblikkeligt manden fra det generelle merkantile telt, som havde beundret hendes spilledåse. Hun smilede til ham, som han gjorde mod hende. Peger på den høje blideemand bag dem, sagde han: "Denne fyr leder efter en dejlig gave at give til sin nyfødte søn." Han holdt en pause, mens Flora og manden anerkendte hinanden. Butiksejeren fortsatte så: "Jeg troede, at din spilledåse er den pæneste genstand, jeg har set i dag. Er du stadig interesseret i at sælge?"

Uden tøven svarede Flora: "Ja, hvis jeg kan få det halve af, hvad det er værd." Med det åbnede hun kassen, og stifterne på hjulet begyndte at spille den gamle engelske melodi.

"Åh, det er dejligt," sagde Edward, manden, der stod bag købmanden.

Købmanden udbrød: "Lige som jeg sagde. Nå, lad mig overlade dig til aftalen." Med det vendte han sig mod sin forretning, men før han nåede at gå, gav manden hånden og brugte bevægelsen til at lægge en pund i hans håndflade.

Edward vendte sin opmærksomhed mod Flora og sagde: "Jeg hedder Edward Albright. Hvad vil du have for æsken?"

"Jeg er sikker på, at den ville være femoghalvfjerds pund ny værd."

"Muligvis. Er din pris så femogtrediven pund?"

Flora kunne næsten ikke tale. Minder rørte sig med følelser, da hun vendte sig lidt fra ham. Hun sænkede hovedet for at undgå at vise sine tårer og græd, indtil fugt begyndte at falde af hendes hage.

Edward ventede på hendes svar og spurgte derefter: "Vil du virkelig sælge?" Langsomt nikkede hun bekræftende med hovedet, men før hun nåede at give udtryk for accepten af tilbuddet, kom Edward med et nyt tilbud. "Jeg vil give dig femogfyrre quid. Denne boks er helt sikkert halvfems quid værd til at begynde med, er du enig?" Med det trådte han frem for at tilbyde pengene, men gled i stedet ud i gangtrafikken. Flora vendte hurtigt hovedet mod Edward og kastede den sidste tåre fra hendes kind. Hun tog fat i hans arm og gjorde alt for at hjælpe ham med at modstå kraften fra mængdens strøm. Da de to stabiliserede sig, begyndte de langsomt at bevæge sig med mængden. Til sidst gentog Edward sig selv: "Vil du virkelig sælge?"

"Ja tak. Jeg er sikker på, at din søn vil elske musikken."

"Jeg har en tegning af ham. Vil du se den?"

"Det ville være dejligt."

De begyndte langsomt at bevæge sig med mængden ned gennem Themsens centrum. Edward fjernede billedet fra sin pung og rakte det derefter frem til Flora. Hun tog papiret fra manden og blev mødt med et smilende spædbarn, der kun var måneder gammelt. "Han er munter. Det er også en flot tegning."

"Jeg er kunstneren."

Flora smilede til manden og sagde så: "Nå, det er stadig en god tegning." Med det spurgte hun: "Hvad er din søns navn?"

"Gilbert, Gilbert Jacob Albright."

"Jeg har min egen, Jacob, han er lige her." Hun vendte sig for at vise ham bueskydningskonkurrencen, men de var nu for langt væk til at se begivenheden. "Åh, vi er gået af sted. Jeg må vende tilbage til ham," sagde Flora.

"Selvfølgelig." Med det afsluttede de to deres transaktion og skilte retninger. Da Flora vendte tilbage til bueskydningskonkurrencen, indså hun, at Jacob ikke kunne findes. Nye mænd skød ballen. Det eneste kendte ansigt var pilsælgerens. Hun gik hen til ham og spurgte om Jakob.

"Han gik for fem minutter siden. Se dig omkring. Jeg tvivler på, at han er nået langt." Da Flora vendte sig for at gå, tilføjede manden: "Værste skud hele dagen. Han havde større chance for at vinde i søvne."

Flora gennemsøgte området, men Jakob var væk. Hun spekulerede på, om hans lyst til drinken havde trukket ham ind i et af de mange spiritustelte. Efter en halv time opgav hun eftersøgningen og begyndte at gå mod hjem.

"Hvor var du?" spurgte Joakim.

"Hvor tror du, jeg var?"

"Jeg kender ikke dine mysterier."

"Jeg ledte efter Flora. Jeg gik over til musik-og dansebåden. Det gik op for mig, at hun måske var gået derned for at sælge sin spilledåse," svarede Marley.

"Hvorfor tror du, hun ville tage dertil?"

"Fordi de er musikelskere." Marley pegede derefter på Flora, der gik mod Blackfriarsbroen og sagde: "Vi er nødt til at følge hende."

"Men vi har fulgt dit yngre jeg."

"Ikke i dag. Mit øje har altid været på hende." Med det begyndte Marley at bevæge sig mod Flora, og Joakim skyggede sin ven.

Da Flora nærmede sig kobberpladetrykkeriet, gled hun på en isplet og faldt bagover. Hendes ryg mødte jorden med en sådan kraft, at livet i hende bevægede sig. Hun tog fat i hendes mave og rejste sig langsomt. Flora løftede sin taske og så på de femogfyrre pund, der lå løst i posen. Påmindelser om hendes liv med Noah kombinerede enhver følelse til en overvældende ødelæggelse. Da tårerne begyndte at sløre Floras syn, lød sorgerne.

Hun traskede hensigtsløst gennem ny sne og holdt pause ved "Fare! Tynd is!" skilt, så med en rævs fart, løb mod krisen. Hendes angst styrede hver tanke, mens hun råbte: "Jeg vil dø!" Før noget behov for selvopretholdelse kunne træde i kraft, sparkede babyen, da isen gav efter for hendes ødelæggende ønske.

I det fjerne kunne man høre Jacobs dæmpede stemme råbe: "Flora, Flora, hvor er du?"

"Vi er nødt til at redde hende," råbte Joakim.

"Bare vi kunne," svarede Marley.

"Hvorfor fortalte du mig ikke om dettehvornår skete det?"

"Min sorg kunne ikke se min skyld i øjnene." Marley hang med hovedet, da han sagde:
"Vi skal nu tilbage til 1854."

"Vent, jeg troede, vi skulle hjælpe Noah."

"Tidsrejser og Isle Of Transmogrify er ikke på samme vej, Ebenezer. Navigation til livet efter døden kræver, at Bevidsthedsflytningen finder sted i nuet." Med det sagt begyndte Marley langsomt at flytte dem tilbage til 1854. De ankom til Sackville 15 inden for få øjeblikke, efter de først var rejst. Joakim indså, at det stadig var juleaften, for gaderne var fyldt med julesangere. Som med Joakims fortid havde denne rejse også været for et nyt årti siden. oplevet uden for tidens fremadgående bevægelse.

**** Stav seks ****

Ind i efterlivet

DER STÅDE VED SIDEN af Scrooges nu slukkede pejs, sagde Marley: "Jeg ved, jeg allerede har fortalt dig om faren ved Transmogrify, men dette vil være din sidste mulighed for at give afkald på at bevæge dig i den retning." Han tog en dyb indånding og spurgte så: "Vil du fortsætte?"

"Ja, jeg har en vis frygt, men-ja, lad os bare være på vej."

Marley løsnede et hætteglas gemt mellem hans hjertes lænker. Han rakte sin ven beholderen med væske og instruerede derefter: "Du bliver nødt til at drikke denne eliksir."

Joakim fjernede proppen og drak eliksiren. Straks begyndte han at hoste. "Hvad er det her?"

"Gift," sagde Marley og tilføjede derefter hurtigt, "Kun de døde kan komme ind i Transmogrify."

"Jacob, da du talte om, at jeg var i fare, anede jeg ikke, at du ville være den farlige." Med det gjorde Joakim alt for at kaste indholdet af væsken op, men eliksiren virkede med en hastighed, der ikke kunne stoppes.

Da Joakim faldt sammen i sin stol, forsøgte Marley at berolige ham: "Stol på mig." Han bankede på brystet og sagde: "Jeg har modgiften, Ebenezer, du dør ikke." Da Joakim nærmede sig døden, tog Marley sin ven afsted til Isle Of Transmogrify.

Da han faldt sammen ved indgangen, faldt Joakims vitalitet til, at den næsten ikke kunne mærkes. I panik gjorde Jacob alt for at plukke flasken, der indeholdt giftens modgift, fra mellem sine hjertelænker. Prøv som han gjorde, Fire Twirlers holdt hætteglasset sikret inden for dets begrænsninger. Kun med udholdenhed faldt fartøjet til sidst fra kæden, og passerede derefter direkte gennem Marleys håndflade. Flasken ramte den kollapsede Ebenezer på baghovedet. Marley greb fat i hætteglasset, før det kunne ramme jorden, men beholderen viste sig at være svær at kontrollere. Hver gang Marley troede, at han havde fat i flasken, begyndte den at glide gennem hans fjerlignende krop.

"Hvorfor har denne døde ikke begyndt sammenfiltrering?" spurgte Teint.

Marley gjorde ingen indsats for at møde Transmogrifys vagter. I stedet skyndte han sig med Joakim. "Jeg har lidt problemer her." Det var aldrig gået op for Marley, at Joakim ikke ville være i stand til at hjælpe sig selv med at drikke modgiften. Da Joakim begyndte at gispe efter luft, forsøgte Marley at levere den livreddende væske til sin vens læber. Joakim spændte bare munden hårdere, hvilket forstærkede hans kamp for åndedrættet.

Desperat efter at holde Joakim i live, bed Marley spidsen af hver eneste af sine venstrehåandede fingre. Med fingerknoglerne ud over huden, lagde Marley sine fem cifre sammen, så de ville danne en lille platform. Mens han balancerede hætteglasset på den

flade overflade af hans kombinerede fingerknogler, håbede Marley, at flasken ikke ville falde gennem hans hånd, før han kunne få medicinen ind i Joakim. Med tænderne fjernede han proppen fra modgiften.

Som frygtet begyndte hætteglasset at passere gennem Marleys fingre. Efter at have kæmpet var han i stand til at vride de udragende knogler på en sådan måde, at det bremsede flasken lige nok, så den ikke fuldførte sit fald gennem hans hånd. Da Marley indså, at hans greb om flasken ville blive kortvarig, rakte Marley ind i Joakims bryst og tabte væsken direkte i hans mave.

Teint og Apurtos platform var sænket til inden for fem fod fra londonernes, da Joakim begyndte at røre på sig. "Hvorfor har denne døde ikke begyndt sammenfiltrering?" gentog Teint.

Joakim åbnede sine øjne for skæret fra en projektør, der blændede hans syn. Ved siden af ham stod Marleys falmede form. Foran dem hang en platform ophængt fra, hvad der så ud til at være ingenting. På toppen af scenen stod to farveløse former. Teint, englen hvis lysfyr havde evnen til både at trænge ind i hjertets følelser og samtidig dæmpe øjets syn, stod foran Marley og Joakim i strålende kommando.

"Jacob Marley, hvorfor er denne døde ikke begyndt sammenfiltrering?" krævede Teint. Marley ignorerede igen lysvæsenets spørgsmål. I stedet hjalp han Joakim på benene.

Ved siden af Teint stod et dyr omtrent på størrelse og form som en hund. Alligevel var dens markeringer tættere på en tigers. Væsenets korte brunlige pels fremhævede dens sorte striber. Da det hundelignende dyr snoede sig rundt og gennem Teints lys, begyndte markeringerne på hans bagende at absorbere udstrålingen. Da udyrets striber begyndte at gløde, slog Teint sit eget bryst og befalede: "Apurto, her, nu." Med det rejste dyret sig op på bagfødderne, fikserede sig med halen, og gned så toppen af hovedet mod sin ledsagers kind. Apurto faldt tilbage på fødderne og sluttede sig til Teint i hans bekymring for de to foran dem.

"Jacob Marley, du har taget en levende person med. Hvorfor?" spurgte Teint.

"Jeg har brug for Ebenezers hjælp til at befri Noah Marley."

"Jeg kan ikke tillade dette. Du ved, han kan komme til skade. Han kan ikke redde din bror, hvis han mister sit eget liv."

"Jeg vil beskytte ham," forsikrede Marley.

"Hvordan?"

"Vi vil gå Phantoms Road og aldrig stige op til korridoren. For at øge sikkerheden vil vi ikke træde fra vejen. Jeg vil tilbyde mig selv til Instant Transmogrification, hvis Ebenezer bliver skadet," sagde Marley.

"Øjeblikkelig transmogrification er ikke noget, du kan forhandle med. Du kan til enhver tid vælge at fuldføre din transmogrification, men du kan ikke manipulere brugen af den. Så vil du gå gennem Instant Transmogrification nu?" spurgte Teint.

"Nej, nej!" Marley råbte. "Jeg vil bare acceptere enhver straf, der kræves, hvis jeg undlader at beskytte Ebenezer."

"En straf? Der er ingen straf, der er stor nok til at helbrede enhver skade, der måtte blive påført en levende. At ønske straf efter en skade, der kan forebygges, vil ikke blive tilladt. Nej, han må gå tilbage."

"Mit liv er næsten forbi alligevel. Jeg er ikke bange for enden," sagde Joakim. Efter en kort pause tilføjede han: "Jeg vil gerne hjælpe Jacob. Jeg er her efter mit eget ønske."

Både Teint og Apurto vendte deres opmærksomhed mod Joakim. Teints blik føltes som en udfordring for Joakim, da gatekeeperen sagde: "Bevis for mig, at du byder ikke-eksistens velkommen."

"Efter min død vil jeg ikke være her i Transmogrify?" spurgte Joakim.

"Nej, Ebenezer Scrooge, hvis du dør i Transmogrify, vil du aldrig have eksisteret."

Chokeret spurgte Joakim: "Hvad vil der ske med mig?"

"Jordtiden vil tilpasse sig for at imødekomme din sletning fra tidsregistrering," forklarede Teint.

"Sletning?"

"Alle aspekter af dig vil blive slettet."

Efter en stilhed, hvor kun lydene af Transmogrify kunne høres, brød Joakim endelig samtalens stilhed: "Jeg ønsker at hjælpe Jacob."

Apurto, vicevært for Transmogrify, sprang fra platformen. Efter at have nærmet sig den potentielle angriber, snusede Apurto hver tomme af Joakim. Til sidst gabede udyret kun. Synet af skarpe tænder skræmte Joakim. Aldrig havde han oplevet et væsen, hvis kæbe var hængslet bag øret. Ideen om, at Apurto kunne bide ham midt over, fik Joakim til at trække sig tilbage fra munden.

Teint slog igen for brystet og kommanderede: "Apurto, her, nu." Efter at have observeret Joakims møde med sit kæledyr, sagde Teint: "Din tapperhed har svigtet dig. Din jordiske frygt vil forråde dig i Transmogrify." Da Apurto vendte tilbage til platformen, fortsatte Teint: "Transmogrify har intet stort behov for din hjælp. Du skal vende tilbage..."

"Vent, transmogrificeringen af en dømt uskyldig er på spil," råbte Marley.

Teint standsede bevægelsen, der ville have returneret Joakim til de levende og spurgte: "Dømt uskyldig? Er der ingen chance for transmogrifikation uden hjælp fra denne jordbundne?"

"Inden for et årtusinde, måske."

"Dit udsagn er overdrevet. Ingen fortsætter i TransmogriFY i så lang tid. Hvorfor tror du, at Noah Marleys fordømte uskyldige ånd ikke vil blive en Mogrified Spirit?" spurgte Teint.

"Han blev straffet for en forbrydelse, han ikke begik. Plus, han begik selvmord," svarede Marley.

"Hvorfor tror du, han begik selvmord? Han har aldrig boet i poolen."

"Vagten i Newgate sagde, at han begik selvmord."

"Åh, ja, vagtchefen. Han dvæler nu inden for de destruktive tvangsfelter på grund af sin dovenskab. Sandheden var kendt blandt nøglefærdige, at Noah blev myrdet."

Chokket over Noahs sande død gjorde Marley tavs. Teint løftede sin arm, og ved siden af deres hævede platform dukkede et billede op. Da han sænkede armen, begyndte scenen for Noas sidste øjeblikke på jorden at blive åbenbaret. Inden for skærmen med levende billeder så Marley og Joakim, mens Noah gik hen til Newgates besøgshegn. Mens han ventede på, at Flora skulle ankomme, kunne James Maxey ses give nøglefærdigheden resten af sine midler. Da vagten stak pengene i lommen, vendte han sig om og gik indendørs.

Maxey henvendte sig til Noah uopdaget. En gang bag sig stak han Noahs hoved ind i metalhegnet. Kraften fra stødet slog Noah bevidstløs. Mens Noah lå ved siden af hegnet, løftede Maxey sit byttes arm og slæbte det så i hele sin længde over en af de skarpeste modhager. Da Maxey myrdede Noah, hviskede han ind i hans øre: "Små fisk bliver spist af store fisk." Morderen trådte fri af det spruttede blod og efterlod Noah dinglede ved sit håndled. Da Maxey kom ind i fængslet, smilede han, for han vidste, at Noah ville dø, før han gjorde det.

"Så du tror, at denne begivenhed skabte en dømt uskyldig i Noa?" spurgte Teint.

"Måske aftenn to," svarede Marley.

"Det ville kun ske, hvis Noah var ansvarlig for flere dødsfald. Han er ikke engang skyldig i sin egen død."

"Hans kone, Flora, døde et par uger efter ham. Hendes død kan også være på Noahs ånd," sagde Marley.

"I sandhed er ansvaret for begges død på dig, Jacob Marley. Det er Flora, der bor i dammen, ikke Noah. Din virkelighed har været en løgn." Marley sænkede øjnene, da Teint forklarede: "Noah Marley genererede en fordømt uskyldig ånd, men det ser ud til at udvikle sig som forventet, for han gik for nylig fra vredesgruben ind i afgrunden. Han vil afslutte sin Transmogrification på egen hånd. Men Flora, hun sover for længe."

Overrasket over Floras stagnation i Transmogrify spurgte Marley: "Du mener, hun stadig sover i poolen?"

"Ja, Flora sover, selvom hun er blevet sprøjtet med Coss Acceptance." Teint tilføjede derefter: "Hun modstår stadig opvågnen."

"Er Coss Acceptance ikke garantien for at udløse entanglement?"

"For de fleste, men nogle kan ikke røres, før andre aspekter af deres død er blevet rettet," sagde Teint.

Marley antog, at Floras dvale i Pool Of Broken Spirits var hans skyld. Det eneste, han vidste med sikkerhed, var, at Noah aldrig ville fuldføre Transmogrification uden Flora. Han tilbød derefter: "Vi vil redde Flora såvel som Noah."

"Vi vil?" spurgte Joakim.

"Jeg troede, at Noah var dit fokus," sagde Teint.

"Jeg tænkte det samme," indrømmede Joakim.

"Noah er min opgave at opsøge," svarede Marley. Han tilføjede derefter: "Flora kan være mere værdig til vores hjælp end Noah."

"Alle ånder er værdige til hjælp, selv de, der har skåret bånd til den uendelige bevidsthed, bliver hjulpet af deres Mog's mekanik," sagde Teint.

"Teint, vis mig venligst det svar, du har brug for," bad en frygtsom Marley.

"Klog, Jacob. Jeg kan ikke løse dette problem; farerne er mange. Muligvis vil hvert minut bringe en ballade, der kan afslutte Ebenezer."

"Hvis jeg ikke kan tilbyde mig selv til øjeblikkelig transmogrifikation ved fiasko, eller undgå farlige ånder ved kun at rejse på vejen, eller endda camouflere Joakim med min egen ånd, når det er nødvendigt, så tror jeg ikke, jeg kan beskytte ham."

"Camouflage... camouflage," mumlede Teint, mens han dækkede resten af sine tanker i tavshed.

"Jeg er blevet dygtig til..." og i det næste øjeblik ændrede Marley sit udseende til Joakims.

Teint smilede, da han så på de dobbelte billeder af Joakim, der stod foran ham. Englen talte derefter om en sandhed, Marley ikke havde taget i betragtning. "Det kan være bedst, hvis du ser ud som en enhed, som ånder frygter, og ikke ændrer sig til den, de ønsker at forgribe sig på."

Marley overvejede denne virkelighed et par øjeblikke, før han også grinede. Men hans frustration over manglende evne til at finde en løsning til at beskytte Joakim styrede hans tanker. Da mulige svar krydsede veje i hans sind, blev han øjeblikkeligt tvunget til at fokusere sin opmærksomhed på de resterende lænker, der binder hans hjerte til hans prøvelse. Uden varsel begyndte kæderne at sprøjte gnister.

"Jacob Marley, hvorfor har du fjernet en Fire Twirler fra Transmogrify?" krævede Teint.

Han fjernede en næsten brugt Fire Twirler fra det indre rum af en kæde, han rakte den ud til Teint og sagde: "Jeg kan få denne til at udføre enhver ønsket handling." Marley kiggede på den knapt snurrende ildkugle og tilføjede så: "Ikke denne. Det brændte af sig selv, før jeg kunne bruge det, men jeg har fire mere."

"Hvorfor har du fjernet nogen Fire Twirlers?"

"Fordi de tilføjer en fysiskhed til alt, hvad de er rettet mod." Han ventede derefter på et svar fra englen, men Teint forblev stille, så Marley fortsatte. "Jeg har allerede brugt en til at hjælpe med at opvarme Noah, mens han var i fængsel. Mine fire resterende Fire Twirlers vil blive brugt til at forsvare Ebenezer mod skade." Han holdt en pause igen for kun at høre en stilhed, der vakte ham bekymring. "Jeg vil kun bruge dem til Ebenezers hjælp." Alligevel gloede Teint bare på Marley. "Jeg kan returnere dem til Fields Of Destructive Compulsions, når vi passerer det, hvis du foretrækker det."

Teint sagde til sidst: "Du har bremset en ånds fremgang ved at fange deres Fire Twirler."

"Nej, nej, jeg fanger dem først, når de er passeret ind på Fantomernes Vej. De kan ikke overleve den overtrædelse. Jeg gør dem en tjeneste ved at bruge dem som energikilde."

"Nej, det er ikke en Fire Twirlers formål. Du bremser et individs Transmogrification, når du fanger deres energi. Fire Twirlers må ikke bruges af andre ånder." Irriteret over Marleys manglende ansvar spurgte Teint: "Du er klar over, at Fire Twirlers er det, som tvangsånder skaber, så de kan slippe deres destruktive vaner?"

"Til en vis grad," svarede Marley.

"Nå, lad mig udvide din viden," sagde Teint med en antydning af sarkasme. "Når en Fire Twirler er fanget, går ånden, der skabte den, i standbytilstand, indtil den enten returneres eller fortæres. Jakob, du har bremset åndernes fremgang."

"Men alt spirerdens fange Fire Twirlers."

"Sig ikke 'alle', når det kun er nogle få, der manipulerer Fire Twirlers."

"Disse Fire Twirlers er den eneste måde, jeg kan forsikre Ebenezers sikkerhed på." Marley tilføjede derefter: "Med Fire Twirlers vil jeg være i stand til at afværge ethvert angreb."

Teint overvejede alle aspekter af Marleys plan, før han sagde: "Jeg vil tillade dig at komme ind med Ebenezer, men kun hvis du bliver på vejen væk fra andre ånder og redder Fire Twirlers til at blive brugt, når Ebenezer, ikke dig selv, er i en livstruende situation."

"Ebenezer vil være min eneste bekymring." Marley hviskede derefter til Joakim: "Lad os gå, før han ændrer mening."

Da de trådte ind bag Teints platform, oplyste et gardin af belysning scenen, der udspilles i Transmogrify. Skiftet fra sort til koboltblå gjorde himlen over Marley og Joakim øjeblikkeligt synlige hundredvis af ånder, der rejste til og fra Transmogrify. Marley pegede på gruppen og sagde derefter: "The Task Of Outreach holder os alle beskæftiget."

Da ånder gik over dem, spurgte Joakim: "Hvorfor er de over os?"

"Vejen er for farlig for ånder, især i nærheden af Crater Of Severed Spirits. De fleste fantomer rejser gennem korridoren, men du og jeg, Ebenezer, må holde os til vejen. Det er vores aftale med Teint."

Da de kom ind i det dybblå område, knurrede Apurto ad dem. Efter deres første skridt ind i Transmogrify blev himlen lettere, men kun en smule. Foran dem kunne man høre lyden af ånder på arbejde. De fem øverste Mogs aktiviteter kunne høres, men fra indgangen ikke ses. Da Marley tog sit første skridt inde i Transmogrify, forsvandt den anden kæde knyttet til hans hjerte, og med den faldt en Fire Twirler. Da den snurrede fri af sin bortfører, sagde Marley: "Du må hellere holde dig i sikkerhed, Ebenezer, jeg har kun tre tilbage af dem." Marley vinkede til Joakim for at følge efter og tilføjede: "Måske vil du være sikker uden en fjerde."

Joakim tog sit andet skridt ind i Transmogrify, efterlivets tyngdekraft pressede ham. "JACOB, jeg kan ikke trække vejret."

"Jeg var bange..."

"Jeg brænder op, hvad er det her for et sted?"

"Jeg havde ikke forventet..."

"Gør noget!" krævede Joakim.

Da Joakim trak sig ind i en fosterstilling, krøb Marley sig sammen ved siden af sin ryg. Han svøbte sig om sin gispende ven og krammede ham så dybt, at hans spøgelse kombineret med Joakims kød. Da de to væsener ikke kunne skelnes, begyndte Joakim at tage overfladiske vejtrækninger, og sved fyldte hver pore i hans struktur. Joakim rejste sig på knæ og sagde: "Hvis jeg ikke køler, vil jeg antænde."

Marley fjernede en af Fire Twirlers mellem hans hjertes kæde. Det lille energiblæs snurrede med sådan en fart, at flammerne sprøjtede ud i alle retninger. Med synet af en gletsjer i tankerne holdt Marley Fire Twirler ved siden af sit skelet. Med dette mentale billede i kontrol af Fire Twirler blev Marleys struktur til is. Kulden mindskede hans bevægelighed. Selvom Marley var stiv, kastede han sig over Joakim. Langsomt genoplivede Joakim fra det dobbelte angreb fra Transmogrifys tyngdekraft og varme.

"Vi bliver nødt til at holde os inden for kort afstand fra hinanden, ellers vil tyngdekraften igen knuse dig. Varmen lærer du at håndtere."

"Hvorfor er der et så intenst pres her?" spurgte Joakim.

"Efter døden bliver evnen til fysisk at føle næsten fraværende. Imidlertid er behovet for at opfatte vores sanser påkrævet for vores arbejde hen imod Accept. Uden en intensiveret tyngdekraft ville ingen ånd være i stand til at fuldføre Transmogrification."

"Og varmen, hvorfor er den så varm?"

"Det havde jeg ikke forventet. Varme påvirker bare ikke de fleste spiritus, så jeg vidste ikke at lægge planer for det. Hvorfor jeg ikke tænkte på det, ved jeg ikke, for det giver mening, at Transmogrify ville være hot. Hvert område har sin egen energikilde, som selvfølgelig skaber varme. Når vi først topper bakken derovre, vil gnisterne blive tydelige." Marley pegede på toppen af bakken foran dem.

Joakim genvandt fodfæstet lige i tide til at hilse på kaosset af et svævende hoved, der bed ham i nakken. "Hvilket bedlam er det her?" udbrød Joakim, da han tog fat i det sårede område. Men før nogen forklaring kunne gives, angreb et andet hoved Joakim.

Marley løb hurtigt forbi Joakim, mens hun råbte: "Fast, følg mig, Ebenezer." Uden at tænke sig om skød Marley så langt frem, at Joakim fandt sig selv fri af deres fælles tyngdefelt.

Da Joakim faldt på knæ, greb han om brystet. Hvæsende hviskede han ordet: "Stop."

Marley var ikke opmærksom på sin vens ytring. I stedet fokuserede han på at slå de nærgående hoveder væk.

"Hjælp mig," råbte Joakim, da han overgav sig til de styrker, der angreb ham.

Marley vendte sig om for at se sin ven ligge på Vejen, ubevægelig. Joakim løb tilbage til ham og begyndte at genoplive, så snart Marley trådte ind i deres fælles tyngdekraftsfelt igen. Fastgjort til Joakims hals var tænderne fra en ånds hoved. Selve

hovedet så ikke ud til at være tilgængeligt for genmontering. Så Marley greb forsigtigt bandre sider af tænderne, og trak dem så fra hinanden lige nok til at bevirke Joakims frigivelse. Han hjalp Joakim på benene og beordrede: "Følg mig." Marley begyndte at løbe mod centrum af Transmogriby. "Løb, Ebenezer, og følg med mig denne gang."

"Hvorfor løber vi mod hovederne?" råbte Joakim.

"Det er den eneste måde at undslippe."

Den eneste flugt, Scrooge regnede med, at de var involveret i, var opgivelsen af deres gode sanser. De to løb hektiske mod bakketoppen. For hvert skridt fortsatte de afhuggede hoveder med at angribe Joakims kød. Da de nærmede sig toppen af bakken, fik Vejen flere fods afstand. Da 20 fod blev tredive, erstattede Joakim sin frygt med frustration. Han tog fat i hovedet i øjeblikket i angreb og kastede det til jorden med en sådan kraft, at det hoppede, ikke én gang, men gentagne gange. Den uheldige kranium nåede nye højder for hver rebound. Joakim løb forbi det afbøjede kranium i jagten på Marleys tyngdekraft.

På toppen af bakken stoppede Marley brat. Joakim løb lige igennem ham, da flere af hovederne fløj over toppen af bakken. Da han indså, at han snart ville være ude af Marleys tyngdekraft, vendte Joakim sig mod sin ven, lænede sig over og sagde: "Jeg har aldrig bevæget mig så hurtigt i hele mit liv." Han hævede luft ind og ud af sine lunger og spurgte: "Hvorfor er vi stoppet?"

"Er det ikke indlysende?"

Joakim overvejede spørgsmålet og svarede derefter: "Ikke til mig."

"Hovederne, se," sagde han og pegede opad, "de bekymrer sig ikke længere om dig, Ebenezer."

Joakim så på, mens et par hoveder fløj bare meter over hans øjne. Han fik vejret, pegede over Marleys skulder og spurgte derefter: "Hvad laver Apurto?"

Marley vendte sig mod frontporten. Sammen så de to venner, hvordan Apurto brugte sin hale til at styrke sin evne til at hoppe dobbelt så højt som hans højde. På sit toppunkt snupede Apurto et af åndens hoveder og lagde det derefter forsigtigt i sin pungdyrpung. Da Apurto fyldte sin pose med afhuggede kranier, forklarede Marley: "De hårde bidere var aldrig efter dig, Ebenezer."

"Du kunne have narre mig."

"De havde kun ønsket om at undslippe Transmogriky. Apurto fanger dem, fordi det er hans job."

"Jeg forstår det ikke. Hvordan eksisterer sådanne kranier overhovedet?" spurgte Joakim.

"De er, hvad der produceres, når der er en Coss Acceptance-udgivelse."

"Hvorfor?"

"Ingen i krateret er tilladt nogen hjælp, hverken fra den uendelige bevidsthed eller andre ånder," sagde Marley.

"Jeg forstår stadig ikke, hvorfor den uendelige bevidsthed forlader dem i krateret."

"Ebenezer, det er lige det modsatte. Dem i krateret forlod den uendelige bevidsthed."

Apurto greb et andet hoved, da Joakim spurgte: "Så det hjælper Apurto?"

"Ja, Apurto forsøger at redde disse ånder. Hver gang en gruppe Coss opnår Accept, trækker kraften fra deres frigivelse fra hinanden de ånder, der er tættest på dem. Apurto returnerer bare delene, så ånderne kan gøres hele igen."

Joakim er chokeret over denne virkelighed. "Nogens frelse skaber ødelæggelsen af andre?"

"Det er kraterets mekanik."

"Det virker brutalt."

"Vanskeligheden ved at eksistere uden den uendelige bevidstheds indflydelse er ikke grusom, den er ulidelig." Joakim rystede sammen ved tanken, da Marley pegede mod indgangen, og sagde derefter: "Snart vil Apurto returnere hovederne til krateret. De fleste af dem vil samles igen med deres andre lemmer."

"De fleste af dem?"

"Nogle vil gå tabt, når deres hoved eller rygrad ikke er genoprettet. Ellers vil selv lemmerløse Coss til sidst opnå Transmogrification."

"Se!" Joakim råbte, da han pegede på Apurto. "Han har lige slugt et hoved!"

"Hans pose er løbet tør for plads," forklarede Marley.

"Så..."

"Jamen, han kan ikke lade dem undslippe Transmogrify, vel?"

"Så han spiser dem?"

"Det er bedre end en flok strejfende hoveder, der rejser rundt i universet."

"Ikke til de enkelte hoveder."

"Ebenezer, hver ånd skaber deres egen smerte. De havde et valg i livet, men alle inden for krateret tilegnede sig villigt autoriteter, der kun tilhører den uendelige bevidsthed."

Da Apurto sænkede sig til jorden, lagde hans pose sig på vejens overflade. Transmogrifys vogter trak i maven og begyndte at bevæge sig hen imod dem, massen af et dusin hoveder i hans pose bremsede hans rejse. Da han passerede dem i jagten på at returnere kranierne, kom Joakim og Marley endelig over bakken med udsigt over Transmogrifys.

Marley så efter Joakims svar. Brølet fra Transmogrifys kunne høres fra indgangen, men genskin, der havde været uopdagelig. Da de nåede toppen af bakken, stødte et blåligt lys til dem. Joakim stoppede midt i skridtet, da hans mund faldt åben. Lige foran dem stod hundredvis af træer omkring de tre gruber på Plains Of Violence. Ud fra indgangen til hver brønd var der utallige etværelseskasser. Hver indeholdt en ånd, nogle gange to, afhængigt af udviklingen af den ånd, der husede vidhin Betragtningsskammeret. Omkring de tre gruber var Forest Of Burning Trees. Selvom skovbrande for det meste er uhørt i London, indså Joakim med det samme, at dette flammeudbrud var uden for hans kendte virkelighed. Han så på, hvordan hvert træ kun brændte inde fra midten af deres stamme, og alle blade, grene og bark forblev uberørte. Joakim pegede på sletterne. Han tvivlede på sit syn, men udtrykte dog kun sin forvirring med ét ord: "Hvorfor...?"

Marley fornemmede sin forvirring og tilbød: "The Forest of Burning Trees powers the Pits."

"Det ser ud til, at flammerne ikke forbruger træ?"

"Den uendelige bevidsthed giver brændstoffet. Skoven er kun metoden til kraftoverførsel, men ikke selve energien."

"Hvorfor...?" spurgte den forvirrede Joakim.

"Mit bedste gæt, og det er kun et gæt, er, at de, der besætter et kammer, har brug for al deres personlige energi for at fuldføre deres transmogrifikation."

"Hvorfor?"

"Der er nogle dårlige karakterer derinde, Ebenezer," sagde Marley og fortsatte så.
"Voldelige handlinger løser ikke sig selv gennem tiden, de fester sig. Jeg har en fornemmelse af, at Task Of Outreach blev oprettet bare for at hjælpe dem i sletten. Chambers ser rolige og organiserede ud, men en ting, jeg ved fra personlig erfaring, er, at Chambers er hårdt arbejde."

"Hvis den uendelige bevidsthed styrer sletterne, hvem magter det område?" spurgte Joakim og pegede på grådighedens cyklus.

"De fleste Mogs er sat op, så ånderne selv genererer den nødvendige kraft til området."

"Hvorfor skal der overhovedet være nogen form for energikraft?" undrede Joakim.

"Jeg kan kun komme i tanke om to grunde. For det første ser det ud til, at der er brugt en masse energi på at bevare den tyngdekraft, vi har brug for i Transmogrify."

"Dette er så ånder kan opleve sig selv som fysiske væsener igen?"

"Ja, lige nok til at opfatte deres eget livs handlinger."

"Og den anden grund?" spurgte Joakim.

"Hver ånd er forsynet med de betingelser, de har brug for for at kunne danne deres Opsøgende Opgaver, så de i sidste ende kan blive en Mogrified Spirit. Transformation til Accept kræver en enorm mængde energi."

"De fleste mogs genererer deres egen energi? Hvordan gør de det?"

"Hver har sin egen måde. Selv i Pool Of Broken Spirits genererer de, der sover, stadig områdets kraft gennem de tårer, de udgyder. Men inden for Voldens Sletter og i Afgrunden giver den Uendelige Bevidsthed al energien."

"Hvorfor giver den uendelige bevidsthed ikke al energi til alting?" spurgte Joakim.

"Det kan det ikke," svarede Marley, da han begyndte at gå mod Plains Of Violence.

Joakim satte farten op og spurgte: "Jeg troede, at den uendelige bevidsthed kunne gøre hvad som helst."

"Ikke når slipset er klippet."

"Jeg forstår det ikke."

"Ebenezer, hvad gør du, når en person forråder dig?" Joakim havde ikke noget umiddelbart svar, så Marley fortsatte. "Det er svært for et individ at afskære deres forbindelse til den uendelige bevidsthed. Ikke desto mindre ender de, der lemlæster andre, mens de snyder sig selv til at tro, at de har den uendelige bevidstheds kraft bag deres handling, med at dømme deres egen ånd til krateret. Igen standsede han, og afsluttede derefter sin tanke med: "Dem i krateret lider mest i Transmogrify."

"Krateret-hvor er de bidende hoveder fra?"

"Hovederne ville aldrig eksistere, hvis den uendelige bevidsthed direkte kunne hjælpe dem med en åndsbrud," svarede Marley.

"Er dem i krateret de eneste, der afbryder deres egen uendelige bevidsthedsforbindelse?"

"Du mener en Spirit Breakage?"

"Ja, det ser ud til at være det, du kalder det," svarede Joakim.

"De, der tager deres eget liv, klipper også deres bånd til den uendelige bevidsthed. Jeg gætter på, at det er et slag i ansigtet at afvise den uendelige bevidstheds mest dyrebare gave-livet."

"Men de lider ikke så meget som dem i krateret?" spurgte Joakim.

"De sover og forbinder sig først med deres lidelse, når de vågner."

"Det lyder bestemt som noget, jeg bliver nødt til at se for at tro."

"Det er vejen for Transmogrify, Ebenezer."

Da Joakim fik fokus på hele området, indså han, at der var uroligheder, så langt han kunne se. Til venstre var Plains Of Violence med deres flammende træer, men på den anden side af vejen dominerede den slibende lyd og gnister af metal på sten scenen. Den knogleknusende støj skabte en voldsom spænding, da ånder uendeligt traskede rundt om en jernskive. Da metallet skrabede over flinten, flammede gnister i alle retninger. Alligevel fokuserede de arbejdende ånder, uanset opstyret, kun på objektet i midten af deres platform-Grådighedens Gyldne Krone.

Marley pegede på det drejende hjul og sagde så: "Det var her, min grådighedsånd forvandlede sig."

"Bliver jeg nødt til at blande mig rundt i den cirkel?" spurgte Joakim.

"Ikke medmindre du ændrer din vej igen." Marley sagde så til Joakim: "Vi er ikke bekymrede for humør den grådige. Vi er nødt til at sikre, at Noah er blevet transporteret til Abyss Of Final Transmogrify. Følg mig." Marley satte farten op til Vredegraven, hvor Noahs ånd oprindeligt var blevet sendt.

Selvom Jacob Marley var død længe efter sin bror, var hans forvandling fra Plain's Pit Of Unhonesty sket, før Noah kunne løse problemerne med både at være blevet falsk anklaget for tyveri og derefter ondskabsfuldt myrdet. Noahs fordømte uskyldige ånd kæmpede med smerten og vreden forårsaget af begge handlinger.

"Jeg håber, at Teint havde ret, da han sagde, at Noah var i afgrunden."

"Jeg går ud fra, at Teint ville vide det," sagde Joakim.

"Selvfølgelig har du ret, men vi går af Pit, så jeg vil lige være sikker."

"Stol, men bekræft?"

"Det fastholder behovet."

Med det overvældende brøl ved at slibe ved Cycle skabte kontrasten af en øredøvende stilhed, der kom fra Plains Of Violence, en angribende fortvivelse i Scrooge. Selv de dæmpede lyde fra Forest Of Burning Trees øgede følelsen af trængsler.

Af de tre gruber var Noahs først på vejen. De to så på, da kontemplationskammerets dør nærmest Vredegraven åbnede sig. Ud trådte en ånd. Åndens næste skridt blev taget direkte ind i Pit, hvorfra den så øjeblikkeligt forsvandt af syne.

"Hvor er ånden blevet af?" spurgte Joakim.

"Det er allerede i afgrunden." Da Marley så Ebenezers forvirring, tilføjede han: "The Pit er lidt mere end porten. Arbejdet foregår i kontemplationskamrene," sagde Marley og pegede på det nu tomme kammer. "Se med."

De observerede Kontemplationskammeret, da det forsvandt. Kassen forsvandt bare. Det næste kammer i rækken skiftede til Pit Of Angers indgang. Uden et spildt øjeblik gik ånden fra det kammer ind i gruben, og forsvandt derefter ud af syne, da den ankom til afgrunden.

Processen med ånder, der forlader deres isolationskammer kun for at blive transporteret til et område, der ildevarslende kaldes Afgrunden, gentog sig kontinuerligt. Mens Marley og Joakim så strømmen af spiritus passere gennem Mog'en, så det ud til at et kammer sad fast, da ingen ånd gik ud af døren. Al handling stoppede i Pit Of Anger, indtil hele salen begyndte at løfte sig opad, og derefter svævede væk.

"Hvor skal den hen?" spurgte Joakim.

"Ånden i kammeret fuldførte ikke sin Opgaveopgave, før den ankom til Pit."

"Så hvor går det hen?" spurgte Joakim igen.

"Til bagerst i rækken."

"Det virker ikke rimeligt, at det skal starte forfra."

"Kontemplationskammerets formål kan ikke benægtes. Uden en opgave er ingen ånd i Transmogrify nogensinde tilladt ind i afgrunden. Bortset fra..."

"Jacob, tier ikke nu."

"Dette er næsten for meget information til dig, men Coss går direkte til Accept. De tilbringer ikke nogen tid i afgrunden."

"Ja, min ven, det betyder intet for mig," svarede Joakim.

"Mine ord kunne aldrig forklare et sådant billede som krateret for dig, Ebenezer." På dette tidspunkt indså Marley, at Noah var fraværende fra sletterne, tilføjede han. "Teint havde ret; tid til at vandre mod afgrunden."

"Hvor lang tid vil det tage?"

"Måske måneder."

Chokeret forsøgte Joakim at stille et spørgsmål, men ingen stillede sig, så han stirrede bare på Marley med håb om, at han ville opfange sin forvirring. "Bare rolig, Ebenezer. Det afhænger af Transmogrifys befolkning, hvor lang tid det vil tage os at rejse på vejen."

"Befolkning?"

"Selvfølgelig har Transmogriky været faldende lige siden korstogene sluttede."

"Skrumper?"

"De fleste Mogs har en konstant strøm af spiritus, måske bare en lille vækst i takt med at jordens befolkning udvides."

"Hvorfor er der så nogensinde nogen ændring i størrelse inden for Transmogriky?"

"The Crater and the Pit Of Physical Harm har en unaturlig indflydelse på Transmogrifys dimensioner."

"Jacob, det forklarer ikke noget."

"Svar mig dette, Ebenezer, producerer krig flere døde i løbet af en hurtigere periode, end der ville blive skabt uden den?"

"Logikken ville diktere det."

"I mit sind, Ebenezer, er der kun to grunde til krig. En for at udvide territoriet og to for at tilpasse tankegangen."

"Så krateret er der, hvor krigere går?"

"Krigere tilbringer oftere deres efterliv i et kammer. Men det afhænger af deres motiver. Krateret er, hvor mennesker sendes, som dræber andre, mens de tror, at den uendelige bevidsthed vil have dem til at gøre det. Det stakkels krater, det udvider sig og trækker sig sammen, efterhånden som mennesker skader gennem åndelig uvidenhed. Hver hellig krig bringer en størrelsesændring til Transmogrify," forklarede Marley.

"Hellige krige, der har ikke været en af dem i lang tid."

"Men vi kom lige over hekseprocesserne. En række embedsmænd og fagot-bærere blev føjet til krateret i den periode."

"Så det er ikke bare hellige krige?"

"Tror du, at én person ville være blevet brændt, hvis ikke for kirken?" Marley spurgte, men ventede ikke på svar. "Nej, Ebenezer, den eneste grund til, at en ånd tilbringer deres tid i Krateret Af Afskåret SpiriDet skyldes, at de skadede andre, mens de troede, at de lavede den uendelige bevidstheds arbejde." Marley holdt en pause for at vente på et svar, men da ingen kom frem, fortsatte han: "Og den fejl med modstridende lidenskaber vil ende med at ødelægge en del af dem." Marley tog en dyb indånding og sluttede derefter med: "Så hvem er i sidste ende den skadelidte, der er mest skadet?"

Joakim indså, at Marley var retorisk og ikke ønskede noget svar, så han fortsatte bare med at følge sin ven. Da de to passerede Pit Of Physical Harm, så Marley et glimt af James Maxey. Morderen sad i det femte kammer fra indgangen. I sit kontemplationskammer forberedte Maxey sig til Pit i stilhed. Hans udtryk havde mistet de barske træk i hans jordiske ansigt. Alligevel genkendte Marley forbryderens

karakteristika. Marley rakte ind i brystet og greb en Fire Twirler, førte den frem og meddelte: "Jeg vil sende ham bagerst i køen."

"Vent, Jacob, vi har kun to tilbage, og du lovede Teint..."

"Maxey vil ikke opnå Transmogrification før Noah."

"Men Noah er allerede foran Maxey. Er han ikke allerede i afgrunden?" spurgte Joakim.

"Ja."

"Så lad det være, Jacob. Maxey vil ikke opnå Transmogrification først."

"Og jeg så meget frem til at føje tredive år til hans elendige ventetid," sagde Marley og placerede Fire Twirler tilbage mellem sine lænker.

"Tror du, Teint ville have stoppet dig?"

"No, it is more likely I would have been sent back to the Pit Of Anger." Han holdt en pause og tilføjede så: "Tak, fordi du talte med fornuft, Ebenezer."

Joakim smilede, så i et forsøg på at trøste Marley, førte han sin hånd gennem åndens skulder.

Da de to bestod Cycle Of Greed, var Joakim glad for, at han ikke skulle bruge tid på at gå rundt i cirklen. Han spekulerede på, hvilke Mogs han ville være i, når først hans Entanglement var opnået-det vil sige, hvis han kan undslippe Transmogrifys udslettelse af levende besøgende. Mens han var i færd med at bestå cyklussen, så Joakim, mens en af ånderne drejede hovedet fra den gyldne krone i midten og forsvandt øjeblikkeligt. "Så du det?"

"Hvad?" spurgte Marley.

Ophidset pegede Joakim på cirklen, mens han sagde: "En person er lige omkommet fra cyklussen."

"De er ikke mennesker længere, og de er heller ikke væk. De er lige gået videre til Abyss Of Final Transmogrify. Bare rolig, Ebenezer, de har det godt."

Mens de passerede de tavse gruber på deres venstre side, og cyklussen kværnede til højre for dem, mærkede Joakim vandsprøjtet på sit tøj. Lige bagved Plains Of Violence stod et smalt, men langt område med styrtregn. Da Marley nærmede sig kilden til fugten, instruerede Marley Joakim: "Hold dig væk fra mørkets regn."

"Hvorfor?"

"Ingen ved, hvad Regnen er til for, men det vand vil forbrænde dig."

"Brænde? Hvordan kan regn brænde?"

"Jeg ved det ikke, Ebenezer. Alt jeg ved er, at ånder er bange for det. Rygtet går på, at regnen bruges til at holde Fire Twirlers ude af voldens sletter."

Joakim tørrede væsken væk, der var faldet ned på hans tøj, og sagde så: "Det virker bare som vand for mig."

"Rør den ikke mere!"

"Jacob, jeg har aldrig set dig så livlig."

"Alt jeg ved er, at ting ødelægger. Lad det være."

De passerede Rains Of Darkness til venstre uden skade. De to fortsatte med at gå, mens de så nye ånder ankomme til grådighedens cyklus. Mens et halvt dusin ankomster slog sig ned i deres nye virkelighed, blussede gnister, som en drages brøl, hen over Vejen. Chokeret over forseelsen sprang Joakim instinktivt fra flammerne. Hans forsøg på at undgå forbrændingen resulterede kun i, at han gled af vejen. Øjeblikkeligt opslugt af grådighedens blusser råbte Joakim: "Jacob..." Men før han kunne udtrykke sit behov, faldt han.

Marley tog fat i Joakims brændende tøj. Det kollapsede menneske forblev stille, da gnisterne trængte ind i Marley i stedet for Joakim, og ildstrømmen omringede de to. Da Marley absorberede flammerne i sig selv, begyndte Joakim at køle af. Med en næsten menneskelig kraft trak Marley Joakim tilbage på vejen, hvor de begge kollapsede.

Joakim stønnede, mens han lå næsten lammet af den brændende hede. Genopretning efter gnistskæringen forblev uhåndgribelig for de to. Marley, selvom han var mindre påvirket af flammerne, rullede rundt i sit forsøg på at komme sig. Huffende og pustende lagde Joakim sig fladt på ryggen. Han lå ubevægelig og så ånderne over ham bevæge sig langs Phantoms Corridor.

Strømmen gennem korridoren var konstant, da ånder flyttede til og fra Transmogrify, hver på deres egen mission. Da Joakim observerede dem, der rejste over ham, gik det pludselig op for ham, at ingen var pakket ind i lænker. Joakim overvejede denne virkelighed, så da han pegede opad, spurgte han: "Hvorfor er ingen af de ånder indesluttet i deres handlingers lænker?"

"Kæder binder spiritus til Transmogrify, når de er ude af området. De er aldrig nødvendigeinden for Mog'erne."

"Åh, se lige den ånd," sagde Joakim og pegede på en ånd uden ben. Før Marley nåede at advare Joakim mod at gøre opmærksom på sig selv, vendte den benløse ånd sit fokus mod de to, der lå på vejen.

"Now you have done it," said Marley.

I det næste tilfælde placerede ånden sig direkte over Joakim. Ånden rejste sig og krævede ham: "Hvem er du, og hvorfor lever du?"

Joakim gav hurtigt sit navn, men havde intet svar på det andet spørgsmål. Marley forsøgte at være mellemedet for Joakim, men den benløse ånd ville ikke have noget med Marley at gøre. Spøgelset forblev fikseret på Joakim. "Kan en ånd ikke have sit eget sted, uden at din slags invaderer?"

"Jeg ønsker dig ingen skade. Jeg er her efter anmodning fra min ven, Jacob." Joakim pegede på Marley og tilføjede derefter: "Teint har godkendt min deltagelse."

"Teint ville aldrig give en sådan godkendelse," insisterede ånden.

"Sandt, men Ebenezer er her for at hjælpe med at redde min bror, Noah, som er en dømt uskyldig," forklarede Marley.

Den handicappede ånd blev stille, mens hans blik fokuserede på Joakim. Hans vrede blev til bekymring, da han tilstod: "Jeg er også en dømt uskyldig. Svært..." Hans tanker om menneskelig indtrængen faldt væk, da han huskede krisen, hvori hans fordømte uskyldige ånd blev dannet. En tåre udviklede sig, da han tænkte på smerten ved at få skåret begge sine ben af. Den gensynede rædsel over at blive efterladt til at dø i en pøl af hans blod blødgjorde åndens opførsel over for Joakim for at hjælpe en?"

"Ja," svarede Marley.

"Så godkender jeg det. Du kan fortsætte." Med det drev ånden tilbage til korridoren.

"Det var mærkeligt," kommenterede Joakim.

"Du er heldig, du ikke blev tvunget fra Transmogrify. Enhver ånd kan kræve det af dig, så se ikke op igen," kommanderede Marley.

"Hvorfor manglede den ånd kropsdele?"

"Ånder har lov til at bruge den fysiske form, de tror, de har brug for for at blive en Mogrified Spirit."

"Men hvorfor skulle nogen vælge at gå uden ben?" spurgte Joakim.

"Ebenezer, nogle gange stiller du umulige spørgsmål."

"Nå...?"

"Tror du virkelig, jeg kender svaret på det spørgsmål? Årsagen er personlig for den ånd, så jeg har selvfølgelig intet kendskab til deres begrundelse. Dit spørgsmål kan ikke besvares-i hvert fald ikke af mig." Marley holdt en pause og instruerede derefter: "Nu, hvis du er kommet dig over gnisterne, så lad os fortsætte."

Mindre end et dusin skridt forbi Rains Of Darkness pegede Marley på en vej, der udelukkende bestod af ånders lemmer. "Lad os krydse dæmningen."

Joakim stirrede på den sammenfildrede sti og observerede samspillet mellem ånders løsrevne ben og arme. Da en ånds hånd greb om benet på en anden, sammen med tusindvis af andre, der gjorde det samme, dannede de en vej med bevægelige, men stabile lemmer.

"Min bedre dømmekraft..."

"Ingen grund til at bringe det ind. Bare følg mig, Ebenezer."

"Men vejen-Teint sagde..."

"Hver chance jeg får, omgår jeg Crater Of Severed Spirits. Det gør vi alle sammen. Så følg mig bare."

"Men jeg har hørt så meget om krateret. Jeg vil ikke omgå det."

"Tro mig, det gør du."

"Sådan en skuffelse."

"Vi holder ikke ferie her. Kom nu, Ebenezer, før mere Coss Acceptance frigives sammen med en byge af nye hoveder."

Joakim stod ved indgangen til Dam Of Disconnected Parts, fikseret på de tusindvis af knugende hænder. At gribe og slippe så mange næver skabte en visuel dans af fingre. Da bilag konstant skiftede, tog Marley et skridt ind på dæmningen. Tentakler af forvirrede kløer greb efter hans hud, men alligevel fortsatte han uskadet. "Se, de er magtesløse," forsikrede Marley Joakim.

Trøstet af sin vens selvtillid fulgte Joakim efter Marley ind på dæmningen. Det første skridt var mærkeligt solidt for Joakim. Med det andet skridt rakte en hånd op og greb efter kødet af hans ben. Joakim følte en prikkende fornemmelse ved siden af sine knogler, men skelettet gik igennem ham. Hvert trin bragte nye hænder til at gribe fat, og derefter passerede Joakim. Han var næsten halvvejs på tværs af dæmningen, da to hænder greb ham på samme tid fra hver side af hans ben. De to kløer mødtes i midten af Joakims ben, forenede fingrene omkring hans skinneben og fangede ham til stedet. "Jacob, Jacob, de har mig!"

Overrasket tog Marley fat i en af hænderne. De to skeletter havde omringet Joakim med et så fængslende greb, at åndens knogler ikke behøvede at forsvare sig mod Marleys nysgerrige pres, for de var blevet til en solid knogle omkring Joakims ankel. Mens de to knoklede for at opnå Joakims frihed, rakte endnu et par hænder ind i hans andet ben og fangede det ligeledes til dæmningen. Joakim skreg som et træ i vinden og skreg af rædsel. Da Marley vred, vippede og gjorde alt for at frigøre åndens vedhæng, begyndte Joakim at blive trukket nedad.

Ligesom hans knæ forsvandt ind i nettet af bdem, dukkede Apurto op. Uden varsel makulerede udyret hånden og trak hårdt i Joakim. At frigøre spændingen fra dets faldende træk fik de resterende lemmer til at løsne deres greb om ham. Da Apurtos kæber spændte fast på hver fornærmende hånd, blev åndens greb om Joakim reduceret til intet. Efter at have befriet mennesket, greb Apurto sædet til Joakims bukser og trak ham derefter tilbage til vejen.

Da de var sikre, stod både Joakim og Marley over for udyret og sagde: "Tak."

Apurto knurrede bare, "Yhaah-æ. Yhaah-æe!"

"Jeg tror ikke, han kan lide dig," sagde Joakim.

"Jeg tvivler på, at han kan lide nogen af os," svarede Marley.

Da vicevæerten løb mod Crater Of Severed Spirits for at deponere de indsamlede lemmer, fulgte Marley og Joakim langsomt efter. De passerede acres af spiritus vedhæng inden for Dam Of Disconnected Parts. De fleste skiftede konstant i et forsøg på at gribe fat i hvad som helst. Da dæmningen var fem gange bredere end lang, sørgede de for timevis af stirrende for parret, mens de fortsatte med at gå mod krateret.

Usikker på, hvad vejen ville bringe næste gang, besluttede Joakim med vilje at følge efter Marley. Marley mærkede sin uro og forsøgte at berolige sin ven. "Jeg vil beskytte dig, Ebenezer." Han tilføjede derefter: "Bare husk, dem på indersiden kan ikke skade nogen, der rejser vejen."

"På indersiden-inde i hvad? Jacob, jeg ville være begravet mellem fingre og tæer lige nu, hvis det ikke var for, at Apurto reddede mig. Hvorfor udsatte du mig i den fare?"

Marley trak bare på skuldrene og sagde: "Jeg vil gøre det bedre ved dig, Ebenezer." Han ventede på en reaktion, men ingen blev givet, så Marley skiftede emne. "Snart vil du se toppen af krateret."

"Jacob, med et kælenavn som krateret, hvorfor skulle der være en top til sådan et sted?"

"Ebenezer, dette er ikke en samtale af betydning."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi det vil afsløre sig selv snart. Bare vær tålmodig," forsikrede Marley.

"Så er accept vigtig nok til at tale om?"

"Accept er, hvad dette sted handler om-så hvad tænker du på?" Marley holdt en pause og ventede derefter på et svar.

"På jorden har kærlighed ingen fysiske egenskaber, men du siger, at accept er fysisk. Og accept er kærlighed, ikke?"

"Accept kombinerer både den rensede menneskelige oplevelse og kærlighedsenergi."

"Ingen af disse ting har en smule materiel substans i sig. Så mit spørgsmål står, hvordan kan Accept besidde nogen fysiske egenskaber?" spurgte Joakim.

"Som du allerede ved, har Transmogrify en tyngdekraft, der komprimerer alt. Det gælder endda for kærlighedsenergien i Accept."

"Så uden for Transmogrify..."

"Det spreder sig ud, så dets fysiske egenskaber ikke længere kan spores. Men alle ord og begreber har energi indeholdt i sig," sagde Marley.

"Energi kan ikke ses eller røres. Det er ikke fysisk," insisterede Scrooge.

"Og alligevel udfører den fysisk arbejde. Så, Ebenezer, hvordan kan noget, der ikke er fysisk, fungere fysisk?"

Joakim overvejede i stilhed, mens de fortsatte mod det stigende hvide skær i horisonten. Pludselig spurgte han: "Jacob, er der noget sted, hvor accept faktisk bliver et fast stof?"

"Ebenezer, jeg har ikke engang evnen til at høre eller forstå den Uendelige Bevidstheds navn, hvordan kunne jeg nogensinde vide det?" Han tænkte hurtigt over ideen, og tilføjede derefter: "Det er en interessant idé-forestil dig at sidde på en klippe af kærlighed-jeg går ud fra, at selv de hårdeste individer ville blive bløde ved sådan kontakt."

"Tror du, det ville løse verdens problemer?"

"Du mener, at i stedet for Englands blodige kode ville det bare blive den blodplettede kode?"

Ebenezer lo ved tanken. "Det ser ud til, at vores kultur er rodfæstet i vold."

"Tvungen konformitet uden empati er samfundets primære skade på individet."

"Så en mursten af kærlighed ændrer måske ikke noget?" spurgte Joakim.

"Selvfølgelig ville det, for de mennesker, der er i kontakt med det. Men for pøbelen, der kun bevæger sig ad den vej, der kontrolleres af den sociale orden, sker der desværre kun forandringer, når kraftfulde mennesker presser på for justeringer." Marley holdt en pause og fortsatte derefter. "Forandring er ikke altid gavnlig, Ebenezer. Afhængigt af den enkelte, der presser, kan forandringer gøre tingene værre i samfundet."

Joakim pegede mod skyline og udbrød derefter: "Den hvide glød er ved at blive orange!"

"For helvede!" Marley råbte og hoppede oven på Joakim. Da de to kollapsede på Vejen, passerede et sus af bevægelse over Marley. Mens en bølge af varm luft strømmede forbi dem, kunne klappen af åndeknogler, der bragede sammen, høres over hovedet. Da lemmerne faldt ind i Dam Of Disconnected Parts, tvang kranier sig vej mod indgangen. Alt imens beskyttede Marley Joakim mod sværmen af bidende hoveder.

Da vindens bevægelse ikke længere kunne mærkes, lod Marley Joakim stå. Før han var helt lodret, løftede Joakim sin næse opad, tog en strøm af luft ind og spurgte så: "Er det roser, jeg lugter?"

Marley kiggede på Joakim, som om han var en galning, og svarede så: "Nej, Coss Acceptance har altid den svage lugt af frisk bagebrød."

"Det er ikke mad, jeg lugter, det er en blomst," insisterede Joakim.

"Jeg siger dig, du er tosset. Coss Acceptance har den bedste lugt, jeg har oplevet."

"Ja-roser."

De to kiggede på hinanden, snøftede uenige, og så droppede de emnet. "Jeg tror, jeg nu kan se mere end bare toppen af krateret," sagde Joakim og pegede på spidsens bevægelse af iriserende væske og flagrende vinger. Marley satte bare farten op.

Efter et par timer, uden nogen varsel, dukkede Crater Of Severed Spirits lige op for Joakim. Som en tåge, der løftede sig, blev kraterets bevægelse synlig. Marley havde set kraterets tumult siden dæmningen. Men Scrooge, der manglede nogen kendte referencer, måtte vente, indtil hans sind indhentede det visuelle, før hans forståelse blev mulig.

Joakim mærkede varmen fra krateret længe før han kunne se åndernes raseri kæmpe i det. Han gik i stå, da boblen, der indeholdt krateret, overdrev enhver ånds stigning op ad kvarts-og lodestone-væggene. Den uigennemtrængelige tekstur af kraterets indeslutningsvæg lignede vand, idet den var i konstant bevægelse, men havde en lille forstørrelse, og selvom den var dynamisk i aktion, forblev den gennemsigtig.

Da Joakims syn fokuserede på den glitrende membran, der indeholdt krateret, kastede en stigende Coss Baabel op over hele siden af den dækkende skede. Joakim sprang tilbage, da væsken dryppede ind i krateret.

"Intet andet end Coss Acceptance kan trænge igennem kraterets mur." Marley holdt en pause, pegede på en klod af Baabel, der klyngede sig til barrieren, og tilføjede så: "Du skal bare være glad for, at du ikke behøver at lugte det der."

"Jeg troede, det lugtede af roser," kommenterede Joakim.

"Du forveksler Baabel med Coss Acceptance." Marley pegede på samlingen af Coss samlet nær toppen af kabinettet og sagde derefter: "Baabel frigivet fra den mere modne Coss på toppen har en behagelig lugt, men alligevel har den unge Coss lige døbt os med noget, der er tættere på møg end parfume."

Forvirret spurgte Joakim: "Hvorfor spyr de noget ud?"

"Ebenezer, kan du se til bunden af krateret?"

Joakim skelede sammen, mens han kiggede ned i kraterets dybder. De forskellige aktivitetsbevægelser bremsede hans opfattelse af kløften. Da hans syn bevægede sig forbi de tusindvis af ånder, der klatrede op ad væggene under ham, fikserede han sig på det dybeste punkt i midten af krateret. Nyankomne ånder, der kollapsede i flammerne, dominerede hans udsigt. "Det er et inferno dernede."

"Uden den ildelugtende Baabel ville hele krateret være en masse flammer," forklarede Marley. Han tilføjede så: "Generelt påvirker ild ikke en ånd, men dernede," sagde han og pegede på ilden, "kan det gøre ondt."

"Hvorfor tror du det?" spurgte Joakim.

Marley, fortabt i tanker, sagde kun: "Vi skal hurtigt forbi dette sted. Stop med at stirre og fortsæt med at gå."

Joakim satte farten ned. For hvert skridt stoppede hans forelskelse i nye indtryk hans ben. Blandt flammerne ved kraterets skyttegrav kæmpede ånder, der forsøgte at bevæge sig forbi hinanden, og hver klatrede over toppen af andre. Flammernes sø, der kredser om bunden af krateret, mindskede kun dens ild-og sifonbevægelse ved frigivelsen af Baabel. For i det øjeblik ville den hvirvlende ild blive midlertidigt kvælt. Men kun kortvarigt, for da ånderne fortsatte deres klatring over kvarts og lodsten, der dækkede krateret, satte gnister igen ild til den nedværdigende Baabels pøl.

Da en nyligt ankommet ånd havde bevæget sig ud over Flammesøen og klatrede op på siden af krateret, blev deres oplevelse en oplevelse af at arbejde hen imod afsatsen, hvor forvandlingen til en Coss fandt sted. Mens rejsen op ad kraterets sider indeholdt både rædsler og opvågninger for hver ånd, var målet at erkende og derefter transformere deres idé om, at de selv var den uendelige bevidsthed til et ønske om at være i alliance med den uendelige bevidstheds egentlige plan for herkomst.

At blive bombarderet med den kaotiske bevægelse af ånder i krateret fik Joakim til at miste fokus. Forvirringen af ukendte aktiviteter fik ham til at gå i stå. Marley koncentrerede sig et andet sted, men indså ikke, at Joakim var holdt op med at gå. Da han hørte sin vens skrig, drejede han rundt kun for at finde Joakim igen krøllet på vejen. Da han vendte tilbage til ham, forklarede han bevidst: "Ebenezer-du skal-holde dig tæt på mig!"

Joakim skubbede sig på knæ og svarede: "Så gå ikke så hurtigt."

"Vi har en masse territorium at rejse, Ebenezer. Hvis du tror, at krateret er enormt, og det er det," sagde Marley og svingede med armen over det store område, "så vil Fields Of Destructive Compulsions chokere dig." Han grinede og tilføjede så listigt: "Den Mog kunne være større end hele jorden."

"Nej, det er det ikke, Jacob," sagde Joakim, half smilende.

Marley knugede fingrene om Joakims overarme og hjalp ham derefter med et hurtigt ryk.

"Hvad er alt det her, jeg ser?" spurgte Joakim, mens han udførte det samme armsving over krateret, som Marley lige havde fuldført.

Marley forstod sandheden om, at Joakim var blevet betaget. At se ham se kraterets kaos fik ham til at indse, at han ikke ville være i stand til at flytte sin ven ad vejen, før han gav Ebenezer lov til at stirre på krateret på en god gammeldags måde.

Joakim observerede i tavshed, mens Marley så følelserne i hans vens ansigt ændre sig med hvert nyt sæt handlinger, der udspillede sig. Før venner, kæmpede en ånd ikke mere end en halv snes fod fra dem. Joakim blev fascineret af angsten i ånden, der forsøgte at få en position på toppen af kanten. Ånden arbejdede ligesom tusinder af andre forsøgte at udføre opgaven med at montere den højderyg, hvor deres forvandling til en Coss ville finde sted.

Til sidst, stående med ryggen til det nitede par iagttagere, løftede ånden langsomt deres arme vinkelret på deres krop. Bevægelsen stoppede, da spøgelsesets arme udviklede sig til flere vinger, hver dækket med sorte fjer. Joakims mund, der allerede var i gabende tilstand, faldt helt åben, da hver vinges fastgørelse til kroppen blinkede åbent. Fra hvert af øjnene strømmede en kaskade af lys.

Metamorfosen fra ånd til Coss nåede fuldendelse, da en enorm mængde Baabel fløj ud fra næbbet på det fuglelignende væsen, der nu står foran dem. Det forvandlende individ fortsatte med at kaste den fedtede Baabel op. Med hver udkastning steg Coss højere ind i kraterets centrum. Til sidst begyndte en flagrende vinger at bære væsenet til den samlede samling af Coss samlet ved kronen af det lukkede krater.

"Se, Jacob," råbte Joakim, mens han pegede på en misdannet Coss. Væsenet snurrede i cirkler, mens det kæmpede for at skabe et opadgående løft. Dyrets roterende forvridninger fik Joakim til at lukke øjnene i et forsøg på at forhindre en kvalme i at overmande hans mave.

"Du burde heppe på den Coss."

"Hvorfor?"

"De har allerede overlevet en Coss-udgivelse-og ved deres udseende vendte ikke alle deres lemmer tilbage til krateret."

"Tror du, det er et af hovederne, der bed mig?"

"Nej. Kranier er returneret til Lake Of Flames. Deres klatring til afsatsen starter på ny, men først efter at nok af deres knogler er forbundet igen. De hoveder, der angreb dig, slutter sig stadig til kropsdele."

"Det er bare ikke fair," klagede Joakim.

"Ebenezer, du ved, at krateret ikke handler om retfærdighed. Det blev skabt, så en ånd kunne udvikle sig uden hjælp udefra."

"Det ser ud til at være en overdreven byrde, at for nogle, der næsten er færdige med Transmogrification-processen, ender de med at blive revet fra hinanden af andre undslippende Coss."

Marley svingede sin arm over kraterets vidder og sagde så: "Intet derinde blev skabt med ondsindede hensigter."

Joakim stønnede, da han pegede på det stadig slyngende væsen, og spurgte derefter: "Er det i orden med den Coss?"

"Det vil sandsynligvis ende med at blive den lykkeligste Coss Acceptance at komme fra den gruppe," sagde Marley og pegede på gruppen af forbundne Coss på toppen.

De så på, mens hundredvis af sortvingede væsner trængte sig vej ind i den stigende skare af forsamlede Coss. Bevægelsens flagrende hypnotiserede parret, men alligevel fokuserede Joakim kun på den sårede.

Med bevidst omhu nærmede den handicappede Coss den sammenflettede masse af fjer og øjne. Hvert skub opad af den forkrøblede blev imødegået af et kraftigere gruppestød nedad. Det sammenklumpede net af ånder bevægede sig som med et åndedrag. Den nyligt forvandlede Coss blev ved med at snurre under skarerne.

"Den Coss kommer til at falde af udmattelse," bekymrede Joakim.

"Bare se," instruerede Marley. De to fulgte dansen af den akavede, der forsøgte at passe ind, men kun Marley var forberedt på det næste. For som Joakim havde forudsagt, begyndte Coss uden varsel at falde tilbage mod Lake Of Flames.

"Ingen!" skreg Joakim. "Vi er nødt til..." Men før det næste ord råbte, løsrev to Coss sig fra kollektivet, og styrtdykkede derefter til niveauet for deres nedadgående ledsager. Da de bremsede deres fald til et næsten stop, låste de to fjer sammen med det angstramte væsen. Sammen klatrede de tre tilbage ind i den akkumulerede bunke af Coss ved kraterets spids.

Strømmen af nye Coss ind i horden fængslede Joakim, da bølgen af sorte, grå og hvide forvandlede massen til en hvirvlende storm. Alt imens Baabel regnede ned over de kæmpende ånder, der klatrede op på væggene. "Jeg går ud fra, at to af armene, der fangede dig i dæmningen, kom fra den forkrøblede Coss," sagde Marley og forsøgte at skjule sit grin.

"Den tanke strejfede også mit hoved." Joakim smilede tilbage.

Sammen så de Baabel plaske over klatreånderne. Joakim undrede sig over, hvorfor nogle ånder så ud til at være repulseret af væsken, mens andre med vilje gned den over sig selv. For disse ånder så det ud til at være en tonic, hvor salven gav energi til klatreren.

"Hvorfor er der så modsatte reaktioner på Baabel?"

"Det er lugten og formålet med væsken."

"Formål... det ser ud til, at det bare hjælper kosserne med at blive på flugt," sagde Joakim.

"Det holder krateret selvforsynende."

"Jeg troede, det var lodestones og kvarts, der gør det."

"Nej, de driver krateret, som igen bliver elektrificeret, når klatreånderne skaber gnisterne, der opretholder deres afgrænsede område." Marley pegede på dem, der klatrede op på siderne af indelukket, og sagde derefter: "De stakkels ånder har mistet deres kærlighedsforbindelse. Klatring, mens de tænker på deres forbrydelser, accepterer de derefter ansvaret for deres handlinger, ikke i deres hoved-hvilket er nemt-men i deres hjerte. Det er deres eneste vej mod accept. De får ikke det privilegium at arbejde med en opgave med alt, hvad der kan repareres i outreach." sagde han og svingede igen med armen over krateret.

"Ja, men den Baabel er stadig et mysterium," sagde Joakim og pegede på regnen foran ham. "Hvorfor kan nogle ånder lide Baabel, mens andre bliver frastødt af det?"

"Jeg har allerede fortalt dig, det er lugten, Ebenezer."

"Det lugter af roser, hvorfor skulle nogen nogensinde kunne lide det?"

"I sandhed producerer en nydannet Coss Baabel, der er tættere på lugten af faktisk opkast end roser, Ebenezer." Joakim kløede sig bare i hovedet, da Marley fortsatte. "Kan du se Coss'en i toppen af spidsen?"

Joakim anstrengte sig for at fokusere på den hvirvlende samling af spiritus. "Helt øverst?"

"Ja, fortæl mig, hvad du ser," instruerede Marley.

Joakim anstrengte sig for visuel afklaring og udtalte til sidst med selvtillid: "Der er kun et hvidt lys deroppe."

"Se nærmere-kan du se nogen fjer?"

Joakim studerede den iriserende strømning. "Fjer? Nej, ingen fjer, men det hvide lys ser ud til at bestå af alle farver."

"Og det forbliver stadig hvidt," sagde Marley.

Joakim spurgte sin ven: "Hvilken farve skal det være?"

"Alle farver, når de kombineres, skaber en grumset grå, ikke hvid, Ebenezer."

"Jeg følger ikke din pointe. Skal jeg se grå?"

Langsomt forklarede Marley: "Magien ved den iriserende er ikke i dens farve, men i dens lys. Det er imidlertid Baabel, der holder krateret ved sin forstand."

"Mener du de ting, der lugter af roser?"

Marley pegede på den bølgende glob af strålende glød og forklarede derefter: "Baabel er et dynamisk stof." Joakim så bare på, mens Marley viftede med armen frem og tilbage for at understrege sine ord: "Den sortfjerede Coss udstøder en olieagtig forfærdelig væske, men da de rejser sig og begynder at presse sig ind i gruppen, ændrer deres farve, fjer og Baabel sig til Coss Acceptance. I sidste ende ender dem på toppen med at opstøde sig selv."

Joakims øjne blev store, da han rystede forvirret på hovedet. "Har de sig selv?" spurgte han og stirrede på Baabels konstante regn.

"Nå, det ender med at blive mere som et konstant dryp af deres essens." Marley pegede på toppen og fortsatte. "Disse Coss har allerede forvandlet sig til Acceptance. Snart vil de opløse kraterets loft, og så vil partiet af dem flyve til Abyss Of Final Transmogrify, hvor Coss Acceptance er samlet."

"Selv de sortfjerede?"

"Når toppen brydes, bliver alle konverteret."

"Det er når hovederne angriber?" spurgte Joakim.

"Ja, det er den uheldige mekanik ved at skulle overleve og ændre sig uden hjælp. Selvom der ikke med vilje blev designet nogen skade i krateret, Ebenezer, er dette den eneste Mog, hvor ikke alle ånder bliver Accept. Nogle vil gå tabt."

Marley holdt en pause for at se Joakims reaktion og pegede derefter dybt ind i krateret, mens han råbte: "Se, Ebenezer! Er det ikke dronning Catherine de' Medici?" Under dem arbejdede en temmelig hjemlig kvinde, klædt i en hel kjole, som dækkede alle undtagen hendes hænder og ansigt. Med hvert fremstød opad, tændte gnisterne, hun skabte, hendes kjole i brand, kun for at blive slukket af den friske strøm af Baabel, der blev udløst af den sortfjerede Coss.

"Jeg ville ikke kende hende. Franskmændene er af ringe interesse for mig, Jacob."

"Også mig, men-jeg ved, det er hende," udbrød Marley og spurgte derefter: "Har du nogensinde mødt Matthew Pepin, ejeren af de stalde, jeg arbejdede for som barn?"

"Jeg har aldrig haft æren."

"Hver 23. august gravede han dette beskidte billede af hende frem, satte det på væggen, og hele dagen lang kastede han hestemøg efter hendes billede."

"Jeg formoder, at franskmændene havde en interesse for Matthew."

"Han er fransk," sagde Marley.

"Således ekstremt for ham at være det mod den franske dronning altså."

"Nej, det er det ikke. Han genoplevede altid massakren på Skt. Bartolomæusdagen, hvor hun," sagde han og pegede på den kæmpende kvinde under dem, "myrdede sin familie under den protestantiske huguenot-udrensning. Kun de familier, der flygtede til England og Amerika, overlevede. Hvis Matthew har noget at sige, vil det tage hende lang tid at frigøre sig fra krateret-hvis hun nogensinde gør det."

"Apropos Matthews, er det ikke Matthew Hopkins, Witchfinder-generalen?" spurgte Joakim og pegede på en anden, der arbejder i krateret.

"Så det er. Englands egen kvindetortur."

"Det var helt sikkert en periode, hvor løgne styrede verdens handlinger," sagde Scrooge.

"Jeg håber, at Apurto en dag sluger sit hoved."

"Går den slags udtalelser skade på dig, Jacob?" spurgte Joakim.

"Du mener at ønske en anden ond vilje?"

"Vil du blive straffet for den tanke?"

"Straff-det er sådan en menneskelig reaktion på misbilligelse, Ebenezer." Marley stillede sig selv og sagde så: "Har du set nok? Kan vi komme til slisken nu?"

"Jeg er ikke sikker på, at jeg er klar til det, men lad os rejse vejen." Med det sagt bevægede de to sig endnu engang mod mere fare.

**** Stav syv ****

Så mange farer

DA DE TO rykkede hen mod Chute, spurgte Marley: "Vil du gerne se, hvorfor du falder til jorden, hver gang jeg forlader din side?"

"Det kommer du ikke til at gøre igen, vel?"

"Kun hvis jeg skal."

Joakim overvejede sin vens ord. Han vidste, at Marley gav ham det rigtige svar, men alligevel var han ikke tilfreds med det. Tanken om at blive skubbet til jorden af en usynlig kraft fik ham til at vige tilbage fra Marleys henvendelse. "Jacob, jeg tror ikke, det ville være gavnligt at lære mere om Transmogrify."

"Det ville heller ikke være skadeligt."

Med et gennemtrængende blik studerede Joakim Marleys udtryk i håbet om at opdage drilleri i hans udtalelse. Marley på sin side forblev stoisk og seriøs. "Helt ærligt, Ebenezer, hvis du ikke stoler på mig, hvorfor er du så her?"

"Nej, Jacob, det er ikke min forsigtighed. Du må indrømme, at du ikke altid kender mine begrænsninger."

"Det er svært at huske alle dine skrøbeligheder. Jeg vil kun vise dig noget fascinerende."

"Og det vil ikke skade mig?"

"Ikke engang lidt."

Joakim stirrede ind i Marleys øjne og ledte stadig efter et tegn på bedrag, men indså hurtigt, at et sådant udtryk ville være vagt og svært at identificere, så han spurgte: "Vil det skade mig ikke at vide dette?"

Marley studerede Joakim i håb om at forstå hans frygt. Mens han iagttog skulen på Joakims ansigt, fattede han straks frygten. Udslettelse i Transmogrify truede Joakims eksistens, og han, Marley, havde været skødesløs. Farer var til stede, og alligevel var de ikke hans farer-men kun Joakims.

Med en mere fuldstændig bevidsthed om Joakims angst, besluttede Marley sig til at være på vagt i sin beskyttelse af ham. "Der er ingen grund til at stole på mig. Jeg har været en tyv, en løgner og en kujon. Det er først gennem min død, at jeg fik denne nåde til forbedring. Og alligevel er din sandhed i dette øjeblik ikke min, for din er en om ikke at høre til her. Jeg har været uagtsom i min evne til at forstå dine risici, Ebenezer." Marley holdt en pause, mens han dannede det løfte, han ville give. "Hvis jeg på et hvilket som helst tidspunkt fornemmer, at du vil blive ødelagt, vil jeg kalde på min øjeblikkelige transmogrifikation, som vil opsluge mig, og sende dig hjem."

"Teint sagde, at det ikke kunne være en del af mit indtog i Transmogrify."

"Nej, Teint sagde, at hvis du blev dræbt, kunne jeg ikke redde dig ved at bede om øjeblikkelig transmogrifikation som en straf. Men jeg kan bede om det lige før du kommer til skade, hvilket burde redde dig.«

Joakim vidste ikke, om sådan en manøvre ville virke, men han mærkede følelserne i Marleys stemme og gav plads til hans selvtillid. "Så vis mig din fascination."

"Det er nemt at gøre." Marley pegede på krateret og sagde så: "Sæt fingeren på væggen, men kun i et sekund."

Stadig forsigtig nærmede Joakim sig væggen, stirrede ind i stormen af aktivitet i krateret og pressede derefter hurtigt spidsen af sin højre pegefinger mod membranen. Spontant begyndte han at fnise. Da latteren overvandt ham, trak Marley Joakims arm fra væggen: "Jeg sagde et sekund."

Joakim hylede af grin og fordoblede sig, da han gjorde en indsats for at genvinde sin ro. "Kun et sekund af denne glæde-Jacob, du er stadig en ærgerlig gnier."

"Se nu, hvad du har gjort," sagde Marley og pegede på sporet efter Joakims finger.

Joakim rejste sig op og undrede sig over de mange vandrette linjer, der nu vises inde i membranen. For sig selv talte han deres antal og spurgte så: "Forlod jeg alle de syv linjer?"

"Og de vil også tage et stykke tid at udfylde. Hvorfor du fniser undslipper mig, men kan du se, hvad du har gjort? Forstår du meningen bag de linjer, du har skabt?"

Joakim stilnede sin latter i et forsøg på at løse spørgsmålet, men til sidst sagde han bare: "Nej."

"Kan du se, at krateret snurrer hurtigere, end øjnene kan spore?"

"Hurtigere end jeg kan se?"

Joakim undrede sig over konceptet, da Marley forklarede. "Krateret roterer med så høj en hastighed, at der skabes sug i Lake Of Flames." Marley holdt en pause for at give

Joakim en chance at svare. Da der ikke blev givet noget svar, fortsatte han. "Den cirkulære bevægelse intensiverer Transmogrifys tyngdekraft."

"Hvorfor har Transmogrify brug for en stærkere tyngdekraft?"

"Jeg har allerede fortalt dig hvorfor-det er sådan, at ånder kan have evnen til at føle igen. I afgrunden oplever ånder en intens fysisk fornemmelse," svarede Marley.

"Jacob, kan du mærke lige nu?"

"Føler hvad?"

"Noget."

Marley tænkte over dette spørgsmål, før han pludselig klappede hænderne sammen, og sagde derefter: "Det mærkede jeg. Det er dog anderledes. I stedet for at mærke trykket fra mine håndflader, der rammer hinanden, mærkede jeg knoglerne i mine hænder bevæge sig forbi hinanden. Det føles mere som at børste mod noget, end et slag."

"Så du har brug for mere tyngdekraft for at mærke noget?"

"Det gør jeg, og det går jeg ud fra, at andre ånder også gør."

"Jeg troede, at tyngdekraften var den samme overalt," sagde Joakim.

"Så vidt jeg ved, er tyngdekraft bare-tryk. Men lad mig spørge dig dette, ville der være nogen tyngdekraft, hvis der ikke var nogen atomer? Jeg mener, ting falder; hvis der ikke var noget, ville der stadig være tyngdekraft?"

"Det er lidt ud over min skolegang, Jacob. Spørgsmålet ser dog ud til at have en lignende karakter som hønen og æggets paradoks."

"Ja, i sandhed et paradoks."

De to fortsatte i tavshed, indtil Joakim spurgte: "Hvad får krateret til at snurre?"

Marley kiggede mod kraterets spids og sagde så, mens han pegede på kossen: "Det gør de."

Joakim studerede den massive form på toppen af krateret, men kunne ikke opdage andre bevægelser end Baabels opkast. "Jeg ser ingen spinning."

"Ja, jeg ved det. Når ånder rejste vejen, kunne de ikke se rotationen. Det hele ændrede sig, da Corridor Of Phantoms blev skabt. Fra det synspunkt," pegede Marley på Korridoren med dens mængder af omrejsende ånder, og forklarede derefter: "Man kan ikke undgå at se den snurrende apex. Coss Acceptance hvirvler med farver, der glimter."

"Du nævnte, at korridoren blev skabt. Hvem 'skabte' korridoren?"

"Ånder gjorde selvfølgelig." Marley holdt en pause og præciserede derefter sit svar. "I sandhed er vi bare holdt op med at bruge vejen."

"Hvorfor ville du gøre det?"

"Ordet er, at Apurto havde brug for pausen fra konstant at skulle trække spiritus fra krateret." Marley smilede sit snedige grin og sagde så: "Jeg synes personligt, det var mere selvbetjent. Før korridoren havde vi alle oplevelsen af, at en ny ankomne skubbede os fra slisken, da de kom ind i krateret."

"Så den uendelige bevidsthed lod bare ånder ændre Transmogri?"

"Vi bliver ikke tankeløse skabninger ved døden. Den uendelige bevidsthed giver os den frie vilje til at kontrollere vores situation."

"Hvorfor redesigner den uendelige bevidsthed ikke bare slisken?"

"Jeg tror, det er, fordi menneskelige udfordringer er af værdi. Den uendelige bevidsthed har ingen indikation af, hvad en persons handlinger vil være, og den livskvalitet er uerstattelig."

"Det ville betyde, at den uendelige bevidsthed ikke har nogen idé om, hvorvidt jeg vil blive ødelagt i Transmogriky eller returneret til London," sagde Joakim.

"Den kender alle mulighederne, men ikke selve begivenheden."

"Så den kender kun fortiden og nutiden, men ikke fremtiden?"

"Fremtiden er let at se, men umulig at stivne, før den sker," svarede Marley.

Joakim huskede sit eget hjerteskitte fra år tidligere; det havde givet ham den nødvendige tid til at skrubbe dadlen fra sin egen gravsten. Han følte sandheden af Marleys ord, men undrede sig alligevel højt: "Hvordan kan en person se fremtiden uden at have oplevet den?"

Da Marley stoppede, bad han sin ven om at vende sig om.

Med denne kommando standsede Joakim sin fremadgående bevægelse, men stirrede kun på Marley i stedet for at følge hans ordre. "Lad mig vise dig." Langsomt vendte Joakim sig mod den retning, hvorfra de kom. "Gå nu frem." Øjeblikkeligt begyndte Joakim at gå tilbage ad vejen. "Nej, det er at gå baglæns-gå frem, mens du vender tilbage."

Da Joakim fulgte Marleys anmodning, råbte han: "Jeg kommer til at snuble."

"Nøjagtigt, alligevel rejser du den foretrukne metode i hverdagen for de fleste mennesker. Med besvær går de fremad, mens de konstant kigger bagud."

"Og forudsige fremtiden?"

"Vend nu om, Ebenezer." Joakim gjorde som instrueret, mens Marley fortsatte. "Stop, se ned, og luk så øjnene." Da Joakim begyndte at trække vejret dybt, sagde Marley: "Godt, slap af med hvert åndedrag." Joakim fokuserede på sin vejtrækning, da Marley genoptog sin vejledning. "Tænk nu på et emne, hvor du har et spørgsmål om fremtiden."

"Jeg undrer mig over min egen død."

"Det er de fleste menneskers nummer et problem. Fortsæt dit åndedræt. Med hvert åndedrag, mærk essensen af dit ønske om at kende fremtiden."

"Øsens essens?"

"Hold op med at tænke, Ebenezer, begynd at føle." Da de to stod stille midt på Vejen, overvågede Marley stille og roligt. "Når du føler dig klar, skal du holde øjnene lukkede, indtil du bliver orienteret, men løft hovedet mod horisonten." Joakim gjorde som instrueret. "Åbn nu langsomt dine øjne, Ebenezer, og fortæl mig, hvad du ser."

"Fanny?" Joakim tilføjede derefter: "Hun ser sund ud-og lokker mig." I næste øjeblik råbte han: "Hun falmer."

"Er du trøstet?"

"Jeg vil følge hende."

"Er din fremtid betryggende for dig?"

"Hvordan kan det være? Jeg forstår det ikke."

"Din vision, Ebenezer, er det mest sandsynlige syn på fremtiden. Alle begivenheder er kun potentielle i naturen, for ingen fremtidsvision kan nogensinde opleves, som den ses. I stedet bliver det bare nutiden." Marley tøvede og sluttede så med: "For det meste er fremtiden bare en fastholdt vane."

"Hvad sker der, når noget uforudsigeligt opstår?"

Uden at stoppe op for at reflektere over sin viden sagde Marley: "Intet uforudsigeligt kan ske."

"Jacob, det føles som løgn."

"Når det kommer til prognoser, lever vi i et paradoks-et uløseligt puslespil, hvor alle muligheder til sidst kollapse i øjeblikket." Marley kiggede ind i dybet af Joakims øjne, før han fortsatte. "Selvom enhver omstændighed eksisterer før en begivenhed, er den eneste konstant for alle forandring. Den mulighed, der ender med at blive fremtiden, justerer mindst. For oftest er det den vej, der allerede følges. På grund af dette har det kun kravet om at styrke fortiden og fremtiden til nutiden."

"Så med andre ord, alt er opnåeligt indtil... det... er det ikke?"

"Og på grund af denne modsigelse af muligheder, der kolliderer med realiteter, giver blandingen mellem de to enhver person evnen til at skabe deres egen skæbne."

Joakim tænkte på Marleys forvirrende koncept, men i stedet for at sætte spørgsmålstegn ved det, skiftede han i stedet sit spørgsmål. "Hvis det ikke er muligt at rejse til fremtiden, hvad skete der så, da jeg fandt ud af din forbrydelse mod Noah, og du tog mig tilbage til London?"

"The Ghost of Christmas Yet to Come dræbte dig næsten."

"Nej, det gjorde det ikke-det reddede mig."

Marleys øjne blev store af chok, da han stammede gennem sin forklaring. "Jeg-jeg var ikke klar over det."

"Du var ikke klar over noget. Hvorfor var det?"

"Ved du, hvordan du løftede dit hoved for at se fremtiden i horisonten?"

"Selvfølgelig gør jeg det. Det har vi lige gjort."

"Vi gjorde det samme i London, bortset fra at i stedet for at se på horisonten, sprang vi til det." Marley holdt en pause for at samle sin forståelse og fortsatte så. "På en måde strakte vi os ind i fremtiden, men hvor vi endte, kunne aldrig have været den endelige skæbne for det øjeblik. Fremtiden skal altid overgå til nutiden, før den krystalliseres."

"Det er forvirrende," hviskede Joakim til sig selv.

"Sandheden er det ofte," hviskede Marley tilbage.

Da de fortsatte ad Phantoms Road, kunne et brøl i det fjerne høres, som forstærkedes for hvert skridt, indtil det var mere øredøvende end det af Jordens højeste vandfald. Marley sagde skrigende til Joakim: "Jeg har overvejet metoden til at få dig over slisken."

"Og din løsning?" råbte Joakim.

Marley opførte sig, som om han aldrig hørte spørgsmålet, men i stedet forsikrede Joakim: "Vi er ikke kommet så langt for at blive afvist af slisken."

"Så hvor mange potentielle resultater strejfer rundt i dit hoved, Jacob?"

"For mange."

Ekspllosionen af lyd eskalerede. Sammen nærmede de sig slisken med samme respekt, som alle ånder gav til kraterets fare. Da Marley og Joakim nærmede sig det øredøvende vindstød, så begge venner på, hvordan en ny ånd blev sendt ind i kraterets dyb. En anden ånd fulgte den første ind i Lake Of Flames. Da vennerne nærmede sig kanten af Chute, kolliderede en tredje ånd næsten med Joakim, da den også sluttede sig til de andre i bunden.

De så de tre ånder kæmpe i deres nye omgivelser. De tæskede, som om flammerne gjorde ondt, og drak Baabelen ind, som om de ved at drukne kunne afslutte deres elendighed, gled de tre til sidst under flammernes overflade. Efterhånden som de forsvandt, erstattede mere etablerede ånder dem. Alle konkurrerede om friheden ud af ilden. Ingen ville opnå det før den næste udgivelse af Coss Acceptance.

Joakim rystede bare på hovedet, mens han spurgte: "Hvordan skal vi komme igennem denne eksplosion?" Uden at tænke sig om lagde Joakim sin hånd mod vinden. Hans stød ind i brølet snurrede ham rundt og kastede ham så, nu meget forvirret, ud på Vejen.

"Ebenezer!" Efter at Marley forsikrede sig selv om, at Joakim ikke led nogen skade, fulgte en skældud. "Ebenezer, hvordan kan jeg holde dig sikker, hvis du springer ud i fare?"

"Jeg tænkte ikke."

Marley rystede skuffet på hovedet, mens han fortsatte. "Læg dit hoved tilbage på dine skuldre."

"Det er ikke mit hoved, der gør ondt, men mit håndled," sagde han og rystede på det.

"Jeg er nødt til at få dig over denne afgrund, så stop med at gøre det svært."

"Du har gjort en enorm skade, Jacob, og du kalder mig svær?"

Marley tavs på sin frustration og spurgte derefter: "Hvordan ville du komme forbi Chute, Ebenezer?"

"Med din plan?" "Jeg tror ikke, det vil virke, men jeg kan ikke komme i tanke om noget bedre. Så lad os prøve det."

"Prøv hvad?"

"Du skal springe over slisken."

"Nej, det er jeg ikke!"

"Det er kun fire fod, og jeg vil hjælpe."

"Kan du hoppe de sidste tre meter for mig?"

"Dit skridt er længere end det, Ebenezer." Marley tøvede og instruerede så: "Lad mig se dig hoppe så langt du kan."

"På tværs af den kraft?" sagde han og pegede på slisken.

"Nej, nej, nej! Gå væk fra slisken, så vis mig, hvad du kan gøre. Spring ikke ind i slisken."

"Som en kendsgerning-jeg havde ikke tænkt mig at hoppe ind i slisken-uanset hvad du sagde til mig at gøre."

"Nå, okay, det har vi i det mindste fundet ud af. Så gå videre og vis mig, hvor langt du kan springe."

Uden varsel stødte Joakim sig frem. "Hmm, to fod." Marley rystede på hovedet, da han retorisk spurgte: "Hvad skal vi med det?"

"Jacob, hvorfor tænker du lige på det her nu?"

"Ebenezer, jeg har bekymret mig om det her siden..." Marleys stemme forsvandt, mens han vendte sig til tanken. Stilheden overvandt dem, indtil Marley brat stak armene lige i vejret, og derefter råbte: "Jeg har det! Giv mig din frakke, Ebenezer."

Da Joakim tog sin frakke af, indhentede en øjeblikkelig lettelse fra varmen ham: "Åh, jeg skulle have smidt denne ting væk for nogle dage siden."

"For dage siden?" Marley gentog, og sagde så: "Vi er lige kommet ind i Transmogrify for mindre end en time siden."

"Du bliver en bedrager igen, Jakob."

Forskrækket over anklagen forklarede Jacob: "Åh, tid-jeg bliver ved med at svigte med tanken om, at du stadig oplever en tilværelse sekund-for-sekund. Her er uret erstattet med bare-bevægelse. Transmogrify er mere en oplevelse-til-oplevelse fortsættelse end den konstante tikkende af et ur."

"Alt dette efterlader mig sårbar, Jacob, og du bliver ved med at glemme mine begrænsninger."

"Jeg har lovet min overlevelse for din. Hvis det kommer dertil, Ebenezer, vil jeg med trøst forsvinde til intet for at redde dig."

Da Joakim gav Marley sin frakke, bekræftede han eden. "Jeg accepterer din forsikring og håber, at det aldrig bliver påkrævet."

Marley greb Joakims frakke, men den passerede gennem hans hånd og faldt derefter til Vejen. "Jeg tror, du bliver nødt til at binde en af armene om mit håndled, så den kan gribe sig selv."

Joakim gjorde, som han blev instrueret, og selvom pelsen begyndte at passere gennem Marley, da knuden mødte knoglen, blev der delt nok stof mellem dem til at standse tyngdekraften.

"Bare rolig, Ebenezer." Med det fløj Marley lige opad, da Joakim kollapsede nedad. Inden for det næste øjeblik stod Marley på den anden side af Chute. Da Joakim rejste sig på benene, instruerede Marley: "Jeg vil kaste dig frakken, men hold den bundet til mit håndled. Tag fat i den, så trækker jeg dig over."

Før Joakim kunne afvise ideen, kastede Marley frakken over kløften, men den fløj bare tilbage mod ham. Prøv som Marley gjorde, den flotte frakke ville aldrig af sig selv komme til at hindre Chute. "Hvad skal vi gøre?" råbte Joakim.

Uden at forklare sig selv rakte Marley ind i hans bryst og trak derefter to af sine ribben ud. Da han bøjede sig frem for at mindske presset ved at have mistet en del af sin struktur, fæstede Marley knoglerne til bunden af frakken. At kaste frakken hen over den voldsomme vind afsluttede ikke tilbageslaget over Marley. I stedet ramte den med en kraft, der forårsagede et hyl fra fantomet. Marley blev ikke afskrækket af smerten ved tilbageslaget, men blev ved med at prøve, indtil Joakim til sidst fangede dækket.

Vindeksplosionen på frakken drev Marley til kanten af Chute. Han slibede hælene ind i vejen og kæmpede for at holde sig oprejst. Da hans placering blev ved med at skifte, rykkede Joakim i frakken. Styrken hev Marley opad. Marley forlod vejens sikkerhed og råbte: "Ebenezer, giv ikke slip," tilføjede derefter, "stop med at trække mig."

Joakim lettede trykket. Marley modstod Chutes styrke, men havde dog kun ringe styrke til at kaste sig tilbage til vejen. Da han udholdt stormen, råbte Joakim: "Jeg vil piske dig tilbage til jorden."

Før Marley nåede at svare, løftede Joakim sin arm og trak derefter med hele sin kraft nedad. Med et dunk ramte Marley vejen. Da han genvandt fodfæstet, råbte han: "Det er mig, der skal trække dig på tværs, Ebenezer, ikke omvendt."

De to støttede sig mod den blæsende vold og samlede den sidste energi. Uden varsel rykkede Marley Joakim halvvejs ind i slisken. Mens han var i luften, trak Scrooge sig tilbage på Marleys indsats. Da han faldt tilbage til sin side af vejen, drev det omvendte momentum Marley sammen med Joakims frakke ind i krateret. Da han hørte sin ven skrigende helt ind i Lake Of Flames, mistede Joakim sin ledsagers tyngdekraft. Tumlende til Vejen lå han hjælpeløs.

Vindstødet slyngede Joakim mod åbningen. Krøllet sammen til en bold, slog han mod kraterets væg. Kraften fra den cirkulerende barriere bag ham driver fremførte sin krop mod kløftens udmunding. Omgivet af vindstødet løftede Joakim sig fra jorden og blev drevet mod slisken. Instinktivt greb han efter noget solidt. Mens fingrene gled hen over vejens overflade, kæmpede han for at sikre sig. Truslen om at flyve ind i det voldelige hul øgede Joakims rædsel. Med et stød kilede han fingrene ind i hjørnet, hvor muren og vejen mødte kraterets indgang.

Opslugt af et intenst fokus fik Joakim kontrol over sine fingre, derefter sin hånd og derefter to hænder. Fremskridtet tilbage til vejen blev langsommere, da stormen fik Joakim til at svinge i vandret position på tværs af slisken. Det konstante vindstød, selvom det var stærkt mod en ånd, kunne ikke i sig selv fjerne Joakims vægt. Selv da kæmpede han for at bevare sit greb. Mere end vinden bekymrede han sig over sin egen sved. Da han mærkede, at perlerne af smøremiddel løsnede hans greb, begyndte hans vejtrækning at virke. Hver muskel i hans krop arbejdede for at opretholde situationen. Alligevel var glidningen ikke kontrollerbar. Først gav sekundviseren efter, og derefter- Apurto tog fat i hans ene klamrende håndled.

Da Joakim kun så tænderne omkring hans hånd, hylede Joakim. Apurto, uforstyrret af menneskets panik, bed hårdere ned og knækkede kødet. Mens blodet piblede ned ad dyrets hage, slog en nyligt ankommet ånd gennem Joakim. Stødet rev næsten Joakim fri af væsnets greb. Som sprayen af blod fortsatte, blev Apurtos bid intensiveret. Og så, da en anden ånd skød gennem slisken, rykkede Apurto Joakim tilbage til vejens sikkerhed.

Joakim tog fat i håndleddet i håb om at kontrollere blodstrømmen og stønnede, da Apurto hoppede ind i krateret. Det kunne have været et sekund eller et år, men inden for tiden kunne man høre Apurto trække Marley ud af krateret. Med hvert fremstød opad, ud af Lake Of Flames' sug, mistede Marley den ekstra vægt, der blev skabt i det roterende kabinet. Apurto snærrede til dem to, da han afsatte Marley tilbage på vejen.

Stående på den modsatte side af Chute fra Joakim begyndte en forfærdelig lugt at trænge ind fra Marley. Da Joakim genvandt sin balance, bad Marley Apurto om at hjælpe Joakim over sprækken. Apurto så ud til at grine, så løb han bare væk. Marley råbte efter ham: "Din elendige kur! Kom tilbage og hjælp!"

"Du stinker som en-ja, du fortæl mig Jacob-hvad er den lugt?"

"Det er Baabel, og ligegyldigt."

"Du må have mistet din lugtesans ved døden."

Marley råbte skrigende lige så højt, som hans stemme ville trænge ind: "Hvordan skal vi få dig igennem, Ebenezer?" Han trampede med fødderne gennem hvert ord og tilføjede: "Der-er-ingen-grund-hvorfor-det firbenede dyr-ikke kunne hjælpe-os!"

"Der er altid en grund," svævede en stemme flere meter over dem.

De to kiggede opad og så på, hvordan en velkendt ånd flagrede mellem korridoren og vejen. Uden ben havde ånden en ynde af bevægelse, der var mere smidig end enten Marley eller Joakim. "Hvad er al balladen hernede?" spurgte spøgelseset.

"Ebenezer er for gammel til at hoppe over slisken."

"Jeg vil hellere være 'gammel' end død, Jacob," afviste Joakim.

"Kan du ikke løfte ham over det?" spurgte ånden.

"Den idé giver ikke engang mening," sagde Marley.

Den flydende ånd smilede og tilbød derefter hjælp. "Jeg tror, jeg kan få ham over slisken."

"Virkelig, kan du uden ben løfte ham?"

"Sagde jeg det?"

Marley holdt en pause og sagde undskyldende: "Enhver hjælp vil blive modtaget."

"Jeg skal bruge nogle korridorkammerater til at skabe barrieren." Dermed skød ånden tilbage i strømmen af enheder over Vejen.

Der gik kun et øjeblik, før den handicappede ånd vendte tilbage med et dusin eller flere medarbejdere. Alle svævede i sikker afstand fra Chute, da Joakim så paraden over ham indtage hans visuelle rum. Uden konsensus begyndte den benløse ånd at give anvisninger. "Jeg vil have alle de høje ånder på toppen af broen. De kortere vil skabe Vejens ankre."

"Du skal bygge en bro af ånder, der rejser sig over slisken?" spurgte Marley.

"Nej, det ville være for ustabilt. Det ville kun tage én svag ånd at vælte sådan en konstruktion."

"Så hvad mener du med 'bro'?" spurgte Joakim.

"Vores bro kommer til at bruge Chutes egen kraft til at styrke sig selv."

"Lyder som magi."

"Det er bedre at se på end for mig at forklare," svarede ånden, mens den vendte sig for at lede de andre. "Grib din ledsagers hjertekæde for at bevare dit greb." Da en samling spøgelser stod langs begge sider af slisken, fortsatte den handicappede. "Catherine, du er for høj til at være vejens anker. Cora, du vil ankre Catherine."

Catherine, med sin ekstra høje statur, lå på sin side vendt mod Chute's styrke. Da kun den øverste halvdel af hendes krop mærkede vindstødet, bevægede en anden ånd sig ved siden af hende. Også liggende på siden stod ånden over for Catherine. Hun tog fat i dens hjertekæde, som skabte en linked struktur. Kun forskudt af en fod blev åndens bryst presset hårdt ved siden af Catherines hoved.

Fra begge sider af slisken begyndte ånder at bygge forbindelsesstrukturen. Hver ny ånd kravlede op på ryggen af det tidligere forbundne spøgelse. Selv det at stå over for Chute's eksplosion i en 45 graders vinkel kunne ikke standse den blæsende kraft. Da de to sider af broen rykkede tættere sammen, flagrede de mest udsatte ånder i vinden. Deres eneste overlevelse fra Chute var grebet af en anden af deres hjertekæder. Det hele ændrede sig, når den sidste ånd forbandt de to sider sammen. Øjeblikkeligt pressede Chute's kraft hårdt på strukturen og styrkede dens bue.

Svævende ved siden af Joakim instruerede den handicappede ånd: "Hurtig nu, bevæg dig bag platformen."

Joakim gik op til kanten af slisken, så ned på det gabende hul, sukkede af frygt og sagde så meget roligt: "Jeg kan stadig ikke hoppe så langt."

Chokeret smilede lederånden og revurderede derefter deres behov. Efter ikke mere end en pause orienterede den de resterende ånder: "Fergus, Bess, Paul, vi har stadig brug for din hjælp."

"Jeg kan også hjælpe," sagde Marley.

"Jacob, du kan lave platformen, der forbinder begge sider af slisken. Bare flyd på plads bag broen. Læg dig på din side, og tag fat i begge sider af slisken. Vi stifter dig på plads."

"Ebenezer er kød. Han vil gå lige igennem mig."

"Derfor hører han ikke til her," brokkede den benløse ånd.

"Vi har allerede været igennem det. Vi har brug for en mere omfattende platform end bare-mig," klagede Marley.

"Jeg ved det. Fergus og Bess vil holde dig nede. Paul kan blive din forstærkede double."

Med planen formidlet rykkede ånderne på plads. Selvom Marley var høj nok til at spænde over Chute, var Paul det ikke. Mens han rystede i et forsøg på at forblive knyttet, rykkede den handicappede ånd ind for at udfylde hullet. Med alle spøgelserne nu optaget i strukturen, faldt Joakim på knæ. Da han begyndte at kravle på formationen, fik åndernes bløde ujævnhed Joakim til at glide.

"Fald ikke," beordrede den benløse ånd.

Med hver bevægelse frem, sank Joakim ned i de squishy ånd, der holdt ham oppe. Kun konstant bevægelse holdt ham over spøgelserne. Da han fuldførte krydset, gav hele strukturen plads til Chute's eksplosive kraft.

Mens spøgelser slyngede af sted i alle retninger, blev den benløse ånd kastet ind i krateret. Den jamrende lyd af frygt fulgte den forsvindende hjælpers visuelle. Uden at tænke sig om, greb Marley den sidste af sine Fire Twirlers, og lancerede dem derefter begge i den handicappede ånd. Da den ene savnede spøgelseset, satte den anden Fire Twirler ånden i brand. Joakim skreg af rædsel. Marley trak gennem eftertanke hårdt i Fire Twirlers. Ånden blev slæbt tilbage til Vejen, stort set uskadt.

Hele gruppen, da de begyndte at gå hver til sit, takkede hinanden, men ingen var så taknemmelige som Marley. "Dit mod gør mig skam. Må jeg få den ære at kende dit navn?"

"Nej, du vil ikke kunne glemme det," svarede det handicappede spøgelse.

"Jeg husker næsten ikke noget alligevel. Så hvorfor er det vigtigt at glemme dit navn?" spurgte Marley.

"Mit navn rummer frihedens magt." Med det sagt vendte alle undtagen Marley og Joakim tilbage til korridoren.

"Jeg kan godt lide frihed," råbte Marley efter ånden.

"Alle kan lide frihed, Jacob," sagde Joakim. Så spurgte han: "Hvorfor tror du, at den ånd hjalp os?"

"Mit gæt er, fordi det er hans Task Of Outreach at hjælpe inden for Transmogrify." Marley tog en dyb indånding og sagde så: "Nogle ånder vender aldrig tilbage til Jorden, de arbejder bare med Mogs og Korridoren, indtil de opnår Accept."

"Tror du, han vil hjælpe os over slisken, når vi vender tilbage?"

"Hvem sagde, at vi skulle vende tilbage ad krateret?"

"Så vi kommer ikke tilbage ad denne vej?"

Marley lo højlydt med en manisk kakelren, før han sagde: "Vi vil lade Fire Twirlers hjælpe os."

"Hvorfor brugte vi dem ikke denne gang?"

"Min hjertekæde holdt ikke nok af dem til det." Marley smilede, så uden pause, råbte: "Du drypper blod, Ebenezer!"

"Dette...," sagde Joakim og viste sit håndled til Marley. "Apurto måtte bide mig for at redde mig."

"Kun i Transmogrify..." hånte Marley.

Joakim rystede på hovedet frem og tilbage, mens han forklarede: "Apurto trak mig fra slisken, lige da jeg var klar til at miste grebet." Da han så på sin blodvåde hånd, fortsatte han: "Det gør faktisk ikke ondt."

"Alligevel kan det blive din død. Hurtigt skal vi nå frem til stedet for den næste Coss Drenching." Med det begyndte Marley at accelerere sin gang til et langsomt løb.

Mens Joakim kæmpede for at følge med, råbte han: "Jacob, hvorfor er det nødvendigt? Mit håndled generer mig ikke."

"Der er en opløsning i din krop-løb, hvis du kan."

Mens den gamle mand og ånden slingrede mod Drenching, fortsatte kraterets aktivitet med at buldre som enmaskine. Både den sorte og iriserende Baabel regnede konstant ned over den rastløse mængde ånder under kossen. Efter at have løbet i minutter stoppede Joakim, vendte sig om, og råbte så: "Jacob, jeg skal finde min ånde."

Da Jakob afbrød sit tempo, brød bekymringsord ud: "Nej, Ebenezer! Du er nødt til at skubbe normale smerter væk og bevæge dig."

"Det er mine lunger, ikke min arm, der gør ondt."

"Se på dit håndled!"

Da Joakim gjorde som instrueret, udvidede hans mund sig af chok. Ved hans side afslørede et uigenkendeligt vedhæng. Bløder ikke længere, såret var nu dækket af et sort skum. "Ah-hvad er det for noget slemt?"

"Der er kun én måde at redde dig på-løb."

Skrækslagen opgav Joakim komforten af sin lunges smerte i håbet om, at hans ben kunne bringe ham til den pleje, der krævedes for hans håndled. Han forstod ikke sin egen situation, så han løb efter Marley med et skub af energi, som han ikke var klar over, at han besad. Det boblende skum af sort overhalede hans arm. Indgrebet i hans kød fik Joakim til at kollapse til jorden, da smerten opslugte ham. Han tog fat i hele sin højre side og rullede på vejen med den tro, at pres kunne lindre smerten. Det gjorde den ikke.

"Stop ikke! Vi er næsten på stedet for Drenching," hylede Marley, mens han trak på sin faldne ven. "Ånder samles. Ebenezer, hvis vi går glip af den næste Coss-udgivelse, dør du! Kravl, hvis du skal," sagde han og pegede på de samlede spøgelse.

Mennesket i Joakim udviste skrøbeligheder, og bevægelsesstød bar ham kun centimeter. Skælvende krøllede Joakim til en bold. Da han vuggede sin sorte arm, mærkede han et skub i nakken. Vridende for at forstå trykket, der blev påført, skreg han mod den måbende mund, der dryppede-dryppende sort skum. Med et dunk affyrede Apurto Joakim mod gruppen af akkumulerede spiritus. "Jacob, Jacob, hvor er du blevet af?"

Joakim timede hvert udfald fremad for at undvige Apurtos aggressioner. Da de to kom ind i området ved Drenching, flyttede Apurto sig over for Joakim, blottede sine tænder og forvandlede sig derefter tilbage til Marley. Formskifteren faldt udmattet ned på vejen. Efterhånden som parret kom sig, rystede de kombinerede lyde af knagen og swooshing jorden.

Rumlen fra Coss-udgivelsen blev kun mindre, efter at den iriserende strøm af Accept brød gennem kraterets spids. Efterhånden som Coss fik befrielse, mættede en harmoni af musikalske stemmer i gruppen accepten. Væsken brast fra krateret og bevægede sig

i massevis mod spiritus på vejen. Bevægelsesballetten kombinerede harmoniserende toner med farverige mønstre, og så dryppede de drømmeagtige hvirvler glober af den strålende kærlighed ind i mængden. Iblødsætningen dækkede det hele.

Spændingen overhalede Marley. "Ebenezer, spred dette over dit håndled." Med det gav han Joakim en tyk glob af den glødende Acceptance. Drænet for styrke lod Joakim stoffet slippe ud mellem fingrene. Omhyggeligt samlede Marley den resterende accept i håndfoldene. Da det luftige materiale begyndte at fordampe, slog Marley det så hårdt han kunne mod Joakims skade.

"Blodig!" rystede Joakim. Inden for tiden fortærede den skinnende masse såret. "Ahhh...!" udbrød han, mens overstrømmende i Accepten greb hans hjerte. Hjertebanken skabte en salig trækning, som fik Joakim til at lukke øjnene af glæde. Muskler dirrede, da Accepten reparerede sig, og styrkede derefter hans håndled. Jublende toner lød ud af hver pore i Joakims hud. Indesluttet af Acceptances musik løftede en gennemtrængende treklang Joakim tilbage på fødderne.

Da spøgelse og menneske så Coss Acceptance næsten falde ned i Pool Of Broken Spirits, gispede Joakim. Marley smilede, da han sagde: "Det gør de hver gang." Da Marley mærkede Joakims blik, forklarede Marley: "Passen er det laveste sted ud af krateret. Det er stedet, hvor Coss'erne udjævnes som en gruppe, så de kan fortsætte til afgrunden."

Joakim blev opmærksom på strømmen af Coss Acceptance, der bevægede sig over poolen, og Joakims øjne blev store, da de dryppede deres essens direkte i søen af sovende selvmordsånder. Frigivelsen af væske fik den omrejsende masse til at stige op under flugten. Det opadgående løft stabiliserede deres glid.

Mens Coss Acceptance rullede som stormskyer mod deres skæbne, brød Pool Of Broken Spirits ud med aktivitet, da udgivelsen af Acceptance oversvømmede Poolen med en luminescens. Selvom det stadig for det meste er uden for synsvidde, fascinerede bevægelsen ved poolen Joakim. Forskellige farver og musikalske toner ringede igennem, mens spiritus løftede sig fra bassinet og derefter forvandlede til deres mange åndselementer.

Metamorfosen af én ånd til mange dukkede op som fyrværkeri, der sprang op af begejstring. Ånder slyngede ud i alle retninger af Transmogrify. De fleste forblev i form

af ånd, men andre forvandlede sig til Accept, og fulgte derefter kossen til bunden af afgrunden.

"Hvad foregår der derovre?"spurgte Joakim og pegede på opstyret.

"De gennemgår entanglement."

"Er det ikke den proces, der blev indledt ved døden?"

"Ja, men dem i poolen går ikke ind i entanglement, før de vågner."

"Du mener, at de ved at begå selvmord kun tilføjede et ekstra skridt til deres Transmogrification?"

"Vi er vores egen hovedfjende det meste af tiden."

Joakim klæde sig i hovedet og spurgte derefter: "Hvorfor kaldes det Entanglement, når der rent faktisk sker en adskillelse?"

Marley holdt en pause for at få de ord, der var nødvendige til forklaring. "Intet element af et individs ånd kan adskilles fra de andre principper i ånden. Selvom min grådighedsånd nu er Mogrified, er denne ånd, som skadede Noah, stadig forbundet med den ånd, selvom den nu dvæler med den uendelige bevidsthed. Vi er stadig ét."

Joakim fortsatte med at overveje. "Hvorfor begynder det her at give mening for mig?"

Marley grinede og skiftede derefter emne. "Med tumulten over dit sår glemte jeg næsten at give dig disse." Marley rakte ham fire lodestones. "Læg dem i dine bukselommer."

Joakim rullede stenene rundt i sin håndflade og spurgte så: "Hvorfor er de vægtløse, men har stadig en form?"

"Tingene er anderledes her. Alt i Transmogrify er af ånd. Bare læg dem i dine lommer."

Joakim gjorde som instrueret. Stenene skabte en bule, der skubbede uden for klædet, men alligevel forblev i lommen. Da parret fortsatte mod afgrunden, udviklede der sig en velkommen stilhed.

Mens Marley fortsatte med at se pølen, vendte Joakim sit blik tilbage til krateret. Knoglerne adskilt gennem frigivelsen af Coss Acceptance regnede ned over dem, der klatrede op på væggen. Da Joakim så fragmenterede ånder samle sig, begyndte nye Coss at samle sig på toppen. Selvom den sidste udgivelse af Acceptance stadig var inden for syne, indså Joakim, at krateret havde fået nyt humør. Deres kamp var konstant, da hver enkelt skubbede forbi dem i nærheden af dem for at opnå en højere placering i krateret.

Ved at bevæge sig ud over horisonten trådte Coss Acceptance ind i Abyss Of Final Transmogrify. Da strømmen af udstråling styrtdykkede mod den uendelige bevidsthed, brød storme af blå lyn ud fra hullet. Bolte blinkede opad ud af afgrunden, mens en rumlen af harmoniske toner gav ekko gennem Transmogrify.

Da blinkene blev stille, fortsatte Marley og Joakim i tavshed. Over dem flød åndernes korridor og beskæftigede sig med opgaver designet til at forbedre ikke kun deres egen eksistens, men selve livets.

Da aktiviteten ebbede ud ved Abyss, vendte Marley sit fokus tilbage til Joakim, der stirrede ind i krateret. "Det handler om falsk renhed dernede," sagde Marley.

"Jeg troede, det var for dem, der med vilje koblede sig fra den uendelige bevidsthed."

"Jeg tvivler på, at de 'forsætligt' planlagde deres adskillelse, men fortæl mig, Ebenezer, hvad tror du motiverede deres handlinger?"

Joakim overvejede spørgsmålet, før han sagtmødt svarede: "Kraft?" Han overvejede det et øjeblik længere og tilføjede så: "Frygt?"

"Kærlighed er forfærdeligt," sagde Marley og satte farten op.

"Vent, hvad mener du med det?"

"Du sagde det, Ebenezer."

"Nej... jeg sagde magt og frygt-du kaldte dem 'kærlighedens forfærdelige'. Hvorfor?"

"De to giver den hurtigste metode til adskillelse fra den uendelige bevidsthed." Marley holdt en pause for at understrege det næste punkt. "Det er en FORFÆRDELIG ting."

"Ja, det er let at forstå, hvordan frygt og jagten på magt kan forårsage ødelæggelse."

"Selvdestruktion," præciserede Marley. "Dem ved Pool Of Broken Spirits handler på en indlysende måde, når de udfører deres selvdestruktion. Mens dem i krateret forbliver uvidende om deres selvdestruktion."

"Opdager de aldrig den viden?"

"Kun ved skabelsen af deres Coss."

"Før da?"

"De kæmper i arrogance."

Da de nærmede sig enden af Crater Of Severed Spirits, indtog Joakim tumulten fra Lake Of Flames til toppen for sidste gang, og spekulerede derefter højt: "Det, jeg har svært ved at forstå, er, hvorfor de ikke hjælper hinanden-ligesom gruppen fra Korridoren hjalp mig?"

"Fortæl mig, hvad du ser dernede, Ebenezer."

"Overbefolkning, gnister overalt, en rasende ild i bunden, opkast, der konstant regner ned, rivalisering-det legemliggør absolut strid."

"Min godhed, Ebenezer, fortæl mig, hvad du rent faktisk synes." Smilende tilføjede Marley: "Krateret absorberer, hvad hver ånd byggede i løbet af livet. Ingen af dem skabte medfølelse for andre. Så hvordan kan de hjælpe hinanden nu?"

"Ud af behovet for selv-overlevelse..."

"Ser du nogen i nærheden af Lake Of Flames, der endda anerkender dem i nærheden af dem?"

"Nej. De opfører sig, som om de er blinde."

"Måske er det derfor, de får så mange øjne, når de forvandler sig til Coss," blinkede Marley til Joakim og tilføjede derefter, "så de kan se igen."

"Er vision alt, hvad de mangler?"

"Nej, mørket er den mindste af deres fejl. Selvom de kunne hjælpe dem de kommer i kontakt med, vil de ikke, for hver enkelt bor i total isolation fra de andre."

"Isolation-det-det flyder over med ånder derinde."

"Du taler kvantitet. Jeg henviser til deres karakter, som mangler empati."

"Selv skildpadder vender hinanden, når de bliver vendt på ryggen," sagde Joakim.

"Hvis de kunne, er jeg sikker på, at hver i krateret ville foretrække at være en skildpadde lige nu."

Da de to passerede krateret og vendte deres opmærksomhed mod Pool Of Broken Spirits, kunne flydende spøgelser ses duppe på overfladen. Ud af poolen rejste metalstolper sig. Det eneste Joakim kunne sammenligne det visuelle med var en oversvømmet skov efter en halv snes år med at være under vand. Men en oversvømmet skov er en død skov, men alligevel vakte denne uforgængelige skov liv på tværs af deres spidser. Ikke altid, men ofte vækkede gløder fra de blinkende buer de slumrende ånder i bassinet.

Joakim fokuserede på et spøgelse, da det løftede sig fra bassinet. Et eksplosivt lys frigav individet til dets forskellige ånder. Uden hastværk fløj hver frigjorte entitet af sted mod Mog'en, hvor arbejdet med at skabe deres Task Of Outreach ville begynde. Da de to fortsatte langs vejen, blev flere ånder vækket, opdelt i deres essens, og så bevægede de sig ud over bassinet. Den visuelle dans i denne rutine skabte bølger i bassinet, som resulterede i, at nye ånder blev trukket i årvågenhed.

En ånd fangede Marleys opmærksomhed, for den var adskilt i fire forskellige ånder, en for hver Mog. Da en af de fire rejste over hovedet mod krateret, smilede Marley. "Uden tvivl ville den ånd have foretrukket at sove. Det går fra sengen ind i et krat af torne."

Før Joakim kunne reagere, blussede en massiv gruppe af buer hen over hele området af metalstænger, hvortil snesevis af selvdestruerede ånder vågnede. "Hvad forårsager gnisterne?"

"Tårer."

Joakim tøvede, før han sagde: "Det ville være en fordel at forklare, Jacob."

"Har din ven, hr. Faraday, ikke bragt dette emne op i et af sine juleforedrag?"

"Nå, Michael handler om elektricitet og gnister, men hvordan skal han vide om denne pool?"

"Alt inden for Transmogrify fungerer inden for en teknisk metode, selv poolens funktion."

"Men tårer...?"

"Ikke hvilke som helst tårer, men sorgfulde tårer fylder poolen."

"Og metoden disse tårer har til at skabe gnisterne er...?"

"Salt."

"Hvis det er alt, der skal til, så ville Michael sandsynligvis have vidst det," indrømmede Joakim.

De to gik, og gik og gik, mens poolen konstant forvandlede en ånd til flere ånder. Efter hvad der så ud som dage, begyndte Joakim at undre sig over, hvorfor hans kropsfunktioner aldrig behøvede opmærksomhed. Han var aldrig sulten, aldrig træt eller havde endda brug for et bad. Det var som om tiden ikke eksisterede, og alligevel syntes den stadig at rejse mod fremtiden.

Mens de fortsatte, begyndte Joakim at overveje krateret. Sådan et sted kunne man næsten ikke tro, men pludselig sprang en ny sandhed ind i hans sind, og han udbrød: "Du løj for Teint."

"Gjorde jeg?"

"Du sagde, at du kun ville bruge en Fire Twirler til at redde mig. Alligevel reddede du frihedshjælperen ved Chute."

"Ja, det gjorde jeg. Problemet er dog ikke, at jeg krydsede Teint, men at det var mine sidste par Fire Twirlers."

Joakim stoppede et øjeblik, før han sagde: "Jeg ville nok have gjort det samme. Ud af refleks, om ikke af anden grund."

"Vil du? Det var også en refleks hos mig. Bortset fra, at jeg også vidste, at den benløse ikke ville være i stand til at stige til selve søens overflade uden Apurto. Han ville være blevet fastklemt under dens Baabel af flammer, og flere fødder pressede ham ned. Skader på sindet ville være sket for den ånd, før Apurto kunne have returneret dem til vejen." Så pegede Marley på et sted i poolen og sagde: "Se, Ebenezer. Der er Flora."

"Skal vi vække hende?"

"Nej! Det er ikke noget for os, desuden har hun et ejendommeligt udseende. Lad os bare lade hende sove. Min opgave er Noahs redning."

"Et ejendommeligt udseende-vil du uddybe?"

"Måske senere," og med det blev Marley stille.

Rejsen rundt om reservoiret af sveller var både lang og i sidste ende kedelig. Da de var halvejs rundt om poolen, begyndte Fields Of Destructive Compulsions at komme i fokus. Til højre guppede de slumrende ånder i bassinet, mens man til venstre kunne se ildsvirre hvirvlende i alle retninger. Foring the Road, på Fields-siden, stod en enkelt række træer med to-tommers pigge, der løb op og ned af stammen. Denne skov af enestående træer omfavnede Vejen så langt øjet rakte.

Skønt hver stamme stod lige, uden engang antydning af en bøjning, kunne det samme ikke siges om grenene. På omkring fem fod fra jorden voksede hver enkelt af dem parallelt med vejen. Lemmer fra nabo-træer flettet sammen og skabte et net af tæt vækst. Startende i Joakims øjenhøjde, det sammenfiltrede hegn afløv strækker sig højere end et neolitisk monument. Fra under grænsen af lemmen så både Marley og Joakim, mens tusindvis af Fire Twirlers dansede og snurrede i Fields Of Destructive Compulsions.

"Vi er nødt til at undgå spidserne."

"Jacob, vi skal undgå flammerne."

"Nej, jeg vil have dem, men de modhager...", sagde Marley og pegede på en træstamme. "De er farlige."

"Selvfølgelig er de det; alt her er farligt." Joakim smilede og tilføjede så: "I hvert fald for mig." Hver grinte til hinanden, mens de rettede deres opmærksomhed mod det enorme antal snoede flammer, der snurrede hen over landskabet i Fields.

Da Fire Twirlerne snurrede rundt og slog i deres egen slags, fik den højeste blandt dem energi fra hvert stød, mens de mindre faldt i kraft og størrelse. Visen af dominans virkede brutal.

Joakim gispede, da sammenstødet mellem tre Fire Twirlers resulterede i total udslettelse af den mindste. "Dræbte de lige en ånd?"

"Jeg troede, du fandt ud af det, da Teint og jeg diskutererede min indfangning af Fire Twirlers. Fire Twirlers er ikke ånderne. De er de energiånder, der skaber for at hjælpe dem med at slippe deres giftige vaner."

"Er ånderne, der skabte de voldsomme flammer, som dig selv?"

"Det går jeg ud fra. Ingen i de andre Mogs har nogensinde stirret på en ånd fra Fields. Vi bliver opmærksomme på dem som individer, når de ankommer til Abyss. Inden da er deres eneste bevis på eksistens de Fire Twirlers," sagde Marley og pegede på massen af flammer, der opsluger Fields.

"Hvordan kan en ånd skabe sådanne blus?"

"Det forlyder, at de er så fanget i deres tvang ved døden, at de bliver ude af stand til at frigive hele deres fysiske jeg." Marley kiggede mod de snurrende Fields, og pegede derefter på en, mens han sagde: "Det ser ud til, at man havde problemer med at stoppe sit ønske om at starte ild." Sammen iagttog de, mens Ildsvirren blussede højt, derefter faldt, blot for at flamme højere op end før, og derefter blinke ned til næsten ingenting.

"Jeg tror, du lige har udtalt en umulighed, Jacob. Hvordan kan det være, at en brændende spiral kan ændre den ånd, der skabte den?"

"Nå, der er unægtelig en hel masse fysisk energi i de ting. Måske er det deres måde at udvikle en Opsøgende Opgave på. Det hele er rygter, Ebenezer. De ånder er en privat masse, selv når de kommer til Afgrunden."

"Jeg tror stadig, du taler om en umulighed."

Marley så sig omkring, viftede med armen hen over hans udsigt og sagde så: "Beviset på deres eksistens er foran dine øjne. Hvordan de eksisterer for dig er indeholdt i din trosstruktur."

Marley og Joakims fremskridt langs vejen forblev stabil, selvom Fields strakte sig i næsten-altid. Hver for sig overvejede de to flammerne, der vævede rundt i terrænet. Den konstante bevægelse af blærende varme skabte retningsbestemte vindstød af kaos. De fleste Fire Twirlers stod over træets barriere af lemmer. Der var dog dem, der var blevet ramt af skrøbelighed, og for hver rotation fortsatte med at skrumpe.

Den vanvid hypnotiserede Joakim. Da kraftudvekslingen mellem kolliserende Fire Twirlers svingede, vendte han blikket mod den dominerende flamme foran ham. Den flammende spiral snurrede med enestående hastighed og bragede ind i et træ. Inden Marley nåede at advare, blæste Fire Twirlers nedslag alle spidser ud i træet.

Marley hoppede oven på Joakim og tvang ham til jorden. Mens torne skød gennem spøgelse, forblev mennesket under ham uskadt, eller det håbede Marley. Da de to skiltes fra hinanden, sænkede virkeligheden Marley. Under ham lå hans ven-ubevægelig. Marley rystede Joakim og spurgte febrilsk: "Hvor er du såret?" Joakim bevægede sig ikke. "Ebenezer! Jeg kan ikke se et sår, hvor er du såret?" Stadig forblev Joakim stille.

Marley løftede Joakim op på skødet og krammede sin ven, mens han græd: "Alt er mislykket, jeg har dræbt dig." Og alligevel viste Scrooge ingen fysiske skader.

Uden Marleys opdagelse rykkede Apurto ind bag de to. Inden opdagelsen kunne gøres, knurrede Apurto ind i Marleys øre, hvilket skabte en stivnerende spænding i spøgelset. Transmogrifys vicevært fortsatte med at snerre, men Marley ville ikke vende tilbage fra Joakim. Marley skubbede Apurto væk og gned Joakim til årvågenhed.

Da Marley hjalp Joakim tilbage på benene, holdt han en pause, før han igen spurgte: "Hvor er du såret?"

"Såret? Jeg tror, du var min sårede, Jacob. Du skubbede mig, gjorde du ikke?"

"Jeg reddede dig fra træets torne."

"Hvem ville have troet, at et spøgelse kunne slå en person ihjel?"

"Så det er det, du tror, jeg gjorde. Var du død?"

"Jeg kan ikke huske," svarede Joakim.

"Nå, døden er værd at huske, så du var nok ikke død."

De to fortsatte på vejen, alt imens de så millioner af Fire Twirlers køre rundt i Fields. Den konstante bevægelse af energier, der kolliderer med træer, skabte eksplosioner af pigge. Nu hvor Joakim var klar over deres fare, blev han dygtig til at undgå dem.

Projektilernes fremstød mod Vejen var minimal, da deres formål var at forsyne Fire Twirlers med en brændbar olie. Brændstoffet fra pilene gav en hurtigere forbrænding til flammen. Selvom slutningen af en Fire Twirler ikke betyder slutningen på den skadelige

vane, indikerer det altid, at den energi, der skabte vanen, er blevet mindre. Af denne grund forfølger Fire Twirlers tornene.

Marley så på Fields med et særligt behov. Mens Fire Twirlers slog ind i træerne, ventede han på, at den helt rigtige slags påvirkning skulle ske. Og så skete der to næsten samtidigt. En samling af Fire Twirlers ramte hinanden med en sådan kraft, at to af dem blev slynget ud på vejen. Marley forfulgte dem.

"Jeg har aldrig haft udfordringen med to på én gang. Ebenezer, rør dem ikke, men hjælp mig med at tage den ene," sagde Marley og pegede på den Fire Twirler, han ville fange.

"Jacob, hvis jeg ikke kan røre den, hvorfor skulle jeg så nærme mig den?"

"Det kunne redde dit liv," råbte Marley.

Spillet med at fange Fire Twirlers var i gang.

"De to snurrer mod hinanden. Hold dig til bagsiden, Ebenezer."

"Hvordan er det muligt, hvis de roterer i modsatte retninger?"

"Slip bare den store." Marley holdt en pause og instruerede derefter Joakim. "Flyt ind bag den mindre Twirler. Jeg tror, jeg kan hjørne den mellem os."

Joakim havde stadig ingen idé om, hvordan han kunne hjælpe Marley. De givne anvisninger tilvejebragte ingen handlekraftig måde at overmande den brændende tvang. Det bedste, han kunne gøre, var bare at spejle det, han så Marley gøre. Da han trådte til højre, trådte Joakim til venstre. En opadgående armbevægelse skabte det samme i Joakim. Selvom det så ud til, at koordineringen mellem dem fandt sted, var det ikke.

Marley greb efter halen på den snurrende ild. Da han sendte ilden gennem hans spøgelsesagtige hud, styrede hverken ånd eller flamme situationen. Et spil tag udviklet mellem de to. Joakim så for det meste på, mens Marley sparrede med energien fra en andens tvang. Komeden var i deres skænderi uden nogen skænderier. Det, der skete, virkede legende, indtil Joakim uden varsel råbte, mens han greb om bagsiden af sine bukser. Den større Fire Twirler skubbede forbi ham.

Mens Joakim tjekkede sin bagende, slog den aggressive Fire Twirler ind i den svagere flamme. Både Marley og Scrooge lancerede i modsatte retninger. Kraften fra sammenstødet skabte en afstand, som destabiliserede deres fælles tyngdekraft, og Joakim faldt endnu en gang til Vejen.

I det næste øjeblik hjalp Marley sin ven på fode igen. "Se bare størrelsen på den ting, Ebenezer." Den nye Fire Twirler drejede med dobbelt så høj hastighed og højde som hver enkelt Twirler alene. "Ebenezer, få den til at følge dig, så griber jeg den bagfra."

Joakim kiggede forvirret på Marley. Hvorfor skulle han lokke denne ildsarge til at jage ham? "Jeg troede, du skulle holde mig ude af fare."

"Disse ting er langsomme. Du kan overgå det, Ebenezer."

Efter et øjeblik kontemplation begyndte Joakim at hoppe op og ned, mens han viftede med armene og hylede som en rædsel. Den gigantiske flamme begyndte at forfølge det hoppende menneske. Da Fire Twirler tog fart, råbte Joakim: "Jeg tror, den vil skade mig."

"Du skal minde den om den tvang, den forsøger at overvinde," råbte Marley.

"Er dette så den egentlige ånd?"

"Nej, selvfølgelig ikke; ligner det en person? Det er kun den mentale energi, der frigives af ånden."

"Jeg forstår bare ikke, hvorfor du giver det karaktertræk af eksistens."

"For at fortælle dig sandheden, så er ånder i Markerne så undvigende, at ingen af os forstår dem. Så kan du bare holde det i din retning, mens jeg griber det?" Med det kastede Marley sin æteriske struktur på ilden. Som om den forudså Marleys handling, vendte Fire Twirler retning, så dens hale nu snurrede mod Marley. Flammevæsenet ignorerede Joakim, da det voldsomt fortærede Marley.

Marleys hånd fløj forbi Joakims hoved. Da Marleys fod blev slynget fra Fire Twirler, fandt Joakim Apurto stående ved siden af ham. "Hjælp mig, Ebenezer, før min bevidsthed bliver kastet til punkt," råbte Marley. Joakim så på Apurto, mens viceværten stirrede på ham. Ingen af dem bevægede sig. Marleys spøgelsesagtige dele blev ved med at blive slynget ud af den rasende spiral. Da det venstre ben slog gennem Apurtos krop, reagerede væsenet ved at løbe.

"Hjælp mig, Ebenezer," skreg det nu ensomme snurrende hoved.

Da Apurto flygtede fra stedet, forblev Joakim fastfrosset af passivitet. "Er flammen levende?"

Marley gispede efter luft og knirkede: "Kun du trækker vejret her, Ebenezer. Gør noget!" Da rædselen over hans død drev Marley til tavshed, kredsede Joakim om flammen på udkig efter enhver svaghed. I frygt for, at Marley snart ville blive ødelagt, løb Joakim gennem flammen. Med det første skridt, Joakim løftede sine arme over sine skuldre, så tog han fat i Marleys hoved, da hans andet skridt forlod varmen. Sammen faldt de på Vejen.

Inden for få sekunder var alle undtagen Marleys venstre lillefinger samlet igen. Da Marley vendte sig mod den langsomt stigende Joakim, råbte ånden: "Du har støbt din hud, Ebenezer."

"Jeg er glad for mit tøj."

"Og jeg troede, du bare var en desertør, i stedet for klædte du dig af?"

"Jeg er MEGET glad for mit tøj, Jacob. Jeg har allerede mistet min frakke." Da Joakim tog sin beskedenhed på igen, tilføjede han: "Den sprængte ting brændte allerede et hul i mine bukser."

Med de to af dem igen stående, vendte Marley sig mod den svækkede Fire Twirler og meddelte derefter: "Jeg vil få det."

Før Joakim kunne afgive en lyd, tog Marley fat i Fire Twirlers hale, løftede den ind i hans håndflade og sugede derefter flammen gennem hans arm og ind i kæden, der var fastgjort til hans hjerte. Der slog naturbranden sig ned.

Uden hast fortsatte de to på Vejen. Mens de gik, begyndte Marley at stirre på Joakim og erklærede til sidst: "Dine øjenbryn er væk."

Joakim mærkede placeringen af sine brændte øjenbryn, og da han begyndte at tale, lagde han mærke til Marleys manglende finger. "Du er ikke hel selv. Hvor er din finger?"

Opgivet sagde Marley: "Det er i spidsen. Borte for altid."

"Hvad er meningen, og hvorfor har jeg ikke hørt om det før nu?"

"Der er meget om Transmogrify, du aldrig vil vide, Ebenezer." Når man tænker på Point i særdeleshed, tilføjede Marley: "Der er også meget, jeg aldrig vil vide. Men hvad angår Point Of Visibility... ja, det er en verden uden rumlige referencer."

"Åh, vidunderligt. Nu hvor det er opklaret... fortæl mig i det mindste, hvorfor du var så bange for at få dine knogler kastet ind i Pointen?"

"Fordi Apurto ikke kan redde dem. The Point er et rum med et unikt tidsflow. Apurto går altid uden om området."

"Vi kommer også til at omgå området-ikke sandt?"

"Vi kan ikke, men vær tålmodige, min ven." Marley lagde sin hånd på Ebenezers skulder og sagde så: "Inden for få øjeblikke vil vi være i det rige."

"Jacob, det er ikke en trøst."

"Transmogrify er ikke behageligt."

"Så jeg har opdaget."

De næste par skridt gik de i stilhed, indtil Marley instruerede Joakim om at 'holde hans hånd'.

"Hvordan er det overhovedet muligt; du er ikke kød?"

"Du har ret. Det er mig, der vil holde dit 'kød', men først har jeg brug for, at du tager fat i det, der ser ud til at være min hånd."

Joakim gjorde som instrueret. De to hænder, der mødtes, gik dog igennem hinanden uden at komme i kontakt med substansen. "Igen," instruerede Marley. Og igen pressede de hinandens håndflader uden held. "Her, hold det her," sagde Marley og gav Joakim en delvist eksploderet torn fra et af træerne langs vejen.

Den to tomme lange spids lignede formen af en troldmandshat, men var alligevel for lille til selv en leprechaun at bære. Da Joakim greb fat i genstanden fra Transmogrify, tog Marley fat i sin lukkede knytnæve. "Vi er ved Pointen. Jeg vil guide dig."

"Jeg kan ikke se et punkt... jeg ser kun vejen."

Inden for det næste skridt blev Joakims syn mørkt. "Jeg er blind," skreg han.

"Bliv lige ved, Ebenezer," hviskede Marley.

**** Stav otte ****

Konfrontere forræderi

SKÆRREDE, SCROOGE SVÆKKET. Instinktivt vikled Marley sig om mennesket. Deres fælles nærhed blev strammet, da Marley hviskede: "Luk dit sind, Ebenezer."

Joakim mistede grebet om trætornen. Da spidsen faldt, styrkede Marley sit greb om sin ven. Joakim faldt sammen i Marleys omfavelse og beroligede sin panik. Stående som én entitet begyndte Pointens rytmiske sving at kontrollere deres kombinerede form. Usynlige bølger af en sort æterisk strøm skyllede hen over dem. I en op-og-ned-kadence svajede de to med bevægelsen. Først strækker sig højere, så tykkere. Frem og tilbage guppede de, da slingren inden i Punktet aldrig bremsede.

"Ebenezer, er du rolig?"

"Som en baby, der bliver vugget i søvn."

"Hold forstand på dig. Vi skal holde kontakten. Vil du tillade mig at flytte os?"

"Flyt os... hvor er jeg? Nej, vent, hvor er du?"

"Inde i dig." Med denne erkendelse rykkede Joakim stiv.

"Ebenezer-vi SKAL holde kontakten." Joakim-uden at vide hvorfor-forstod. "Vi skal nå Point."

"Jeg troede, det var meningen," sagde Joakim.

"Bare indgangen."

"Jacob, jeg vil ikke blive her."

"Du vil... måske. Tillad mig nu at flytte."

"Gør som du skal."

"Slip dig selv til mig, Ebenezer." Joakim havde ingen måde at forstå denne kommando, men havde heller ikke noget ønske om at stoppe Marley. Langsomt beroligede og afslappede mørkets svaj Scrooge, så Marley kunne handle. Spontant begyndte Marley at kontrollere sin ledsagers ben. Bevægelsen var langsom og påvirket af bevægelsesbølgerne i mørket. Selv mørket i enhver hule på Jorden ville have virket lysere end lysets tomrum ved Punktet.

Gennem fordelen og tidligere erfaringer fulgte Marley de pulserende ekkoer. Mens de bevægede sig, gik bølgerne båret af atmosfæren fra en op-og-ned-bevægelse til en frem-og-tilbage-fremstød. Hver fremadgående benhandling løftede dem lidt fra vejen. Marley kæmpede for at holde Joakim i kontakt med overfladen. Når de løb på plads, som om de var i vand, skubbede bølgens bagudgående bevægelse dem også noget nedad. Da de bevægede sig fremad, forstærkedes svingningerne af det stigende tryk-så brød lyset ud.

"Vi er ved Point Of Visibility," meddelte Marley. Sammen som én svævede de to over Vejen.

Joakim skærmede sine øjne mod lyset og spurgte: "Hvorfor er bevægelsen stoppet?"

"Det har den ikke. Det er bare gået sammen her i centrum."

Mens Joakim blinkede flere gange for at tilpasse sig lyset, spurgte han: "Hvad styrer det?"

Marley pegede og svarede derefter: "The Sanctuary Of Innocents."

"En ny Mog?" spurgte Joakim, mens han fulgte sin vens pegefinger til en tunnel med lys hundredvis af fod foran dem. Sorten i Punktet omgav alt undtagen lysets fyrtårn, der gennemtrænge mørket. Da han begyndte at tale, brød latteren ud fra tunnelen. Forvirret spurgte han: "Glæder lyset?"

"Det i lyset er i konstant fejring."

"Hvis det ikke er selve lyset, hvad er så den glæde, jeg hører?"

"For det meste børn," svarede Marley.

"For det meste...?"

"Der er også kæledyr og nogle planter i helligdommen."

"Hvorfor er det adskilt af mørke?"

"The Sanctuary Of Innocents er hjemsted for ånder, der aldrig er plettet. De har ikke, og har aldrig, eksisteret i kærlighedens rige."

Joakim rykkede på vagt, hvilket fik Marley til at skifte i ham. Forvirret sagde han: "Jeg troede, at kærlighed er vores slags arbejdskraft."

"Det er for dem, der lever til modenhed, men ikke de børn, der passerer før de bliver voksne. De forbliver med deres fødsels kraft-glæde."

"Der er forskel på glæde og kærlighed?"

"Arbejdet er anderledes."

"Hvilken er bedre?"

"Bedre? Den uendelige bevidsthed synes ikke at have behov for hierarki. Dens eneste behov er et af herkomst." Marley tog en dyb indånding og fortsatte så. "Alligevel er jeg klar over, at du har behovet, Ebenezer. Det er min forståelse, at der er tre energier, der skaber et mere kraftfuldt værk end kærlighed. Glæde er en af dem. Det betyder dog ikke, at den er bedre."

"Babyer er født med en højere energi, end de vil have ved døden?"

"Det ser ud til, at mennesker har brug for et boost ved fødslen. Samfundet er hårdt... og ofte ondt i hjertet. Ved modenhed bliver et barn bevidst om deres arbejde inden for kærlighedens kraft. Før voksenlivet leger de i glæde. Det er ingen let opgave at bringe et smil frem til de fleste voksne, men børn yder den service. Deres værd er meget større end blot regenerering."

"Hvordan ved du det? Har du været i helligdommen?"

"Ingen fra denne side af vejen kan gøre det, men de kommer her for at genoprette forbindelsen til sørgende forældre."

"Har du set dem?"

"Mange gange. Se," sagde Marley og pegede på midten af broen. "Et barn nærmer sig dig nu."

De så på, mens de unge passerede under dem uden selv at erkende deres tilstedeværelse. Da barnet forsvandt fra Pointens mørke, spurgte Joakim: "Hvorfor kan vi ikke gå til helligdommen?"

"Som sagt har den en energi, som vi voksne har glemt, hvordan vi skal omfavne. Hvis du og jeg skulle rejse broen til Helligdommen, ville rummet mellem begge Mog'er udvide sig for hvert skridt. Det modsatte sker, når et barn krydser over til Vejen; deres skridt dækker det dobbelte af afstanden."

"Det er nok godt... da børn er så små. Men hvad er metoden til sådan en modsigende udvidelse?"

"Det er indeholdt i mørkets substans."

"Hvor er logikken i det?"

"Logik? Ebenezer, menneskeheden lever uden for logikken, og ofte sandheden, men måske en dag vil denne mærkelige substans af mørke og foranderlige rum blive forstået. Måske... men ikke af nogen af os."

Joakim reflekterede over Marleys forsinkelse inden for punktet. Mens hans kød blev kølet af mørkets kulde, spurgte han: "Hvorfor dvæler vi her?"

Marley smilede, da han svarede: "Ebenezer, føler du ikke tunnelens lys?"

"Lyset? Vil det varme mig?"

Marley tog en dyb indånding, som simulerede livet, og erklærede derefter: "Dette er mit yndlingssted i Transmogriky."

"Men det er mørkt og... så koldt."

"Temperaturen har ingen betydning for mig. The Point giver et sted til ro. En genoprettende intimitet omgiver mig her. Det er det sted, hvor jeg bedst kan reflektere over mine fremskridt. Jeg finder trøst i mørket."

"Er der ikke refleksion i selve Mog'en?"

"The Task Of Outreach er planlagt der, men kan være svær at opnå uden... revision. Især for de dømte uskyldige. Deres vej til Accept skal hjælpes af andre ånder." Marley holdt en pause og sluttede derefter af med: "For mig holder omfavnelsen ved punktet mig fokuseret på min opgave."

"Så Pointen er din trøst?"

"Mit indrestyrken driver."

Joakim spurgte: "Er det nogensinde for svært for dig?"

"Det, der er svært, er, at jeg nogensinde har sat mig selv i denne situation. Men selv vanskelighederne er en gave til forbedring, Ebenezer."

"Man kan aldrig få for mange gaver."

"Sandheden er, at de fleste mennesker ikke modtager nok gaver."

"Jacob, de fleste mennesker vil ikke have 'svære' gaver. Kan vi tage afsted nu? Kulden er for skarp til mig."

"Jeg vil gerne have dig til at opleve Burst, før vi går ind på vejen igen. Tror du, du kan fortsætte et stykke tid endnu?"

"The Burst... vil spændingen nogensinde ophøre på dette sted?"

"For dig... sandsynligvis ikke."

"Hvis det er sikkert... ja, Jacob, så bare få det til at ske."

"Bursten ser ud til at være genereret af afstanden mellem Point og Sanctuary. Jeg kan ikke bare... få det til at ske. En vis drejning inden for dette sted sker i det opadgående vindstød. Men som tikken på et ur, skal den svingning snart."

"Få mig varmere!"

"Du ved godt, at jeg er kold som en sten, men jeg har en Fire Twirler. Jeg ville ikke bruge det endnu, men det gør jeg, hvis du skal varmes."

Joakim spekulerede også på, om han skulle bruge Fire Twirler på varme. Mens hans tænder klappede, gav han endelig tilladelse til at indtage energioplussen. Marley indtog samme plads som Joakim og fjernede Fire Twirler fra sin hjertekæde. Udgivelsen forårsagede et udbrud, som brændte et hul i Joakims skjorte. I Yelp råbte Joakim: "Varm mig, lad være med at lave mad til mig!"

"Din smerte er ikke bevidst." Marley holdt en pause, før han tilføjede: "Jeg er for tæt på dig til at undgå en smule forbrænding."

Fire Twirler tilførte både varme og lys til hele omgivelserne. Da Joakim så en flodbølge af sort nærme sig, svarede han: "Jeg tvivler på, at jeg vil...", men før han nåede at fuldføre sin tanke, ramte Burst.

Bølgens gennemtrængende "Zheeiep" hængte parret lige op ud af det ekstreme mørke og ind i rummet over det hele. Reaktionen fra de to viste modstridende lidenskaber. Marley var glad for turen, hvorimod Joakim råbte af rædsel. Da han drev

tilbage mod vejen, forsikrede Marley Joakim: "Jeg har dig sikret i mig. Frygt ikke, Ebenezer."

Da de svævede nedad, pegede Marley mod Sanctuary Of Innocents og sagde: "Er det ikke en grund til ærefrygt?" Med en forsigtighed, der nærmede sig panikken i et lam, der sporede en løve i forfølgelse, undersøgte Joakim synet foran ham. Lyset fra en dunkel udstråling dukkede op på hver side af mørket. Mens han stirrede for at analysere det visuelle foran ham, kom perifere halvmåner af lys i fokus. Både højre og venstre skær af belysning spejlede den andens glød. Da Joakim flagrede med Marley tilbage mod vejen, indså han, at punktets lys var blevet skabt af disse to buede former. Deres kombinerede glans satte fokus på området, hvor børn kom ind på vejen... og ånder ventede på udbruddet.

Da de steg ned, så parret hele området under dem. The Corridor Of Phantoms blokerede den visuelle scene af Vejen, men leverede alligevel en stadigt skiftende visning af ånder, der rejste til og fra Abyss. Alle Mog'erne var synlige, med Plains Of Violence og Abyss Of Final Transmogrify som de længst væk fra syne. Joakim gispede over det enorme felt af destruktive tvangshandlinger. Han spekulerede på, om det kunne tage længere tid at komme ud over de millioner af Fire Twirlers.

De to af dem så på, hvordan lynet slog op og ud af afgrunden. Glimtene af blåhed tilførte lyset i alle Mog'erne undtagen én. Halvmånerne fra hver side af Sanctuary Of Innocents tændte et blændende gult lys, der kun oplyste den Mog. Farverne blå og gul kombineret i Joakims hjerte for at skabe det grønne lys af sindsro.

Glædestårer overvældede Joakim. "Hvorfor er jeg så glad?"

"Det er børnene. Lys bærer mere energi end blot farve og lysstyrke. Lys rummer også følelser."

"Nej, det gør det ikke."

"Selvfølgelig gør det det. Bare spørg enhver parrende ildflue, hvorfor de blinker med halen."

"Jacob, jeg har aldrig haft en ildflue til at sige noget ord til mig. Jeg vil dog overveje tanken om, at lys kan holde på følelser."

Det langsomme fald tilbage i Pointens mørke fik Joakim til at blinke vildt med ønsket om syn. Med fødderne endnu en gang på vejen bad Joakim: "Kan vi tage afsted nu?"

"Uden forsinkelse." Men før et skridt kunne tages, var deres forbindelse til hinanden tilintetgjort. En Fire Twirler slog gennem Marley på udkig efter den hurtigste frigørelse fra sin flamme. Både ilden og Marleys greb om Joakim gik tabt. "Nej, nej, nej! Jeg har ikke brug for denne svære gave," brølede Marley.

"Jacob, Jacob!"

"Står du, Ebenezer?"

"Nej, jeg er forkrøblet. Find mig!"

"Jeg vidste, at jeg skulle have reddet Fire Twirler. Jeg aner ikke, hvor jeg er landet."

"Du taler på et normalt niveau. Så du skal være i nærheden."

"Jeg vil prøve at høre min vej tilbage til dig, Ebenezer. Hvisk så sagte som muligt, 'Jeg er her', så gentag udtalelsen med få sekunders mellemrum, men bare lidt højere."

Joakim gjorde som anmodet. De første to vokaliseringer var uden volumen, men med den tredje vendte Marley sig mod lyden. Den langsomme forstærkning hjalp ham med at lokalisere det faldne menneske. Lidt efter lidt bevægede Marley sig i Joakims retning. "Jeg er næsten frosset," var de sidste ord, der blev sagt, før tavsheden stoppede al bevægelse mellem dem. Kun mørket gav lyd. Med hver bølge kunne et lavt 'zhееieр' høres, mens strømmen konvergerede ved punktet.

"Ebenezer, Ebenezer! Bevæg dig-bekæmp kulden!"

I en svag indsats strakte Joakim sine arme. Marley vendte sig i cirkler og forsøgte at finde sin kollapsede ven. Stønnende fortsatte Joakim med at bevæge sig, og så skreg uden varsel af smerte, "Jeg stak bare mig selv med den stive torn, du gav mig. Jeg tror, jeg bløder."

Før Joakim helt kunne udtrykke smerten fra tornen, tog Marley fat i hans skjorte, og med den mentale styrke ud over musklerne løftede han Joakim tilbage på fødderne. Joakim stod stivnet, da Marley igen tog fat i tornen. Han greb både hånden og spidsen og sagde: "Der er 13 trin i mørket. Kan du tage nogen af dem, Ebenezer?"

"Er der en mulighed?"

Snikkende svarede Marley: "Det er min gamle ven. Kulden kommer ikke til at ændre sig, så begynd at bevæge dine ben. Jeg vil vejlede dig."

"Nå, Jacob, jeg er sikker på, at jeg ikke kommer ud af denne frysende sorte bevægelse uden dig."

Klodt gik de to stivbenet vej ud over Pointens kolde mørke. Mens det tog minutter for Roads varme at sive ind i Joakim, så de begge, da Fire Twirlers styrtede ned omkring Fields Of Destructive Compulsions.

"Vi har lidt mindre end halvdelen af markerne til at passere, før vi ankommer til Abyss," informerede Marley, mens han pegede på det fjerne hul. Joakim så på, hvordan blå lynglimt slog op og ud af hulrummet. "Der bliver skabt megen accept i den rede af opfyldelse."

Marley havde håbet, at de ville rejse i stilhed, indtil han havde samlet de seks Twirlers, som hans hjertekæde ville holde, men Joakim var urolig og trængte til trøst. "Det er grusomt at tage et barn," mumlede Joakim.

Marley stirrede på Joakim og spurgte så: "Tag et barn hvorhen?"

"Fra deres familie, selvfølgelig."

"Jeg forstår." Marley holdt en pause, tog en dyb indånding og pustede så ud med et suk, der udmattede hans spøgelsesagtige form. Han stoppede midtvejs, rystede bare på hovedet og sagde så: "Det tab er følelsesmæssigt utilnærmeligt."

"Hvis det er 'utilnærmeligt', hvorfor sker det så? Jakob, hvorfor dør de unge nogensinde?"

Marley stilnede med vilje og sagde så: "Det var Noahs spørgsmål." Joakim så på, mens hans ven kæmpede for at finde den næste tanke. Til sidst begyndte Marley at forklare. "Det er mit første minde om Noah. Han var knap i skolealderen, og jeg... Jeg havde stadig babytøj på."

"Svært at tænke på dig i babytøj."

"Noah havde en kat. Jeg tror, han bare kaldte den 'kat', men manglen på et navn mindskede aldrig den hengivenhed, han så ud til at føle for væsenet." Marley holdt en pause og sagde derefter: "Det var forår, kan jeg tro, og regnen var ustandselig, så vi legede indendørs. Jeg tror, vi havde en brand i gang, men jeg er ikke sikker. I hvert fald kravlede en nyfødt slange ind under døren på udkig efter et tørt sted, hvor den ikke ville lide en drukning. Før den overhovedet var helt indendørs, hoppede Cat på den og dræbte den i et hurtigt træk."

"Hvad gjorde du?"

"Jeg har lige set Noah, da han forsøgte at genoplive denne fire tommer lange slange. Men det var selvfølgelig ikke muligt. Så da solen næste gang skilte skyerne, havde han en begravelse for slangen og... han græd."

"Men det gjorde du ikke?"

"Det var en slange, Ebenezer. Bryder mennesker sig nogensinde om slanger?"

"Nå... Det gjorde Noah."

"Nej... Noa bekymrede sig om alderen... slangens ungdom. Det var det, han talte om i uger bagefter."

"Så begravelsen var ikke enden på sagen?"

"Det var mere som begyndelsen." Marley kiggede direkte på Joakim og sagde så: "I længst tid blev han ved med at sige ting som, 'den slange skulle aldrig være blevet født', 'hvad har den slange nogensinde opnået', og min mindst foretrukne kommentar, 'den eneste oplevelse, slangen havde, var en rædsel'. Noah var uden tvivl generet af manglen på livsløfte om bare at få lov til at overleve. Han kunne ikke forstå, hvorfor slangen blev født kun for straks at blive dræbt. For ham var dette kaos, barbari og bare ikke rigtigt."

"Det forekommer mig heller ikke rigtigt, Jacob."

"En ungdoms død... den død handler om, hvad den efterlader. For en søskende bringer det ofte for første gang den virkelighed hjem, at de også er sårbare over for et lignende tab. For de kærlige forældre knuser det deres hjerter, så tvinger det til forandring."

"Så du tror, det sker, fordi forældre ikke foretager justeringer, når de burde?"

"Det kan virke sådan, men nej, et barn dør ikke, så nogen andre vil foretage revisioner. Men ... tvungen forandring skerefter sådan et tab." Marley holdt en pause og afsluttede derefter med at sige: "Nogle ændringer er gavnlige, mange er skadelige, og til tider... de kan være begge dele."

"Hvad med barnet? Hvad med det, de har mistet?"

"Dette er svært for mennesket at forstå, men barnet eksisterer stadig og har nye oplevelser. De mistede Jordens møde, men opholder sig stadig i fysiskheden af den Uendelige Bevidstheds skabelse."

"Men intet af dette forklarer barskheden af et barns død," klagede Joakim.

"Som jeg sagde før, er denne prøvelse følelsesmæssigt utilnærmelig. Det knuser hjertet, når det bedøver sindet. Jeg har ikke andre svar end det at tilbyde dig, Ebenezer."

"Men det er der ikke noget svar i. Det er som at sige det er... fordi det er det. Dit svar er en flugt fra samtalen."

"Ja, det er det," sagde Marley, mens han tog fat i halen på en Fire Twirler og derefter sugede den ind i sin hjertekæde. I lang tid gik Joakim i tavshed og lod bare sin forargelse opbygge, mens Marley tankeløst greb og derefter sikrede hver Ildsvirre, der krydsede deres vej.

Til sidst brød Joakim ud. "Hvis det er et slag i ansigtet at begå selvmord, er det så ikke et slag i ansigtet på menneskeheden, når et barn dør, og deres potentiale går tabt?"

"Ebenezer, vi er bare myrer, der prøver at forstå fødderne, der bevæger sig omkring os." Da han indså, at dette svar ikke ville løse hans vens problem, tilføjede han: "Men intet menneske vil nogensinde kende sindet fra den uendelige bevidsthed, før de selv bliver det samme som den uendelige bevidsthed."

Forbløffet spurgte Joakim: "Kan det ske?"

"Nå, lad os bare sige, tanken er mulig." Marley rømmede sig og tilføjede derefter hurtigt: "Vi stammer alle fra skabelsens substans."

Da Marley holdt en pause, spurgte Ebenezer: "Er den uendelige bevidsthed ikke skaberen?"

"Det er min forståelse."

"Hvordan skabte den sig selv?"

"Jeg tror, det er som at kende navnet på den uendelige bevidsthed, hvorimod vi mennesker ikke har ører til at høre det." Joakim stirrede på Marley, mens han fortsatte med at forklare. "Der er et lignende problem med at forstå, hvordan skabelsen er bygget op. Mennesker, og især mig, Ebenezer, har ikke sindet eller erfaringerne til at forstå konceptet med fysisk at skabe selvet ud fra kun en-tanke."

"Det ville betyde, at tanker er fysiske. Det er der ingen logik i, Jacob."

"Og alligevel eksisterer den fysiske verden, Ebenezer. Det måtte begynde på en eller anden måde."

"Jeg spekulerer på, om den uendelige bevidsthed overhovedet er fysisk... Måske var den i stand til at skabe den fysiske verden, fordi den er ånd. Ligesom kunstneren, der maler, aldrig bliver lærredet."

"Sådan en smart tanke, men det er alt, hvad det er, en mening uden dokumenteret viden."

"Du frustrerer mig, Jacob."

"Vores manglende forståelse er ikke en fjende. Det er blot begrænsningen, der tillader os ønsket om personlig perfektion."

"Det er forvirrende. Så vi bliver perfekte, når vi forvandler os til et... et sirup... kaldet accept?"

"Accept er ikke enden, Ebenezer." Joakim rystede bare på hovedet frem og tilbage, mens Marley tydeliggjorde sin forståelse. "Der er mere. Vænt dig til transformation, for den ender aldrig rigtig. Men vejen ud over Accept er for godt oplyst til, at de fleste kan følge."

"For godt oplyst"? Selvom jeg lukker øjnene?"

"Kan du navigere uden dine øjne, Ebenezer?"

"Så i bund og grund er kun blinde i stand til at blive mere end accept?"

"Find metaforen i den forståelse, Ebenezer, for den uendelige bevidstheds oplysning bor inden for den næsten usynlige, men overoplyste rute."

"Humbug."

"Og deri ligger hovedårsagen til, at de fleste mennesker aldrig bliver en skaberkraft-deres egen tvivl."

Irrelevant samtale fortsatte, mens vennerne gik mod Abyss Of Final Transmogrify. Blåt lyn slog gentagne gange ind i atmosfæren. For Joakim så det ud til at hvert glimt tilføjede vejens vidde. Til sidst kom han med kommentaren: "Vi tager ikke afstand til den sprække."

Marley tænkte lige ved sig selv, før han sagde: "Bevægelse uden bevægelse, det lyder som et medlem af parlamentet." De så begge på hinanden, men smilede kun, da Marley skabte, hvad han troede ville være en løsning på langsomme ben. "Jeg har aldrig haft en grund til at prøve dette-men..."

"Du kommer til at chokere mig, gør du ikke?"

"Jeg vil flytte os." Før Joakim kunne reagere, trak Marley en Fire Twirler fra sin hjertekæde. "Jeg har brug for, at du træder ind i mine lemmer."

"Lemmer? Træ?"

"Mine ekstremiteter, mine vedhæng... mine lemmer... vi skal kombineres, før jeg kan bruge dette," sagde han og løftede den snurrende flamme op.

"Kan du ikke komme ind i mine... lemmer?"

"Ja, skal jeg gøre det?"

"Hvorfor spørger du? Du har aldrig..."

Marley skubbede ind i Joakims struktur og satte derefter Fire Twirler under deres fælles fødder. Øjeblikkeligt tvang spindet de to opad og derefter fremad med en hastighed, som ingen af dem tidligere havde oplevet. Da de kørte over vejen, råbte Marleyd, "Hurtigere end en hest."

"Hurtigere end at falde ned fra en klippe. Yippee!" Joakim hylede, mens de rejste med en hastighed, der behagede. Da en Fire Twirler brændte sig selv ud, trak Marley en anden fra sin kæde for at fortsætte deres fremadgående bevægelse. Da de seks flammer var opbrugt, stoppede de. Marley genopfyldte derefter energiudbruddene, før han fortsatte ind i afgrunden. Denne aktivitet gentog sig, indtil de begge var på tærsklen til den enorme kløft.

Da de nærmede sig kanten af Abyss, tvang Marley en sjette Fire Twirler ind i hans hjertekæde, før han spurgte Joakim: "Er du klar til at hoppe?"

Joakims mund faldt åben uden at sige et tungt suk. Som på signal, så for at få den størst mulige effekt, knækkede et lyn opad ud af hullet. Udledningens kraft rystede klintens fundament. Da Joakim kom til ro, spurgte han: "Hvor er bunden? Hvordan kan jeg overleve faldet?"

"Med stenene i lommerne."

"Du har sten til hjernen, Jacob."

"Jeg har ikke længere en hjerne, Ebenezer. Jeg har bare tanker."

"Humbug."

"Er det igen dit nye bedste ord?"

"Humbug."

"Har du stadig de sten, jeg gav dig?"

"Se deres tips?" sagde Joakim, mens han pegede på formationerne, der ragede ud over hans lommer.

"Godt, hop nu ind. Klipperne vil bremse dig."

"Jeg har ingen tro på..." Men før Joakim nåede at holde fast, kastede Marley sig ind i sin vens krop og førte ham derefter hurtigt ud over kanten af udhænget.

Skriget fra Joakim var højere end det næste lyn. Da han accelererede mod en ukendelig fremtid, begyndte hans bukser at køre højt omkring hans form. Joakim rykkede i skridtet i håb om at lette det pres, som faldet påførte hans menige.

Og så... skete det... han satte farten ned, da synet af Afgrunden kom i fokus. Farvebølger konvergerede ved Joakim, mens en opdrift udviklede sig omkring ham. Sikkert drevet nedad skød et lyn forbi og dannede et mønster, der omgik al bevægelse i

afgrunden. Det efterlod kun en ladning af friskhed, både i lugt og prikken, i det hule skaft. Mens lynet fortsatte med at gnister og boltre sig i det omgivende rum, observerede Joakim farverne og bugtende kurver på væggene. Farverne-alle med en metallisk glasagtighed-forstærkede Joakims syn. Skinnende vægge af levende gule, magenta, grønne, blå og lavendler hjalp med at lyse hans afstamning. Joakim fornemmede en strøm af værdighed i nuancerne, en glans af pragt.

Da de drev inden for en kombineret form, bremsede Joakim til sidst i en sådan grad, at Marley følte sig godt tilpas nok til at skilles fra ham. Marley bevægede sig uden for Joakim og så sin ven styrtdykke. Marley handlede kun i responstilstand, og svævede ind under Joakim og lod derefter sin vens krop passere gennem ham. Da bevægelsen kombinerede de to, greb Marley Joakims form; dengang og først da aftog menneskets vægt. "Jeg troede, det var lodestones, der bremsede dig." Marley pegede på væggene og tilføjede derefter: "Man kan ikke kaste de sten hårdt nok til overhovedet at komme i kontakt med denne indhegning."

"Hvad mener du? Hvad sker der med stenene?" spurgte Joakim.

"De falder bare et par meter fra barrieren."

"Skal jeg fjerne min?"

"Nej, lad os ikke sætte en chance for resultatet."

Da de bevægede sig nedad, svævede et væld af ånder gennem afgrunden og fyldte området med refleksioner af pastelfarver, der skinnede fra deres kroppe. Da det øvre område af Transmogrify bar en dyster stemning, så var det, at det nederste område, Afgrunden, glimtede af jubel. Hver lyd, hvert vindstød, hver bevægelse i afgrunden hoppede af de metalliske vægge og vendte derefter tilbage til ørerne i form af musikalske toner. Da parret faldt dybt ned i hullet, begyndte en udefineret, men alligevel herlig, sang at give genlyd med opløftende følelser.

Joakim nød den lodrette friløb; selvom stenene i hans lommer stadig fremkaldte et ubehageligt ryk, fik han sig til at falde til ro i ærgrelsen. Han lukkede øjnene og omgav melodien fra væggene hans form. Toner prellede af hver blotlagt overflade af huden.

Hans hænder, der blev forhærdede af alder, føltes lidt. Men åh-spændingen i ansigtet, da de dirrende toner fik kontakt! Hver kildede som en fjer, da den græssede overfladen.

Mens en konstant storm af lyn blinkede mod himlen, blev Joakim betaget af de former, der rejste sig op under ham. En forvirring af skyhøje monolitter opstod. Komplekset kombinerede det farvede metals visuelle elementer med et system af strukturer designet til specifikke formål. Pyramider af forskellige former og layouter fyldte hele bunden af afgrunden.

Inden for centerkonfigurationen opstod netværket dedikeret til indsamling af Accept. Layoutet lignede en tvillingepyramide, der stod nedefra og op med spidsen begravet. På den ene side væltede den renere Coss Acceptance ind i et motiv af bugtninger, som så forsvandt ind i ... det ukendte. Alt imens en strøm af normal Accept gled ind i et separat kammer i den kombinerede pyramide.

Joakim fulgte de forskellige bugtende mønstre af græsk nøgle fra det ene bygningsværk til det næste i håb om at forstå hver bygnings funktion. Bortset fra, var ingen bygninger. Alle på nær to områder var enten højresidede eller omvendte pyramider.

Et af pyramideområderne oversvømmede hele lokationen med aktivitet, mens ånder blandede sig, mens de ventede på deres tur på Walkway Of Transmogrify. Tre electrum-guld, sølv og kobber-pyramider omringede en vej bestående af to lange vandrette krystaller. Hver kvartskrystal havde punkter i begge ender, som mødtes i midten af gangbroen. Når en ånd først havde sat sig direkte over begge punkter, konvergerede et eksplosion af energi fra elektrumpyramiderne til blå lyn, som derefter konverterede ånden til Accept.

Festlighederne ved Walkway skabte, af horder af ånder, en visuel forvirring, som svimlede sindet. Alligevel lugtede området af entusiasme for opgaven-Mogrification. Mens en fængslende vision af Walkway fortsatte, bemærkede Joakim en trappe, der klatrede mod Upper Mogs.

Hvert metallisk trin i trappen havde en forskellig slidbane og stigerørstørrelse. Joakim undrede sig over denne forskel, indtil han indså, at deres størrelse så ud til at være styret af farve. De gyldne trin havde den højeste stigning, dog var slidbanen så smal, at selv et barns fod kun kunne bruge tæerne til at gå på den. Dette gav de smalle trin et stigeudseende. Med hver fremadskridende regnbuefarve blev stigningen mindre, efterhånden som slidbanen blev bredere. Lavendeltrinene udviste den bredeste

slidbane, men var alligevel så lille i højden, at det så ud til at være flad-mere som en rampe end et trin.

En samling spiritus svævede op og ned ad trappeopgangen, mens følelser af glæde dansede hele vejen igennem. Hvad der forårsagede det gode jubel kunne ikke fastslås, men hvad det end var, fik Joakim til at smile.

Da Marley og Joakim drev hen mod kærlighedsindsamlingsstrukturen, kastede en sky af Coss Acceptance sig over dem. Kørende med en hastighed langt over tyngdekraften trak massen sig så tæt på, at Joakim skreg. Ligesom han frygtede kollisionen med kærlighedsenergien, delte væsken sig, flød så rundt om dem, og til sidst kom den ind i opsamlingsbeholderen.

Dråber af Accept slyngede ud over hele parret. Kontrol over deres nedstigning forlod Marley, da accepten trådte i kraft. Fnisende og derefter grinende tog han fat i kanten af indsamlingspyramiden. Han løslod Joakim ved at placere dem begge på hjørnet af tårnet. Med benene dinglende ud over kanten, kunne parret ikke kontrollere deres guf. Der var ingen humor her, bare den utrolige lethed, som Accepten gav dem, som forvandlede alt til en skændsel.

Da han sad på hjørnet af komplekset, lo Joakim: "Det var noget af et fald."

"Fra alle vegne undtagen nåde," klukkede Marley.

Joakim rystede bare på hovedet og fnisede tilbage. "Det giver ingen mening."

"Tro mig, Ebenezer, det meste giver ikke mening." Han smilede og blinkede så til sin ven, mens han tilføjede: "Konceptet er kildren." Ude af stand til at kontrollere sin latter faldt Marley ned fra bygningen og faldt derefter mod de fem huler under dem. Inden Joakim blev påvirket af adskillelsen, vendte Marley kaglene tilbage: "Er du stadig sammen med mig?" Marley vendte tilbage til kanten af hjørnet og kiggede på Joakim, holdt en pause og spurgte: "Kan du næsten ikke vente med at dø?"

Et nervøst fnis udbrød fra Joakim, da han svarede: "Og sidde fast med dig igen. Jeg ville hellere leve." Sammen lo de, og lo og lo ved den tanke.

Da dråberne af Acceptance blev absorberet af deres hud, begyndte både Marley og Joakim at stille deres hylen. Livligheden ved Walkway Of Transmogrification krævede konstant varsel, men efter flere øjeblikke vendte Joakim blikket til den modsatte side af Abyss.

Med fokus på en massiv platin-arena så Scrooge lige, da en enarmet, hovedløs ånd kom ind på Farewell Platform. Tre platin-eger stak vandret ud fra platformen. Hver blev sat i en 45-graders vinkel fra de andre, hvor det midterste tværstykke var både det længste og bredeste af trio. På toppen af de tre platinstænger var der enorme vandrette krystalpunkter. For enderne af både den yderste højre og den yderste venstre eger stod et yderligere lodret kvartspunkt. Bag hvert krystalpunkt skabte en opretstående platinstolpe kombineret med kvartsen en ædelsten, der udløste med den mindste bevægelse. Den midterste eger havde ikke denne funktion; i stedet hang dens vandrette kvartsspids over en pyramidetragt, der var vendt på hovedet.

Joakim så den enarmede hovedløse ånd stå stille som en statue på toppen af platformen. De observerede begge området, da det begyndte at fyldes med en gylden dis. Skyen, indeholdt af sin egen usynlige struktur, slørede deres syn. "Nogle tror, at tåge er den uendelige bevidsthed."

"Det er svært at forestille sig det uendelige bevidsteat være enhver form for fysisk form," svarede Joakim.

"Virkeligheden er, at du bare ikke kan forestille dig det som en sky."

"Ja, det virker for simpelt. Så fortæl mig, Jakob, hvorfor tror ånder, at tågen er den uendelige bevidsthed?"

"Fordi den uendelige bevidsthed personligt ærer den ånd, der er modig nok til at gå ud over en håbløs situation." Marley så på, mens Joakims nysgerrighed udviklede sig, og fortalte ham derefter: "Når en ånd er inden for afskedsplatformen for øjeblikkelig transmogrifikation, bliver de igen omgivet af lyset fra den uendelige bevidstheds kærlighed."

"Redder det dem?"

"Nej, oftest er deres accept uren, alligevel trækker den uendelige bevidsthed altid det stærkeste positive fra den ufuldkomne ånd. Den bedste kvalitet bliver så inkorporeret i den uendelige bevidstheds egen individuelle ånd som en tanke."

"Så sandheden er, at Instant Transmogrified-ånden også lever for evigt? Hvad er så formålet med krateret?"

"Det er bedre at tænke på en sådan ånd som at være væk, men husket. Hvorimod jeg ikke er væk, men alligevel næsten ikke husket, så måske er den ånd dernede bedre placeret end jeg." Marley lagde sin hånd på Joakims skulder og forklarede derefter: "Og om krateret, du ved godt, at det er skabt ud fra menneskelige handlinger, gør du ikke?"

"Som trist, hvordan den ukontrollable begivenhed Coss release kan ødelægge en andens hele eksistens."

"Jeg er sikker på, at det var meget trist for den ånd, da den indså, at Apurto spiste hovedet. Krateret er en kompromisløs Mog."

Mens de to sad og ventede, uden nogen indikation af en trussel, eksploderede platformen. Lysskår skød gennem området og afsatte gnister på parret. Marley gav ingen opmærksomhed til gløderne. Joakim på den anden side gjorde alt for at undvige flammerne. Forsøget var tappert, men forgæves, for gnisterne landede over ham. Imidlertid var hans frygt for flammerne ubegrundet, for da de landede på hud, havde de ingen effekt på det. Skønt ildstormen var synlig, var den lige så spøgelsesagtig som Marley selv.

Da han indså dette, faldt Joakim til ro for at se platformens lysshow. Da den gyldne disk klarede sig, forblev ingen fantomdele synlige. En transformation til den midterste vandrette krystal var sket og blev behandlet. Et mat gråt lys begyndte at dannes inde i den krystal. Langsomt bevægede gløden sig frem og tilbage i kvartsen og blev lysere og lysere gennem bevægelse. Når den først var rensat, flød den lysnede accept ud af krystallens spids og ind i den omvendte pyramidetragt. "Det var en uheldig ånd," sagde Marley.

"Hvordan kan du vide det?"

"Nå, se... kun den Uendelige Bevidstheds kærlighed blev samlet," sagde han og pegede på centerkrystallens flow af Accept.

"Hvordan ved du det?"

"Hvis selv en smule af personens kærlighed var blevet indsamlet, ville det være strømmet ind i de to ydre krystaller og derefter blevet gjort til Accept," sagde han og pegede på de kombinerede platin-og kvartsstandere. "Men ak, nu er den ånd kun et minde."

En lang pause udviklede sig, før Joakim sagde: "Jamen, det er i det mindste et minde i skaberens sind."

Marley kiggede sidelæns på Joakim, smilede og svarede så: "Det er virkelig noget... i hvert fald."

Hele området af Abyss summede af aktivitet, da Walkway Of Transmogrification igen blev det dominerende visuelle billede. Da parret sad på kanten, med benene dinglede over Acceptance-indsamlingspyramiden, observerede Joakim ånder komme og gå under ham. Lige under dem stod fem omvendte tragtpyramider, hver af forskellig størrelse, men alligevel forbundet til én struktur. Den konstante strøm af spiritus ind i hver gang med tragt tilføjede afgrundens travlhed.

"Er du udhvilet, Ebenezer?"

Joakim tænkte på det spørgsmål, og modsatte så: "Skal jeg være træt?"

Marley lo bare og svarede så: "Nå... ikke hvis du ikke er det. Vi har dog en hel opgave foran os."

"Så, med andre ord, jeg burde være udhvilet?"

"Vi skal nok begge være 'godt udhvilede' til det her. At drive ind i det hul," sagde Marley og pegede på en af de større pyramideåbninger, "vil kræve-årvågenhed."

"Så Noah er i det hul?"

"Ja, han er i Vredes hule, eller som du kalder det-'det hul'. Men tiden er på vores side, for den findes ikke. Så vi kommer ind, når du er klar."

"Må jeg bestemme?"

"Vi vil handle efter dit ord."

Joakim lo bare. "Du er et mysterium, Jacob."

"Det er de fleste."

"Og åbenbart, det er ånder også."

Sammen så de bare ånder blande sig omkring dem. Handlingen ved Walkway er den mest dybtgående på grund af den periodiske jubel af opstemthed, der ledsagede hvert knæk af blå lyn. Da den ene ånd forvandlede sig til Accept, hoppede den næste i rækken i forventning om glorificering. Processen var hurtig, for det tog længere tid at komme ind på Walkway Of Transmogrification, end det gjorde at blive Acceptance.

"Se, se, Jakob...det er den handicappede ånd, der har hjulpet os."

Da de så fantomet bevæge sig til midten af den dobbeltspidsede krystalbane, spurgte Joakim: "Vil den ånd genvinde sine ben ved Mogrification?"

"Det, han mistede, var af kød. Det, han får tilbage, er i ånden, som allerede er blevet perfektioneret."

De tre elektrumpyramider gav energi. Da styrken byggede i monumenterne, så den benløse ånd direkte på Joakim og Marley, og sagde derefter ordene "Navalny Zelenskyy." Inden for det næste øjeblik kom blåt lyn sammen over ånden, som derefter blev Accept.

"Hvad betyder det-Navalny Zelenskyy?" spurgte Joakim.

"Jeg tror, det kunne være hans navn. Kan du huske på Chute, da han erklærede, at vi aldrig ville være i stand til at glemme det, når det først var blevet hørt?"

"Ja, jeg husker det, men jeg forstod ikke, hvorfor han sagde det, for navne har altid været svære for mig at huske. Jeg vil dog aldrig glemme hans generøsitet og den hjælp, han gav mig."

"Og alligevel var han ikke glad for din tilstedeværelse her."

"Tror du, at hans hjælp kun var for at få mig hurtigere ud af Transmogriky?"

"Det er en tanke, men du bør på intet tidspunkt erstatte hans handling med hans motiv. De to er forbundet, men alligevel aldrig det samme."

"Hvad er vigtigst?"

"For os, der blev skabt i kød og blod... har handlinger konsekvenserne."

Joakim observerede alle begivenhederne ved Abyss, mens Marley bare så ham se på. Ingen af de andre ånder gav den levende eller hans spøgelsesagtige ven nogen opmærksomhed. I stedet beskæftigede de sig med arbejdet med deres egen Mogrification, rejste ind og ud af afgrunden, mens de arbejdede på at reparere den

skade, de forvoldte andre. Det er det lette arbejde, for når først Opsøgendes Opgave var blevet dannet, så, og først da, kræves det, at ånden eksisterer inden for smerten ved at blive offer. Efter en lang siddetid sagde Joakim endelig: "Hvis det er op til mig... så er jeg klar."

Med aftalen om at fortsætte, flyttede Marley tilbage til Joakims form og gled derefter deres dobbelte form ud af kanten. Marley bevægede sig nedad mod den yderste venstre pyramide på hovedet og kommenterede hulen direkte under dem. "Hold dig så stille som et ådsel, Ebenezer. Vi ønsker ikke at ende i hulen af destruktive tvangshandlinger."

Da de drev mod hulen, hvor Noah eksisterede, sagde Joakim: "Det virker som en bedre hule end vredeshulen, hvor Noah er."

"I Den Of Anger kan man mærke farerne. Men i det hul," forklarede Marley og pegede på den største pyramide på hovedet, "kan de mærkeligste hændelser fange en drivende ånd."

"Jeg ønsker ikke at blive fanget nogen steder her omkring."

"Så giv efter for mig, når vi bevæger os."

"Er jeg ikke allerede?"

"Bare ikke vige, før vi er inde i hulen."

Sammenbundet i form bevægede parret sig langsomt mod det firkantede hul. Efter andre ånder gik Marley ind i Den Of Anger. Krydset ind i Den sifonede vennerne og deres lys til en spiral. Mens lyshvirvler snurrede rundt om dem, greb Marley Joakim hårdere. Udefra syntes Hulerne at være korte; Men når man først kom ind, forårsagede en udvidelse af rummet et fald, der var større end et bjergs.

Mens de to hvirvlede i deres lysstød, bevægede mindre tætte ånder sig forbi det levende menneske og hans døde ven. Enten den fælles tyngdekraft eller lodestones hjælp med at bremse parrets fald. Marley ønskede ikke at teste, hvad eller om begge, der påvirkede dem. Han var bare taknemmelig for, at et langsommere spin ville hjælpe med at holde Joakims mave rolig, så rolig, at Joakim døsede hen. Marley manøvrerede Joakim ind i hulens spids, og så passerede de gennem og ind i en hule, der dækkede et område, der var større end hele overfladen af Transmoglify.

Joakims øjne åbnede sig til en lysende blindhed; solens skinne ville vise sig svag i sammenligning. Øjeblikkeligt udviklede der sig en kildren i hans næse, hvortil han nysede med sådan en kraft, at hans øjne klemte sig sammen. Filtrede det intense lys gennem hans øjenlåg, så Joakim, mens spøgelsesagtige former slyngede sig rundt om ham. Da Joakim spændte øjnene tættere sammen, flyttede Marley dem to væk fra tragtens lys.

Langsomt åbnede Joakim igen sine øjne for en masse ånder, der myldrede omkring dem. Hele området så ud til at være større end alle de øvre Mog'er tilsammen. Sammen så Marley og Joakim, mens spiritus strømmede ind i stedet fra de fem Mog-tragte. Floder af bevægende ånder udviklede sig, for hver tragt syntes at skabe en usynlig kanal inde i hulen. "Hvorfor var vi nødt til at gå ind af Anger-hulen, når alle hulerne ender i denne enorme hule?"

"Ser du nogen ånd bevæge sig uden for deres hules vej?" spurgte Marley.

Joakim kiggede i alle vinkler, før han erklærede: "Nej, men hvad bevarer deres stivhed?"

"Frygten for at blive fanget."

"Ville det få dem til at bede om Instant Mogrification?"

"Det er ikke den slags fælde. Ovenpå arbejder en ånd handlingerne fra deres liv for at skabe deres Opsøgende Opgave. Dette sted i Det er ikke så nemt." For at understrege problemet skubbede Marley begge sine arme ud over det store stykke af deres visuelle rum og forklarede derefter: "Hernede handler det om det usynlige, tankerne og de dvælende følelser."

"Jeg forstår stadig ikke..."

"Forstå, hvordan det, der er i sindet, kan fælde?"

"Hvordan kan mit sind blive fanget? Det er som et stort himmelland herinde. Der er ingen barrierer-derfor intet at være fanget af."

Marley lo så meget, at han næsten ikke kunne svare. Joakim granskede sin ven og rynkede derefter panden, da han indså, at han blev hånet. Marley begyndte på sin side at kontrollere sin hysteri gennem dybe vejtrækninger. Langsomt faldt han til ro, så han kunne svare. "Tilgiv mig, gamle ven. Jeg mener ingen respektløshed, men sindet er af bevidsthed. Den bor overalt og ingen steder i samme instans. Fælderne herinde er inden for åndens dvælende tanker."

"Hvordan kan det blive en fælde for mig?"

"Fordi deres kontemplation ikke er på vores vej; når først præsenteret for det, identificerer vi det enten som vores, eller finder åndens tanke... modbydeligt. Begge yderpunkter kan skabe en følelsesmæssig forvirring i en sådan grad, at selvidentifikation bliver fanget i påvirkningen af enten forelskelsen eller frastødningen. Ofte herinde er det frastødelse, der fanger, men ikke desto mindre fanger den resulterende forvirring den udenforstående, indtil de genkender, og derefter rolig, den lånte tænkning."

Joakim kiggede på Marley og smilede derefter roligt. "Det var så opklarende, Jacob."

Marley nikkede med hovedet og svarede: "Lad mig prøve en anden sammenligning." Han lukkede øjnene og formidlede derefter billederne i sit sind. "Tænk på dette område som London, og hver af tragtene derovre er en allé i byen." Han ventede på enten en bekymring eller en anerkendelse fra Joakim, men da hans ven forblev stille, fortsatte Marley. "Hvis du havde brug for at gå til en butik, ville du ikke gå ned ad den allé, der kun gik ind på kirkegården."

"Jeg vil gerne holde mig væk fra kirkegården. Men hvordan kunne det 'fange' en ånd? Hvis det var mig, ville jeg bare vende tilbage til mit udgangspunkt og derefter gå den rigtige vej."

"Og deri ligger din bommert."

"Fejlen er?"

"At vende om giver ikke en mulighed for at gå tilbage. Disse veje bevæger sig fremad. Min grådighed lærte det på den hårde måde, til næsten suspensionen af dens Task Of Outreach, som var at forsøge at redde dig." Joakim nikkede, mens Marley fortsatte. "Da jeg først gik ind i dette område, var jeg så begejstret for opnåelsen af at bevæge mig ud over Cycle Of Greed, at jeg gik ind gennem Den Fysiske Harm. Og de to huler er ikke engang i nærheden af hinanden. Men der var jeg... et sted, der ikke var min bekymring. Da jeg bevægede mig langs stien, fangede en vred forsamling mig i deres lidelse."

"Hvordan?"

"De levede i en fælles løgn."

"Hvilken løgn kunne kontrollere en hel gruppe?"

"Ebenezer, individuel naivitet er en svaghed, som dem med ondsindede hensigter retter sig mod. Den gruppe, jeg blev trukket ind i, stormede om, hvordan et andet samfund ville angribe dem, så i stedet lagde de en krig mod det uskyldige samfund. Jeg kunne personligt have undviget deres fremmarch for at trække mig ind i deres tankegang, men det var det store antal af dem, der lavede en samlet forførelse, der fangede mig."

"Du var for svag til at bekæmpe deres indflydelse?"

"Tro mig, Ebenezer, alle er for svage, når socialt tyranni gøres til et mandat."

"Hvor lang tid tog det dig at flygte?"

"Det, den gruppe gjorde, hjemsøger mig stadig, og jeg var ikke engang den ånd, der blev personligt fanget. Men til dit specifikke spørgsmål, måske et dusin menneskeår. Det kunne ikke være et århundrede, ellers ville du allerede have sluttet dig til mig her." Marley holdt en pause for at gribe en tanke. "Men igen, det kan have været øjeblikke, og det føltes bare som år. Som jeg sagde før, tiden herinde går uden sekunder."

Joakim rystede langsomt på hovedet fra side til side og spurgte så mere til sig selv end til Marley: "Så pøbelen væver løgne i håb om at fremtrylle sandheder?"

"Ligesom lovgivere."

"Og præster."

"Ebenezer! Vil du tage til Hades?"

"Er det der, jeg er nu?"

Marley lo bare og sagde: "Heldigvis er livet efter døden ikke så småtænksomt, som myterne om evigheden er."

Mens de rejste langs Den's lane, fulgte Joakim bevægelsen af hundredvis af ånder. Med huler langs begge sider af ruten bragte hvert blik dramatiske aktiviteter til syne. Joakim gispede, da berusede feriegæster smed Oliver Cromwells hoved frem og tilbage. For hvert tryk af det afskårne kranium kunne det høres råbe: "Julen er blevet forbudt. Jeg vil have dig halshugget for dette." De hektiske skrig fra den døde hersker blev overmandet af jubelen, der spydede fra den larmende hule. De dansede rundt, huleboerne drøned sig i drikke, mens den mishandlede hjernekasse fløj som en fugl rundt i hulen. Joakim undrede sig over, hvordan det ville være at blive fanget i den hule, da han tænkte, satte farten forbiareal.

Overfor den hovedkastende hule kunne en mindre hule høres før set. Oprør over hele området: "Hun er for selvstændig!" "Jeg så hende fortrylle!" "Hun dræber børn!" "Hun er en heks!" "Brænd hende!" "Brænd hende nu!"

Da de bevægede sig mod de vokale udbrud, spørger Joakim: "Skal de ikke være i hulen for fysisk skade?"

"Dem derinde er fanget af deres vrede over, at kvinder skal kontrolleres. De bor i et sted med verbal vold, ikke fysisk skade."

"Kvinder lider fysisk skade hver dag." Joakim rystede på hovedet og spurgte derefter: "Er det ikke en social tradition, så veletableret, at den virker korrekt, og endda ønsket af de fleste regeringer? Alligevel er der kun denne hule i Den Anger?"

"Misogynists er kontrolleret af mindst tusinde huler i Den Of Physical Harm-en på hvert sprog og dusinvis i hver religion."

"Tusind? Jeg troede ikke, kvinder var så undertrykte!"

"Det er ikke vores undertrykkelse, Ebenezer, det er deres. Du og jeg, som er født med mandlig autoritet, kan næsten ikke sympatisere, endsige have empati med de lænker, der blev lagt på kvinder ved fødslen."

"Men ... ville der overhovedet være mænd uden kvinder?"

Marley grinede bare og sagde så: "Jorden er fuld af modstridende omstændigheder. Sandheden og løgnene, vi lever, bestemmer vores virkelighed, men kun kærlighed befrier én fra de andres indflydelse."

"Det lyder som et gravstensordsprog. Jacob, tror du virkelig, at folk skal befries fra sandhedens indflydelse?"

"Både sandhed og løgne er abstrakte... som en mening holder de os stærke, men begge slører virkeligheden."

"Hvad er virkeligheden, hvis det ikke er enten sandhed eller løgn?"

"Virkelighed er kun oplevelser, og de er også abstrakte."

"Vent på den, Jacob. Sandheden bærer fakta, så..."

"Og alligevel fletter en god løgner altid fakta ind i deres vildledende fortællinger. Tre løgne og en sandhed fører ofte tankerne hen til et punkt-realisme."

"Jeg tror, du har mistet forstanden på det her."

"Halvvittig eller ej, kærlighed, ikke sandhed, er det bindende element i accept," insisterede Marley.

"Er kærlighed mulig i en løgn?"

"Absolut. Har du nogensinde hørt om den 'hvide løgn', hvor det at skåne en andens følelser berettiger et bedrag?"

"Alle ved, at det bare er hygge."

"Det fjerner ikke bedraget."

"Det føles som om menneskeheden konstant går i kviksand, fordømt uanset hvad."

"Frelst, uanset hvad; det er virkeligheden. For det er ikke kviksand, men overdreven stolthed, der bremser Mogrification," rettede Marley.

"Undtagen dem ved Afskedsplatformen."

"Og de tog det valg, Ebenezer."

"Valg uden valgmuligheder er ikke valg."

Marley nikkede indforstået med hovedet. Da de bevægede sig ud over kvindehaderne, tænkte Joakim på moderen, der gav ham liv, men ingen pleje-og så søsteren, Fanny, som gav ham pleje, men også blev taget fra livet, begge erindringer om kvinder, der begyndte hans eksistens. Gennem et helt liv udviklede de vanskelige ved deres bortgang sig til en personlig styrke for Joakim. Han følte altid deres usynlige kammeratskab, deres støtte, men nu efterlod det ham kun trist, tynget af tabet af dem.

Så meget som afgrunden over hulerne skabte accept, udspillede de faktiske huler sig i ondskabsfulde ødelæggelser. Den næste hule var mindre hektisk, for den indeholdt kun to ånder, men de to... spillede i ond grusomhed. Og alligevel var det ikke chokket ved køkkenbordsscenen. Rædselen ved at se to James Maxeys, hvor den ene skød sig sammen, mens den anden angreb, standsede Joakim.

James slog knytnæven i bordet, og råbte derefter ind i ansigtet på James: "Tror du, du er en smule falsk? Giv mig mønten!" Den krybende James lagde langsomt den falske mønt på bordet, hvortil den aggressive James snuppede mønten, og hviskede derefter ind i byttets øre: "Hvis du nogensinde igen går på bugtjagt uden min godkendelse, vil jeg afslutte dig." Da han så på mønten, tilføjede han: "Denne mønt er ikke sit metal værd." Smed den tilbage til bordet, trak den onde sig tilbage, men bare et øjeblik. Det næste øjeblik ryddede vej for en gentagelse, men denne gang de to James' omvendte roller. Den underdanige James forvandlede sig til aggressoren, mens den tidligere krigsførende James forberedte sig på at blive angrebet.

Joakim stirrede på Marley; da et lille grin udviklede sig på hans vens ansigt, spurgte han: "Hvilket kaos vil deres handling helbrede?"

"Mangel på empati." Joakim klædede sig i toppen af hovedet, da Marley forklarede: "Der er ingen frygt, der er større end den frygt, vi kan skabe i os selv."

Joakim forstod ikke sammenhængen. "Så de vil have den største rædsel?"

"Følelser giver altid det perfekte potentiale for handling."

"Igen-hvad er fordelene ved ultimativ selvterror?"

"At lære offerets rolle." Marley kunne mærke, at han endnu en gang kom til kort i sin forklaring, så han fokuserede på sit svar. "Det, du ser her, er en faktisk vredesbegivenhed, som James udsatte sig for nogen i hans kontrol. Ofte bliver det oprindelige offer erstattet af en anden repræsentation af den vrede ånd."

"Hvorfor?"

"Empati. James, offeret, ved nøjagtigt, hvad der er i sindet på James, undertrykkeren... og fordi hver af dem kender hinanden, handler det, der smækker ned på det bord, ikke om mønter eller tyveri om natten."

"Er hans tanker mere som det, han gjorde mod Noa?"

"Nøjagtigt. Lige nu frygter den frygtsomme James for sit liv."

"Ender denne kæde af begivenheder nogensinde?"

"Ja, selvfølgelig, men kun når begge James er enige om, at hverken ønsker at være offer eller overfaldsmand."

"Det ser ud til..." Joakim snublede for at finde tanken, men sagde så bare "svag."

De to rejste forbi snesevis af huler, før de endelig stod foran Noahs. Gennemblødt af blod tøvede Noah aldrig i opgaven med at slagte for at anerkende de ubudne gæster i sin hule. Fra den ene James Maxey til den anden slog han skurkens hoved ind i de samme Newgate-barer, som havde afsluttet hans eget væsen. Derefter, som med ham, tvang Noah et håndled på en fangefremstillet modhage, hvilket fik blod til at sprøjte ud over hulens afspærring. Da en Maxey stønnede ihjel, dukkede en anden op, hvortil Noah gentog mordet. Inden for et pust af tid dinglede næsten et dusin døende Maxeys fra indhegningens tremmer. Blod var farven på hulen.

Marley var knust og kollapsede. Da han lå ved Joakims fødder, vendte hver kæde han nogensinde havde båret tilbage. "Det er forbandelsen," mumlede han.

"Jacob, din knibe..." Joakims stemme visnede, da han så Marley sætte sig ind i sine bindinger.

Da hver af dem blev stille i deres personlige krise, brød Marleys brystkasse ud. Hver indeholdt Fire Twirler eksploderede, hvilket resulterede i hans frihed fra trældom. Han rejste sig og sagde til Joakim: "Stand tilbage Alitos forbandelse er uden nåde."

"Du lovede Teint, at du ville bruge Fire Twirlers til at redde mig."

"Jeg hjælper dig. Kan du forlade hulen uden mig?" Marley ventede et øjeblik, før han igen beordrede: "Bliv nu tilbage-Noah vil være uforudsigelig."

"Kan Noa blive hel?"

"Forbandelsen er den modgang, der binder mange dømte uskyldige til deres uretfærdighed. Noah kæmper for at frigøre sig fra rettens skam."

"Så Noahs fokus er ikke på at ville myrde James Maxey?"

"Åh, han vil slå ham ihjel, men drivkraften er det statslige overgreb, som jeg pålægger ham."

"Så hvorfor er det ikke dig, der bliver dræbt?"

"Han kender intet til mit engagement. Alligevel hjælper det ham måske alligevel ikke, for det er kontrollen fra riget, der lænkede Noa. Alito's Curse er uretfærdighedens tunge hånd. Mens mit forræderi mod ham indsnævrer mig, ikke ham."

"Så hvordan afslutter vi den hårde hånd? Skal vi konfrontere Alito?"

"Han bor i krateret, og forbandelsen i Transmogrify er knyttet til hans indespærring der... Men ingen har kastet et syn på Alito i næsten to århundreder."

"Hvorfor?"

"Han har givet retfærdighed over sig selv."

"Selvretfærdighed? Det er mystisk. Jeg troede, at alle ånder enten bliver accept eller går til grunde ved øjeblikkelig transmogrifikation."

"Alito døde efter at have besøgt sin bedste ven, Matthew Hale, en juledag i slutningen af 1600-tallet. Hans Entanglement frigav to selvskabte ånder, der gik til krateret. De var begge så åndssvage, at ingen af dem ville tillade den anden at klatre op på afsatsen, hvor Coss er dannet."

"Hvordan kunne nogen have to ånder i samme Mog?"

"Arrogance. Alito var så fræk, at han skabte to forskellige rationaliseringer og to metoder til at skade de ulastelige, mens han hævdede autoriteten af den uendelige bevidstheds dyd." Så for at understrege advokatens grimhed sluttede Marley med: "Selv børn var ikke sikre fra hans ondskabsfulde vrede."

"Så han kæmper nu i krateret?"

"Hver af hans ånder har i øjeblikket fanget den anden i bunden af Lake Of Flames."

"Vil den ene nogensinde frigive den anden?"

Marley svarede med et spørgsmål. "Har uendelighed en tidsbegrænsning?"

"Hvis der ikke er tid i TransmogriFY... så er der ingen uendelighed."

"Du lærer, Ebenezer, men lad det være. Disse spørgsmål er for komplicerede... og vi har en opgave."

"Du siger, at jeg skal forlade den... giver mig lyst til bare at hoppe oven på den."

"Ja, det er god lokkemad for en fisk som dig selv," sagde Marley.

"Så hvad gør vi for at hjælpe Noah?"

"Fortæl ham sandheden." Marley stirrede på Joakim og indrømmede derefter: "Jeg ville ønske, du kunne gøre det her for mig, men han er nødt til at høre min sandhed... fra mig."

"Vil det helbrede Alitos forbandelse?"

"Forbandelsen binder ham nu, men sandheden lyser vejen mod frihed. Vi skal hjælpe Noah med at bryde igennem hans trance. Først da vil han være i stand til at se lyset på stien."

"Er sandheden så stærk?"

"Kun hvis den er tom for løgnagtige fakta."

Marley henvendte sig til Noah, men ingen anerkendelse fra hans søskende dukkede op. I stedet løftede Noa øjnene op til parret, der stod foran ham-så hvæsedede blod på dem.

**** Stav ni ****

Stressende Deliverance

SCROOGE RYKDEDE TIL STRØM, mens Noah blæste blod gennem Marleys spøgelsesagtige form. Marley råbte af rædsel og tryglede: "Jeg elsker dig."

Noah hvæsedede lige endnu en syndflod.

"Jeg elsker dig stadig," insisterede Marley.

Men igen blæste Noahs skyggefulde blod gennem Marley.

Spredt fladt på ryggen, hviskede Joakim: "Lyvende fakta."

Marley snurrede til sin ven og insisterede: "Jeg fortæller sandheden."

"Måske i dit hoved-tal med dit hjerte, Jakob."

"For helvede, jeg vil slet ikke tale." Med det skubbede Marley Maxey ud af sin brors greb og lagde derefter sin egen arm i Noahs hånd. Før nogen nåede at ændre situationen, trak Noah sin brors håndled hen over modhage. Da den røde væske sprøjtede området, rakte Marley ud over flere hegnspalmer og trak derefter sit andet håndled hen over en anden modhage. Spredt ud over flere barer dinglede Marley fra sine ødelagte håndled. Noah trådte tilbage.

"Med dit hjerte," rådede Joakim.

"Jeg gjorde det her mod dig." Noah stirrede bare på den bror, han ikke længere genkendte. Med hagen hvilende på brystet råbte Marley: "Jeg stjal pengene, Noah-jeg gjorde det her mod dig!"

Forvirret Noah spurgte bare: "Penge?"

"Pressey og Barclays butik... juleaften. Jeg forrådte dig, Noah."

Uden at være forsigtig, stak Noah sin arm ind i sin brors bryst, greb fat i kæden, der fangede hans hjerte, og trak det derefter voldsomt fri af spøgelse. Marley forsvandt øjeblikkeligt. Mens han holdt kæden højt, mens han skreg som et dyr, kastede Noah den med vilje mod Joakim. Skønt at undvige jernet, så Joakim, da det landede lige bag ham. Forskrækket sprang han fra det rykkende metal. Marley var ingen steder at finde.

"Forbandet humbug!" Da han så i alle retninger, ramte Joakim panik, for Marley så ud til at være forsvundet. "Jacob, forlad mig ikke!"

"Blind stormen, Ebenezer," sagde Marley med sin hånd inde i brystet. "Lad mig justere denne byrde." Han flyttede ved siden af Joakim og tilføjede: "Det var en frygtelig oplevelse."

"Det går ikke godt, vel?"

"Så meget for at tale mit hjerte," stønnede Marley.

"Vil du have nogle nye råd?"

"Din sidste var mindre end nyttig, men jeg har ingen løsninger. Så selvfølgelig, Ebenezer, hvordan ville du berolige Noah?"

"Jeg ville tillade begivenhederne fra dødsfaldet at diktere, at du fortæller din sandhed."

"Begivenhederne? Noa levede begivenhederne, Ebenezer. Hvorfor skal jeg gå gennem den dør igen?"

"Fordi Noah sidder fast inden for tærsklen til den begivenhedsdør. Du skal trække ham igennem den. Han har brug for dit greb-din forståelse. Men han vil kun absorbere det, hvis det bliver sagt i hans tankegang."

"Og hvis jeg ikke kan finde de ord, der passer til hans 'mindset', så...?"

"Nøglen til at nå din bror er at gå ind i hans tilgang, for han er forankret der. Først da kan Noa høre dine fakta, Jakob. Først da vil han begynde at stole på dig."

"Og ved du, om dette 'nye' råd er et godt råd?"

"Har du nogensinde tvivleren, og dit middel, Jakob, er...?"

Efter at have overvejet ideen indrømmede spøgelse: "Jeg fatter, at dit forslag ikke vil skade ved et forsøg, så..." så dinglede Marley uden et øjeblik passage på krogene vendt mod Noah. Mens hans håndled sprøjtede en tåge af freakish blod gennem hulen, løftede Marley hagen fra hans bryst og brølede derefter: "Budbadet omkring din livløse krop, kombineret med Floras jamren...", mens Marley søgte efter ord, tog Noah fat i ham i halsen.

Noah kastede et vildt blik mod Joakim og fokuserede hurtigt på Marley. Da Noa havde sin yngre bror i sit greb, åndede Noa ind i Jakobs ansigt: "Jeg hørte, at du forårsagede det."

"Det var den værste fejltagelse i mit liv."

"INGEN!" Noah skreg, mens han strammede grebet om sin brors hals, "Det var den værste fejl i MIT liv!"

"Jeg knuste din ære, Noah-på alle måder."

"Du knuste MIG!" skreg Noa, mens han slyngede hovedet bagud, så til siden og til sidst stødte det dybt mod sin brors ansigt. Snurrende knurrede han: "Ære, ære er aristokraternes privilegium. Jeg kæmper for retfærdighed."

"Retfærdighed er for de levende, Noah. Det, du gør her, er blot at protestere mod din uretfærdighed. Der er ingen domstole, advokater eller endda anklagede her-undtagen dig selv."

Noah skubbede Marley dybt ind i stængerne og greb derefter sin brors hjertekæde. Han rykkede det bagud og hængte jernet på en tredje modhage, der sikrede hans bror på plads mod hegnet.

Marley slappede af i sin brors raseri. Mens han dinglede fra jorden, løftede han sine øjne for at møde Noahs, og stirrede derefter ind i sin brors vredesblød og sagde roligt: "Der er ingen forandring, en anden kan gøre for at gøre dig hel igen."

Noah slap sit greb om Marleys hals, brølede af vrede og fortalte derefter sin sandhed. "Du har altid været værdiløs, Jacob."

"Du var alles offer, Noah."

"Men mest dit."

"Ja, ja, jeg ødelagde dig, dog er det dig, der skal redde dig selv."

"Ord... du taler ord uden mening."

"Så hør disse ord, Noah. Du fortjener frigørelse fra denne rædsel, men du klæber dig til den."

"Jeg holder fast i kraften i min eksistens."

"Og alligevel har denne hule fået dig til at glemme din opgave at opsøge. Hvad var det?"

Noah holdt en pause for at undersøge sin hukommelse og sagde så: "Jeg har aldrig lavet en."

"Nej, du er her... så du lavede en. Kan du huske det?"

"Jeg vil have hævn!"

"Så dræb mig i det uendelige, men retfærdighed vil stadig kun være en illusion for dig." Marley ventede på sin brors tanke, men da ingen blev tilbudt, understregede han: "Du skal frigive dine ofre. Ikke til deres fordel, men fordi du fortjener udfrielse fra deres handlinger."

"Jeg fortjener hævn!"

"Så sandt. Den største hævn, jeg kan tilbyde dig, er at anmode om øjeblikkelig transmorfikation. Du kan opnå en vis tilfredsstillelse ved min eliminering, men retfærdigheden vil stadig ikke blive ejet af dig gennem en sådan handling."

Noah klappede hånden over Marleys mund. "Sig en anden tanke, og jeg vil stjæle din hjertekæde fra dig. Så vil du gå tabt i en glemsel, som Instant Transmogrification aldrig kan redde dig fra."

Forfærdet forblev Marley lige så stille, som han var... død, mens Noahs øjne stirrede gennem forskrækkelsen i hans brors ansigt. Da Noah blev frastødt af den afspejling af omsorg, der stirrede tilbage, blev Noah rasende. Da han aggressivt pressede sin hånd over sin brors mund, svarede Marley ved at kysse den gribende håndflade. Uden nogen forsinkelse rev Noah læberne fra Marleys ansigt. Forvirret bakkede han tilbage med den dirrende masse af spøgelsesagtigt kød, der fordampede fra hans hånd. Marley på sin side forblev stoisk.

Da en tåre samtidig faldt fra hver brors kind, kastede Noah sig tilbage mod Marley. "Hvorfor gjorde du det her mod mig?"

"Jeg havde brug for pengene for at blive Ebenezers partner," sagde han med hovedet pegende mod Joakim.

Noah bevægede sig mod Joakim. "Du tog pengene?"

"Jeg vidste ikke, at det var din." Da han bakkede tilbage fra Noah, følte Joakim en trang til at flygte, men hvorhen?

"Så det er dig, der har gjort dette," sagde Noah da han faldt ned over Joakim. Før Joakim kunne tale til sit forsvar, angreb Noah ham. Han greb ham i halsen og smed Joakim hen over rummet med muskler, der generelt mangler en ånd. Joakim ramte hulens mur og sank langsomt til jorden. Inden han kunne komme i siddende stilling, var Noah over ham igen-denne gang med et ønske om at forårsage smerte.

"Hvorfor er du her? Du fortjener ikke livet." Med det løftede han Joakim i nakken fra jorden. Joakim strammede hver eneste muskel, mens han kæmpede for frihed. Med vildskab pressede Noah Joakims nakke fladt mod væggen, hvilket fik ham til at miste bevidstheden. Da Joakim blev slap, pressede Noah bare hårdere.

Marley dinglede fra hegnet og forsøgte at befri sig selv. Han rev hvert håndled af dets krog og flaksede frem og tilbage, da krogen, der binder hans kæde, nægtede at bøje. "Noah, stop..."

I det næste øjeblik, som om lynet havde ramt hulen, stod Apurto mellem Noah og Joakim. Mellem hans kæber svingede Noahs underarm, fingrene pumpede ind og ud med den hensigt at gribe alt, hvad den kunne med raseri. Noah stirrede på stedet for hans nu forsvundne arm. Chokket over det forbløffede spøgelse til et følelsesmæssigt sammenbrud. Da han lukkede øjnene og begyndte at smuldre nedad, råbte Marley: "Bliv hos mig, Noah," og derefter til Apurto instruerede han: "Slug ikke min brors arm!"

Noah åbnede øjnene og forfulgte derefter Apurto med det samme. "Giv det tilbage, dit monster." Noah løb blot centimeter bag dyret og greb fat i, men savnede, det undvigende væsen.

Da Noah fortsatte med at jage Apurto, kaldte Marley til Joakim: "Er du stadig med mig, Ebenezer?"

Joakim fik ro på sig selv og svarede så: "Godt nok, i betragtning af angrebets kraft."

"Få mig væk fra denne krog, før Noah vender tilbage."

Joakim tog et par skridt frem og stod foran sin dinglede ven. Da Joakim overvejede metoden til Marleys frigivelse, tabte Apurto endelig Noahs arm. Først gjorde Joakim, hvad enhver person ville gøre for at befri et menneske... bare løftede ham op og over hegnets modhage. Marley var dog ikke et menneske. For da Joakim tog fat i Marleys arm, gik hans hænder lige igennem ånden. "Grib kæden," instruerede Marley.

"Du mener at stikke min hånd ind i dit bryst?"

"Ebenezer, jeg har været inde i hele din krop. Bare ræk ind, hurtigt, før Noah vender tilbage."

Da Joakim modvilligt greb fat i den halvfaste ring, der var fastgjort til Marleys hjerte, greb Noah menneskets skulder, og i det næste øjeblik flyttede alle tre sig. Marley faldt fra sin trældom, da Joakim trak sig fri af det truende greb, og Noah stod bare forvirret... og spekulerede på, hvem han skulle skade.

Forsigtigt viklede Marley sig om Noah. Med torsoer sammenflettet, blev Noahs vrede mindre. Trøstet i sin brors beroligelse klyngede Marley sig fast til fornemmelsen af deres fælles rum. Da Marley absorberede intensiteten i deres omfavelse, hviskede Marley ind i Noahs øre: "Fortæl mig din opgave at opsøge."

Noah spændte messen af hans ånd, trak sig væk fra sin brors hold og sagde så: "Flora... kun Flora."

"Det er en stor nok opgave." Marley holdt en pause og spurgte derefter: "Er du klar til at udføre den opgave, eller vil du hellere dræbe mig igen?"

"Du fortjener det," smilede Noah.

"Jeg fortjente det," indrømmede Marley. "Men Flora har brug for os."

"Jeg har ikke brug for dig." Noah vendte sig mod Joakim og sagde så: "Jeg vælger Ebenezer, men dig, lillebror, vil jeg aldrig stole på."

"Jeg vil da følge efter jer to."

"Nej, du vil gå foran os."

Den gensidige aftale overhalede de to med tavshed, indtil Joakim spurgte: "Så hvordan forlader vi denne hule?"

"Vi forlader det ikke; det forlader os."

Joakim rystede på panden og forsøgte at finde ud af, hvad det betød. Først kom tanken om, at de var i en drøm. Han spekulerede på, om det var en mulighed at vågne, når Marley strakte sine arme til en længde, der ville omkranse dem tre. Da Marleys arme samlede trioens til ét væsen, begyndte hulen at blive mørk, og sammen blev de løftet fra jorden. Den stigende bevægelse gav ikke følelsen af at svæve, men i stedet bevidstheden om at falde. Opad faldt de med en hastighed, der steg ud over tyngdekraftens effekt.

Med en voksende sorthed, der var mørkere end ved Pointen, begyndte Joakim at ryste. Mens han rykkede af rædsel, hviskede Noah til ham: "Din frygt gør mig ondt."

"Ebenezer, du behøver ikke frygte noget i Transmogrify. Apurto har bevist det," forklarede Marley.

"Apurto..." mumlede Joakim, "ja..." Med den forståelse slappede han forsigtigt af.

Da de rasende faldt opad, løsnede tøjret i Marleys arme sig, da de tre begyndte at snurre. Strammere og strammere hvirvlede de rundt i deres krympende rum. Som en malstrøm begyndte den cirkulære kraft at vride trioens. Joakim stønnede, mens hans form roterede mere om sig selv, end overlevelse kunne tillade. Mens hun hvirvlede, hviskede Marley ind i Noahs øre: "Der er ikke plads nok til os tre." Noah ignorerede sin bror med et grynt, så Marley sagde: "Vi skal begge flytte ind i Joakim."

"Gør vi det? Hvorfor?"

"Fordi jeg vil holde ham i live. Vil du hjælpe, eller hader du mig så meget, at du vil tillade Ebenezer at omkomme?"

Uden endnu et øjeblik pressede Noah sig dybt ind i Joakim og efterlod et hul, hvor hans brors arme tidligere havde omfavnet de tre til én. Marley fulgte efter Noah ind i Joakims krop.

Da spøgelseerne forsvandt ind i Joakim, fortsatte den menneskelige form sine forvridninger. Mens fødder og hoved roterede med forskellige hastigheder, skreg Joakim af smerte, da han besvimede af stress. Da de tre snurrede med en hvirvelhastighed, forsøgte både Marley og Noah at kontrollere Joakims slappe krop. Deres spiraldannelse bar et hul i vejen, hvorigennem de kom ind. Joakim, nu deformeret, kollapsede.

Uden selv at røre ham vidste Noah, at Joakim var død. Marley, der frygtede sandheden, gjorde alt, hvad han kunne for at ryste sin ven tilbage til livet, men han havde ingen magt. Joakim lå snoet på vejen med blod sivede fra hans ører, næse og mund. Hans åbne øjne stirrede uden fokus på hans venner. Da Marley trak Joakim ind i sit skød, bukkede han under for sin fiasko med hulken af sorg.

Marley rokkede, mens han græd, og bemærkede knap Apurtos ånde på hans hals. Stille og roligt knurrede udyret: "Yhaah-ae. Yhaah-ae."

Angsten eksploderede fra Marley, da han tog fat i det ødelagte lig af sin ven. "Nej! Aldrig! Jeg vil ikke tillade dig at besejre, Ebenezer!"

"Yah-ah-ah! Yah-ah-ah-ee!" Apurto brølede, mens han trængte gennem Marley, og derefter slog sig ned på Joakims knuste kød.

Marley kastede sig over Apurto. "Jeg sagde ALDRIG!"

Da de to kæmpede for kontrollen over det døde menneske, mistede Noah fokus og begyndte derefter at gå mod Pool Of Broken Spirits. Desorienteret kaldte Marley til Noah: "Vi skal redde..." Pausen i kampen gav Apurto den koncentrerede styrke til at skubbe Marley fra Joakim.

Mens Marley rullede ud af konflikten, gik Noah planløst vejen, da Apurto stod på alle fire over Joakim. Apurto bøjede ryggen og begyndte at hive maven ind og ud. Suget i hans tarm tvang galde ind i hans hals. Uden varsel spyede Apurto ud på Joakim den skumle accept skabt af fortærede kraterkranier. Væsken strømmede ind i Joakims ansigtsåbninger. Mens glade musikalske toner drev over den fordampende Acceptance, begyndte Joakim at rykke, og så begyndte ulidelserne.

Torturerende skrig skreg i hele Transmogrify. For hver bevægelsesflimmer udtalte Joakim en ulidelig smerte. "Lad det være," gispede han mellem hylene. Apurto fortsatte med at kaste Accept over Joakim, da han begyndte at skubbe væsenet fra ham. "Denne smerte! Udyr, forlad mig!"

Apurto stoppede sine udbrud af accept. Mens Joakim vrikkede for at blive løsladt fra dyret, kollapsede Apurto. Joakims eneste tilgængelige bevægelse var hans øredøvende panik, fastklemt under rådyret.

Mens Noah fortsatte med at vandre på vejen, så Jakob de to indhyllet i overlevelse. Langsomt, hver af Apurtos stribes udviklet en glød, der er klarere end lys. De mindste striber på både hans skuldre og hale begyndte belysningen. Hver tilstødende stribe fortsatte derefter med at øge udstrålingen. Inden for et øjeblik var Apurto en masse af lys varme. Dette beroligede Joakim, hvilket hjalp ham med at slappe af ind i healingen.

Først blev energien påtvunget Joakim, men når først Joakim blev anerkendt for, hvad det var, begyndte Joakim at trække healingen fra Apurto. Da afløbet af energi var færdig med at genoplive Joakim, svækkedes Apurto. Mens Joakim begyndte at rejse sig på benene, så han og Marley, da Apurtos krop begyndte at vise de samme drejninger og forvridninger, som havde gjort Joakim til ende.

Lænende over sin afdøde redningsmand spurgte Joakim: "Hvorfor gjorde han det her?"

"Jeg kender ikke et dyrs sind, Ebenezer, men han er... var opsynsmanden."

"Hvordan redder vi ham?"

Før spørgsmålet kunne løses, lød et øredøvende klap i hele Transmogrify. Og så lød en tordnende kommando fra Teint: "Apurto, her, nu." Kraften i direktivet ringede så højt, at træer inden for Fields Of Destructive Compulsions begyndte at kaste deres pigge af sig. Da træets spyd fløj på tværs af vejen, forsøgte både Marley og Joakim at undvige deres fare, mens Noah så ud til at være uvidende om alt.

Dusinvis af torne skød ind i dem alle. Marley vidste, at det var på vej, så arbejdede kun for at beskytte Joakim, hvorimod Noah bare stønnede, da hver spids fløj gennem ham.

Joakim blev overfaldet af tre våben fra træet, men ingen af dem skadede ham. I stedet gik de igennem, som om han også var lavet af... ånd.

"Hvorfor er du ikke blodig?" spurgte Marley, da han inspicerede hvert indgangs-og udgangshul, som piggene lavede. Ud af hvert udgangshul dryppede en dråbe blod. Marley trådte tilbage fra Joakim, så ham op og ned og erklærede så: "Du er anderledes nu."

"Jeg føler det samme."

"Alligevel er din hud ikke længere en kødfuld farve. Men... men... den skinner af en lilla nuance."

"Skinner?"

"Jeg tror, det er mere en lavendelfarve."

"Min farve er nok ligegyldig, men Apurtos liv gør det." Da de to vendte sig mod det sted, hvor liget skulle ligge på Vejen, var der intet tilbage. "Hvor blev han af?"

"Med Teint? Jeg ved det ikke, Ebenezer. Jeg er kun glad for, at han reddede dig."

"Nej, jeg er ikke tilfreds med denne udveksling, Jacob."

"Men det er han måske."

"Kunne det have været meningen, at jeg skulle slettes fra al viden, mens jeg var her?"

"Nå, du er ikke ude herfra endnu, og Apurto ser ikke ud til at være tilgængelig for dig i fremtiden. Så måske er du beregnet til total ødelæggelse. Jeg vil dog ikke lade det ske for dig, Ebenezer."

"Hvad siger du til dette, Jakob?"

Marley tænkte over spørgsmålet og svarede derefter: "Jeg har ingen, men jeg er fast besluttet på at være god til mit ord."

"Så lad os finde ud af, hvad der er galt med Noah."

Mens de gik, greb stilheden deres tanker. Joakim åbnede munden for at tale, men tågen i hans sind gjorde hans tunge stille. Marley på sin side overgav sig til en følelse af uro. Selvom vejen gennem felterne med destruktive tvangshandlinger så ud til at være så omfattende, næsten til næsten uendelighed, var Marley i stand til øjeblikkeligt at lokalisere Noah.

Da de nærmede sig ham, bemærkede Joakim en mærkelighed. "Hvorfor bevæger han sig ikke?"

"Det ser ud til, at Noah bevæger sig som minutviseren på et ur, men han rører sig stadig," forsikrede Marley.

Da de kom tættere på den ubevægelige Noah, tordnede Marley: "Dette er det, der strakte Alito's Curse igen."

"Jeg troede, vi fik Noah ud over det i Hulen."

"Vi befriede hans hjernes sind, men hjertets sind... dens lidelse dvæler stadig."

"Mere end et sind?"

"I sandhed afslører hjertets tanker mere for hjernen, end hjernen nogensinde formidler til hjertet." Marley holdt en pause for at få den nødvendige vægt til det, han næste gang

skal bede Joakim, og sagde til sidst: "Jeg kan ikke bringe Noah tilbage alene. Denne forbandelse ligger uden for mine kræfter, men sammen... os sammen... kan vi genoprette hans sinds system."

"Så endelig har du brug for mig?"

"Ebenezer, du aner ikke, hvor værdifuld du er. Noah har bare brug for, at du giver ham lidt mere af dit værd."

"Hvis jeg kan."

Med bekymring nærmede de sig den næsten ubevægelige Noah. Den næste handling ville enten befri ham eller sende ham tilbage til hulen. "Jeg har brug for dig, Ebenezer, til at strømme Accept ind i ryggen på Noah, mens jeg bringer ham ind i vores øjeblik."

"Accept? Er jeg død?"

"Du virker ændret, men nej, du lever stadig, Ebenezer."

"Hvordan kan jeg så levere Accept til Noah?"

"Død og Accept er ikke forbundet ved hjælp af Transmogrification-processen. Accept er skabt ud fra de fineste menneskelige egenskaber."

Joakim rystede på hovedet fra side til side og mumlede: "Apurto...", da han huskede, at han lige var blevet gennemblødt af Apurtos opkastede Accept.

Marley fornemmede sin vens forvirring og præciserede: "Apurto accept bestod ikke af flydende kranier. Hans spray af accept var komprimeret healing. Det ser ud til, at hans krop var i stand til at fuldføre purificering. Jeg tror, det er gode nyheder for dem i krateret... men kun hvis de ikke allerede har bedt om øjeblikkelig transmogrifikation."

"Jeg har ikke sådanne kropslige kræfter til at omdanne mit maveindhold til... healing? Så hvordan kan jeg skabe accept?"

"Ebenezer, ethvert væsen besidder evnen til følelsesmæssig opvågning. Det er skaberens gave og menneskehedens forpligtelse."

"Forpligtelse?"

"I øjnene af den uendelige bevidsthed, vækkende kærlighed gennem hellige oplevelser... er det vores eneste krav." Marley holdt en pause, stirrede ind i Joakims øjne og spurgte så: "Hvem elsker du mest, Ebenezer?"

"Ingen."

"Selvfølgelig elsker du. Kvaliteten lugter i din personlighed."

"Helt sandt, Jacob, jeg elsker ikke andre."

"Dette er mystisk for mig, Ebenezer. Forklar dine gode gerninger uden kærlighed."

"Jeg elskede penge. Rigdom var mit værd. Men efter dit første besøg på juleaften var jeg begejstret for bare at være i live."

"Så det er taknemmelighed i din ånd, ikke kærlighed. Perfekt!"

"Perfekt?"

"Kærlighed er den letteste egenskab for mennesker at aktivere, fordi den overføres fra væren til væren. Men taknemmelighed er den kvalitet eller energikraft, der går direkte fra en person til den uendelige bevidsthed."

"Det her giver faktisk mening for mig, Jacob."

"På grund af denne egenskab har taknemmelighed en kraft, der er større end kærlighedens, men den er ikke så formidabel som glæde." Marley smilede til Joakim og sagde: "Min ven, det ser ud til, at du næsten er nået ind i din anden barndom."

Joakim ønskede at grine, men konceptet om en 'anden barndom' skabte en reflektiv panderynke. "Jeg har svært ved at forstå, hvordan en barnlig magt skal redde Noah."

"Påtag ikke den byrde, Ebenezer. Bare vær taknemmelig for, at der er en måde."

"Det ser ud til, at det er det, jeg er blevet god til... at være taknemmelig."

"Jeg har brug for, at du står bag Noah." Som Joakim gjorde som instrueret, fortsatte Marley. "Læg din venstre hånd over dit eget hjerte, og stræk derefter højre arm ud, så den næsten rører Noas ryg."

Joakim gjorde som instrueret, så sagde Marley: "Luk dine øjne, Ebenezer. Sænk hovedet. Fyld nu dit sind med erindringen om, hvordan det føltes at få en ny chance i livet. Kærtegn, så forstærk det vidunder. Når den ikke kan stoppes, lad ladningen flyde."

Da Joakim overførte fornemmelsen af sine tanker til hans bryst, tog et gys af begejstring kontrol. Med lukkede øjne mærkede han en bølge af varme i sin håndflade. Mens den nødvendige energi til at styrke Noah begyndte at strømme mod spøgelsesets ryg, stillede Jakob sig foran sin bror. Pludselig forvandlede han sig til en kvinde lige så høj, men alligevel mere elegant, som en af Marley-brødrene.

"Din serafiske triumf er ankommet, Noah."

Noa hørte erklæringen, men anerkendte ikke tanken. Joakim fornemmede gennem lukkede øjne varmen fra hans mentale koncentration strømme fra hans hånd ind i Noah. Da det fyldte spøgelsesets bankende orgel med taknemmelighed, begyndte det snart at lyse. Men i stedet for at oplyse hele den tænkende struktur, begyndte energien at vende tilbage i Joakims håndflade.

"Skub hårdere, Ebenezer," forlangte kvinden over for Noah. "Hjertet er fuld af udstråling, men alligevel..." Den umanede trådte tættere på Noah, placerede deres højre hånd på midten af den ubevægelige kiste og placerede derefter venstre hånd på toppen af Noahs hoved. Kvinden lukkede øjnene og trak venstre hånd opad. Lys eksploderede i Noas sind og oplyste hele hans substans. Men han gjorde ingen bevægelser for at realisere sin krops forandring.

"Du er min førstefødte."

Med denne udtalelse løftede Noah hovedet og hviskede derefter: "Mor?"

"Åbn dine øjne, min søn." Noah adlød i stilhed, mens matriarken fortsatte. "Du har lidt, du lider stadig... alligevel er din serafiske triumf ankommet."

"Sera... hvad?" spurgte Noah.

"Evnen til at blive din hellige arv."

"Jeg vil have retfærdighed," brølede Noah.

"Der er ingen dommere her." Mens Joakims kraft frit strømmede ind i den stillede ånd, fortsatte moder-imitatoren med at forklare. "Alle, der rejser på Vejen, opnår genopretning. Selv Alitos duoånd, der vælter sig i bunden af krateret, vil til sidst forvandle sig. Han bliver måske aldrig Accept, men hans forbandelse vil forsvinde, når han er i stand til at undslippe sin selvindfangning." Hun holdt en pause for at understrege og sagde: "Desværre ser det ud til, at der altid er en ny uretfærdighed, der skal tage dens plads."

Det eneste, Noa hørte fra ånden foran ham, var ordet "Nej". Han sænkede hovedet og begyndte at ryste. Da tårer af sorg og forvirring begyndte at stige, trak både Marley, som moderånden, og Joakim deres egne følelser indad. Joakim, der ikke ønskede at bryde sin hjerteforbindelse med Noah, modstod fristelsen til at fjerne den opsamlede fugt fra hans øjne.

Moderen forsøgte at forklare igen: "Når naturen skader en person, kan loven genoprette dem? Kræver biddet fra et dyr rettens dom? Nej, selvfølgelig ikke. Det er det kun den menneske-til-menneske skade, der skrider på 'retfærdighed'. Løft dit hoved, Noah, for kraften i din genindspilning er inde i." "

Noah begyndte at hyle. Mens hans tørre tårer begyndte at falde, genlød lyden af hans jamren gennem hele vejen.

Igen trådte moderånden ved siden af Noah, slog sine arme om ham, kyssede ham på læberne og opmuntrede så: "Ja, græd din tvivl væk, min søn."

Da de to klamrede sig til deres omfavnelser, brød energien fra Joakims taknemmelighed endelig igennem Noahs fortvivlelse. Noah, mens han stadig var forvirret, returnerede Marleys kys. Delte tårer faldt mellem dem, og så mistede Jakob kontrollen over moderbilledet. Netop da Jakob skiftede tilbage, indså Noa bedraget og skubbede derefter sin bror væk. "Du er ikke mor. Dit bedrageri er over mig igen."

En akavet stilhed udviklede sig mellem de tre, da Joakim endelig indså værdien af sin forståelse af broderens kamp. Inden for styrken af sin nye bevidsthed sagde han roligt: "Nej, Noa, Jakob er ren af hjerte for din forløsning."

Med raseri snurrede Noah rundt for at konfrontere Joakim, men da han følte mildheden i Joakims opførsel, svarede han kun: "Jeg har stadig ondt."

Nu sikker på, hvorfor Marley havde brug for ham, fortalte Joakim sin visdom. "Og du kan altid ... men det vil blive mindre, når du integrerer styrken af oplevelsen i din eksistens."

"Hvad styrke er det, Ebenezer?"

Både Noah og Jacob var nysgerrige efter at kende Joakims sind. Alligevel kæmpede Joakim, der nu indså sit værd inden for Transmogrify, stadig for at finde de klogeste ord. "Du har allerede sat en grænse for Jakob, som vil give dig kraft, Noa."

"Jeg kender ingen grænse," insisterede Noah.

"Alligevel kender jeg grænsen," udbrød Marley. "Noah, du har krævet, at jeg går foran dig på Vejen. Jeg er ikke sikker på, hvordan det vil styrke dig, men det skal det."

"Jeg har brug for min forræder synlig."

"Ja, det styrker din tryghed at kræve det af Jakob. Men det er kun én lektion, du behøver for at smelte sammen i din ånd," sagde Joakim.

"Hvad er de andre?"

"Jeg er usikker på, hvad du har brug for, Noah, men refleksion vil være med til at bringe dig harmoni."

"Alt, jeg vil reflektere over, er Flora."

"Det er også min Opsøgende Opgave," sagde Marley.

"Så bliv mindst en lang tid foran os, Jacob."

"Det vil få Ebenezer til at miste sin evne til at stå op."

Noah fokuserede på sin bror og beordrede derefter langsomt: "Jeg vil være hans åndsudligner. Ebenezer og jeg bliver her, mens du fastlægger den nødvendige afstand mellem os. Vær nu på vej, feje broder."

Marley kiggede flere gange tilbage, mens han bevægede sig en strækning og derefter to strækninger foran sin bror. Da den distance, Noah havde brug for, var nået, sagde han til Joakim: "Nu vil jeg have, at du også går foran mig."

"Har jeg skadet dig?"

"Har du?" spurgte Noah, men før Joakim kunne svare, tilføjede han: "Nej, jeg vil bare finde ud af, på hvilken afstand du bliver sårbar."

"Åh, det er nemt," sagde Joakim, da han gik hen til et sted, stoppede op for at se tilbage på Noah og tog et skridt mere. Joakim begyndte at svækkes med bøjede knæ. Hans ben vaklede, men i stedet for at vælte ham skiftede de, indtil kontrollen var genvundet. Forvirret tog Joakim tre skridt mere væk fra Noah, og da han forblev oprejst, spurgte han: "Er du sikker på, at jeg stadig lever?"

"Nå, du er ikke død."

"Trøstende, Noah, trøstende."

De to fremmede, forbundet af en slyngel, begyndte at gå mod Pool Of Broken Spirits. Ingen af dem vidste, hvordan de skulle indlede samtalen, begge ønskede. Parret gik i tavshed og udbrød i samstemmighed: "Er du kommet dig?" Smilende, så lo, svarede hver især: "Måske." Dette ord i forening bragte tårer til deres guffaw.

Efter at have afgjort latteren sagde Joakim: "Jeg er frisk nok til at fortsætte."

"Mig... jeg kæmper stadig med en hukommelse," indrømmede Noah. Sukkende fortsatte han med at forklare. "Da jeg var i mit kammer, på voldssletten, gentog den samme

begivenhed fra min barndom sig hundredvis af gange. Jeg kunne aldrig frikende det, men jeg absorberede det til sidst."

"Var det en ondskab, der ramte dig?"

"Nej, langt fra. Det var bare en begivenhed, der udløste en tanke." Noah holdt en pause, så for at skabe afklaring, til sidst, "Du kommer til at tænke det her tåbeligt, men da jeg gik på en mark, trådte jeg lige på toppen af en enorm myrebakke."

Uden at ville kvæle samtalen sagde Joakim: "Jeg synes ikke, det er unikt. Jeg har sikkert knust tusinde myrer uden overhovedet at vide, at jeg gjorde det."

"Det er en del af pointen. Alle skabninger skader uden at vide det. Hvad er mad, hvis ikke døden for noget?"

"Øh... ja... selvfølgelig. Så hvorfor forårsagede døde myrer dig sådan en kontemplation?"

"Det var skæbnen, den tilfældige skæbne for myrerne, der blev dræbt og spredt udefra deres eksistens."

"Er det sådan, du ser på din egen død?"

"Ja... og nej. Begivenheder er altid forårsaget, men er ikke ALTID ondsindede. Det var det, jeg skulle finde ud af i salen."

"Så du synes ikke det, Jakob gjorde mod dig, var hadefuldt?"

"Han var blot en myre, der løb fra kanten af lovens sko. Jeg var på den anden side direkte under skoen."

"Ja, men Jakob bragte skoen til myrebakken."

"Men det var skoen, der trådte på mig, ikke Jacob. Min bror har skyld, men ikke for min faktiske død."

"Så til sidst vil du tilgive ham?"

"Det har jeg allerede," mens han holdt en pause for at understrege sin beslutning, sagde Noah, "men jeg vil aldrig stole på ham igen."

"Jeg ved heller ikke, om jeg stoler på ham."

"Og alligevel er du her..."

Uden at vide, hvordan han skulle forsvare sin situation, sagde Joakim: "Jeg går ud fra, at der er sket mærkelige ting."

"Virkelig... hvornår?"

Spørgsmålet bragte en midlertidig afslutning på samtalen, da Joakim ikke kunne komme i tanke om et svar. Sammen så parret Marley nærme sig poolen. Da metalstængerne, der ragede ud fra bassinet, konstant udløste, vågnede flere ånder fra deres søvn. Marley begyndte at flyde over poolen. Han var ekstra forsigtig med at undgå de stigende ånder, gnistrende pæle og overfladen af den tårefyldte pool.

"Noah, jeg har tænkt på din historie om at træde på myrerne, og jeg er forvirret over noget," sagde Joakim.

Noah så på Joakim og svarede så: "Nå, det kan vi ikke have. Transmogrify handler om at få personlig afklaring. Så fortæl mig din hovedskraber, Ebenezer."

"Jeg ønsker ikke at forklejne din oplevelse, men... jeg kan ikke forstå, hvorfor du ville genopleve den igen og igen." Joakim holdt en pause, trak vejret dybt og sagde så: "Jeg mener, at ting, der spiller igen og igen i min hukommelse, er dramatiske... hvis ikke direkte traumatiske."

"Ja, det er sandt."

"Så hvordan var det traumatisk at træde på myrer? Jeg mener, var du barfodet, eller sværmede de dig?"

"Nej." Noa ønskede ikke at forklare eftervirkningerne, for det så ud til at blive hængende i ham som skam.

Joakim, der mærkede en spænding, lagde forsigtigt sin hånd på Noahs æteriske underarm og sagde så: "Min nysgerrighed har ingen ære. Undskyld, at jeg spørger."

"Nysgerrighed har ingen ære?" Noa holdt en pause og sagde så: "Nej, Ebenezer, kun ting, der skader, er uden ære. Din nysgerrighed har visdom." Han standsede sin fremadgående bevægelse, sænkede hovedet og indrømmede så: "Jeg ramlede! Det var der, min vredes ånd blev skabt." Noah begyndte at ryste med hårde ryk. "Jeg forvandlede... den myrebakke... til en... kirkegård. Jeg var rasende..."

"Noah, Noah! Stop! Fortsæt ikke din pine."

Noah fortsatte sitrende, mens han forsøgte at berolige Joakim med sine usammenhængende ord. "Dette er blevet re...løst... men bag...synet smelter mere i...i...ce." Denne kommentar forvirrede Joakim til tavshed, for metaforen var ejendommelig. Mens de to fortsatte med at bevæge sig i intervaller, annoncerede Noah, efter flere trin, endelig: "Min spænding er afslappende." Han holdt en pause for at opnå følelsesmæssig styrke og tilstod: "Min vredesånd manifesterede sig efter denne handling af myre-raseri. Men tanker om dyr udviklede sig tidligere i mig."

"Jacob fortalte mig om din kat, der dræbte slangen."

"Det var den slanges død, der fik mig til at tænke, og tænke og tænke."

"Jacob sagde, at det bragte din egen dødelighed til syne for dig."

Noah lo bare, da han rettede ideen. "Jacob ville mene det. Han elsker dyr, men... det gør jeg ikke." Da han så hans fødder, mens de gik på vejen, afslørede han: "Den slanges død fik mig til at indse, hvor ubetydelige alle dyr er, også mennesker."

"Mennesker? Ser du nu det som en usand konklusion?"

"Jeg ville, hvis det var, Ebenezer. Men nej, jeg havde velsignelserne fra et andet menneske, min kone, der hjalp mig. Jeg har dog aldrig sluppet tanken om, at alt liv er ligegyldigt."

"Lidt af et paradoks, er det ikke?"

"Paradokser er en del af den menneskelige tilstand... Jeg tror, at mennesker bare er her for at se, om vi kan håndtere dem... eller måske for at se 'hvordan' vi håndterer dem."

"Det spøger du sikkert med?"

"Kun i den forstand, at jeg ikke har svar på nogen af de sociale gåder." Noah holdt en pause og sagde så: "Jeg ved godt, at Floras venlige ånd blødgjorde min vrede." Noah rystede på hovedet frem og tilbage og konkluderede så: "Men min ondsindede ånd eksploderede af vanvid efter døden."

Joakim kløede sig i baghovedet og spurgte derefter: "Tager folk både positivt og negativt humør?"

"Selvfølgelig, men der er få individer, der dør med kun positivt humør." Noah kiggede ud over den nærgående Pool Of Broken Spirits og sagde: "Alle i Transmogrify, men især dem, der sover i Poolen, besidder værdifulde ånder."

"Hvordan mogrificerer positive ånder? Går de overhovedet ind i Transmogrify?"

"Jeg har aldrig set en allerede rensset ånd i Transmogrify. Mig bekendt rejser ingen nogen steder her."

Sammen vendte deres fokus mod Marley, som var travlt optaget af at undvige ånden, der steg op fra poolen. Da Noah var kommet til ro, kaldte han over dammen: "Jacob, har du fundet Flora?"

Marley ringede tilbage, men alligevel fra den anden side af vejen, inden for Dam Of Disconnected Pkunst, lyde af sammenstødende lemmer dæmpede hans brors ord. Noah gestikulerede sin bror til poolkanten. "Har du fundet Flora?"

"Hun sover dybt."

"Hvad mener du?" spurgte Noah.

"Ja." Marley satte sig tilbage på vejen og fuldendte Noahs tanke. "Coss Acceptance har omsluttet hende."

"Vi er nødt til at redde hende. Hurtig, Jacob, vi er nødt til at trække hende til land."

"Indbygningen er allerede blevet for stor. Jeg kan ikke flytte hende alene."

"Hvordan kan jeg hjælpe dig?" spurgte Joakim. "Med min kødfuldehed er jeg nok den stærkeste blandt os."

"Uden tvivl vil der være brug for din styrke. Men farerne ved poolens mekanik vil begrænse alle vores handlinger." Så, uden selv at trække vejret, tilføjede Marley: "Og jeg ved, at poolen ser lavvandet ud, men tænk ikke på at vade ud til hende."

"Det virker som en mulighed. Jeg er ret sikker på, at jeg kan manøvrere uden om dem, der sover."

Marley pegede på overfladen af bassinet og advarede: "Hvis du får bare én dråbe af bassinets væske på din hud, vil det knuse dit hjerte, Ebenezer. Og jeg vil ikke engang fortælle dig om den skade, disse pæle kan forårsage, mens du står i poolen."

Den konstante spray af gnister lyste poolen op. Mens de tre stod ved kanten, knækkede eksplosive lyn i rytme til de sammenstødende lemmer fra Dæmningen. Da lyde blev kombineret omkring dem, skabte det et ekkokammer af uoverensstemmelse.

Joakim spurgte: "Er der noget vi kan flyde på?"

"Nå, Noah og jeg kan bare flyde," sagde Marley. "Men selv kombineret har vores masse kun lidt styrke. Alligevel er det forfærdeligt. Vi er nødt til at hente Flora, før der kommer en anden Coss-udgivelse, som vil fange hende dybere i hendes sorg."

"Jeg troede Coss Acceptance genopliver den sovende."

"Ja, men kun for dem, der har ånder i sig, som har brug for Mogrification."

"Jeg forstår det ikke."

"Dette er den sjældneste begivenhed, Ebenezer. For det kræver det reneste hjerte, som kun har udviklet ånder af værdi. Hvor unikt er det på Jorden?" Marley ventede ikke på et svar, før han tilføjede: "Ofte lever individer næsten engleliv, men de har stadig brug for Mogrification. Mors og fars ånder hænger normalt, og forældrenes energi-kræfter er de sværeste at ændre i løbet af livet."

"Jeg forstår stadig ikke, hvorfor Flora er i sådan en tilstand."

"Hun gjorde kun én ting mod den uendelige bevidsthed... hun afsluttede sit eget liv, og parret det med livet i hende..." Marley sænkede hovedet, for han vidste, at det var ham, der skabte vejen til Floras død. "Flora havde så meget velgørenhed over for de syge. Hun skabte en kvartersorganisation for Wise Woman. Hun var selv begavet på den måde, men hun skabte det, der var så overset." Marley løftede hovedet, pegede på Floras indkapslede form i poolen og tilstod: "Hvis jeg ikke havde forårsaget dette, ville Flora straks være gået til den uendelige bevidsthed efter døden. Hendes mindste ånd var en af mod, mens den største ånd udstrålede fred." Råbende udbrød Marley: "Men jeg knuste den fred!"

Forvirret spurgte Joakim roligt: "Så hvorfor har Coss Acceptance ikke vækket hende?"

"Det forstærker kun sorgen over hendes død. Hun er så begravet, at selv Coss Acceptance ikke kan berolige hendes knuste ånd. Ethvert element i hendes død har hende fanget i en hukommelsesløkke. Isens revner, Themsens frysende vand og sparkene i livmoderen nægter at frigive hende."

Uden varsel overhalede et slag Coss Poolen. Gnister fra metalstængerne skabte et sug, som kun kunne overvindes ved frigivelsen af Accept. Da koserne kastede op, løftede de sig væk fra bassinet. Både Marley og Joakim begyndte at smile fra den flydende tåge. Hvis Accepten påvirkede Noah, var den ikke sporbar, for han fortsatte med at gå langs kystlinjen. Mindst et dusin livløse flydere begyndte at løfte sig fra bassinets overflade, hver delt i deres forskellige spiritus, så uden undtagelse bevægede de sig alle mod Mog af den ånds behov. Koss-accepten, der regnede ned over Flora, gjorde kun skallen omkring hende tykkere.

"Så lad mig absorbere dette," sagde Joakim, "hendes godhed i livet blev så tragisk afsluttet, at det forårsagede den følelsesmæssige bevarelse af selve dødsbegivenheden? Og det er den del, jeg stadig ikke forstår, det er ideen om, at kun en uskyldig ikke vil reagere på Coss Accept. Jacob, hvorfor er det?"

"Tænk på hendes dilemma, Ebenezer. Her er dette vidunderlige væsen, der er overvældet af hendes omstændigheder. Hendes sidste træk er hendes værste træk... og mens hun er ved at dø, hvad gør hun?" Marley holdt en pause for virkningen af stilheden, og svarede derefter på sit eget spørgsmål: "Hun giver den uendelige bevidsthed skylden." Igen kom en stilhed for effekt over Marley. Da han kiggede ud over bassinet, forklarede han til sidst: "Flora afviste den lettelse, som Accept giver. Kun vores Opsøgende Opgave kan hjælpe... kan hjælpe hende."

"Hvad hvis vi fejler?"

"Noah ville aldrig tilpasse sig."

"Så hvordan triumferer vi?"

"Jeg er uden ideer."

Noah stepped betWeen Marley og Joakim, annoncerede derefter: "Jeg har metoden." Pludselig vendte han sig om og vinkede så til dem: "Følg mig!" Da de tre gik til kanten af Dam Of Disconnected Parts, tumlede en bjergrig mængde arme og ben... og det var ikke legende. Fødder sparkede ondskabsfuldt andre lemmer væk, mens armene tog fat i vedhæng og smed dem ud af alles syn. Interaktionen var intet, hvis ikke kaos. Hele scenen, i modsætning til nogen anden i TransmogriFY, sendte en frygtindgydende frygt gennem Joakims form.

"Scrooge, du bliver nødt til at være gruppens muskel," meddelte Noah.

"Jeg er omkring tredive år for sent på den, Noah, men jeg er her for at hjælpe."

Noah smilede til Joakims varme og drillede derefter: "Vi vil prøve ikke at udnytte dig."

"Hvad kan jeg gøre? Jeg har også noget brawn," sagde Marley.

Igen smilede Noah, men denne gang blev det til en kagle. "Babybror, du var måske stærk, da du øsede hestemøg, men nu lugter du bare som møg!"

Marley rystede på hovedet frem og tilbage. Han vidste, at han fortjente denne form for chikane, men det gjorde ondt. Han spekulerede på, hvad han skulle gøre for at stoppe

Noahs afvisning. Kontemplation var dog ikke øjeblikkets pligt, så han sukkede bare og ventede derefter på instruktioner.

"Vi skal samle tyve, måske tredive arme. Tror du, du kan gøre det, Ebenezer?"

"Nej. Det tror jeg ikke."

Forvirret spurgte Noah: "Vil du hjælpe?"

"Uden tøven, alligevel har de kløer allerede fanget mig en gang. Hvis ikke for Apurto... ah Apurto..." Joakims stemme svandt, mens han bare slugte luften i forsøget på at formulere sin angst.

"Vil du i det mindste prøve det?"

"Kun hvis du er parat til at redde mig, når jeg bliver fanget."

"Tak, Ebenezer. Der er brug for din styrke, for hverken Jakob eller jeg har magt til at løsrive en, endsige snesevis af lemmer." Noah lagde sin hånd på Joakims skulder og gav derefter ordren. "Jeg tager med dig. Lad os se, om vi kan undvige de spinkle fremskrivninger."

Sammen, da de trådte fra vejen, råbte Noah tilbage til Marley: "Vi kaster dig knoglerne. Tror du, du har integriteten til at stable dem?"

"Der er intet element af ærlighed involveret i at stable noget, Noah," rystede Marley.

Da Noah vidste, at hans hån havde generet hans lillebror, hånedes Noah: "Nå, så burde du være i stand til at stable ud over kraterets højde... især fordi du er uden samme ære som dem, der bor i Flammesøen."

Marley fnyste lige luft, da hans bror og bedste ven gik ind i Dam Of Disconnected Parts. Hans bekymring for sin brors situation var aftagende med hver ytring af foragt, han modtog. Og alligevel ville han ikke tillade sig et offers ræsonnement. Mens han så de to træde ind i sammenstødet mellem lemmer, spekulerede han på, om hans bror nogensinde ville behandle ham som familie igen.

Noah gik foran Joakim for at sparke enhver truende struktur fra stien. Da Joakim fulgte efter, forsøgte udforskende fingre at fange hans ankler. Berøringen stimulerede gys i ham, men gik igennem uden nogen hindring for hans ben. "Her virker denne arm lang nok," sagde Noah og pegede på en bøjelig hånd. Han forsøgte at trække den fra bunken, men som is på en gade kunne stabiliteten mellem spøgelsesagtige former ikke skabes.

Joakim trådte ind foran Noah, tog fat i armen og frigjorde den næsten uden anstrengelse. "Hvad gør jeg nu?"

"Rør dig ikke engang," sagde Noah, da han modtog ekstremiteten, og kastede den derefter mod sin bror. Uden at forvente kastet, gik knoglen lige gennem Marley og ramte derefter en sovende i poolen. "Jacob, vi gør ikke det her, så du kan se disse knogler synke til bunden af bassinet. Du har ét job, og du kan ikke engang gøre det- Jacob Kol?"

"Hold op med at kalde mig ved mit mellemnavn, og smid IKKE bare ting efter mig, Noah. Tror du måske, at du kunne have omtanke til at advare mig først?"

Med foragt for sin bror sagde Noa: "Måske skulle jeg bare droppe Jakob og kalde dig Kol fra nu af."

"Jeg kan ikke lide denne skænderi," sagde Joakim.

"Og jeg kan ikke lide den dreng," sagde Noah og pegede på sin bror. Marley holdt bare ud, hans hjerte gjorde ondt, men hans sind forstod det.

Joakims ord syntes at dæmpe brødrenes spænding. De tre arbejdede i stilhed for at samle de afkastede knogler fra krateret. Arbejdet viste sig at være svært, for

spøgelsernes mangel på substans blev ved med at forårsage fejlplaceringer. Til sidst blev en enorm bunke armknogler samlet og stablet langs kysten af bassinet. Det hele skete uden uheld for Joakim.

Da de begyndte at gå over vejen til Jakob, spurgte Joakim Noa: "Du siger, du har tilgivet Jakob, men du forbliver så fjendtlig over for ham. Hvad skulle Jakob gøre for at vinde din nåde?"

"Er jeg ansvarlig for en andens nåde?"

"Ville dit fokus ikke være bedre tjent for dig selv væk fra Jakobs vrede?"

"Ja, men hvordan slipper jeg? Jeg mener, han er lige der," sagde han og pegede på Jacob.

"Hvadgjorde jeg nu?" stønnede Jacob.

"Se, se, Ebenezer, hvad jeg skal stille op med?" Med et blik, der kastede knive gennem Jacob, sagde Noah: "Det er ikke, hvad du gjorde for et minde siden, det er, hvad du gjorde i vores tid af sæsoner."

"Det ved jeg godt, Noah. Hvad jeg ikke ved er, hvad jeg skal gøre for at afslutte denne pine."

"Plage! Det var mig, der blev pint. Opfør aldrig, ALDRIG, som om du er offeret, dit ynkelige væsen."

"Vil min bede om øjeblikkelig transmogrifikation i det mindste ende din pine?"

Noah smilede ved tanken, men hans større behov tog kontrol. "Nej, jeg vil måske have din hjælp til at redde Flora," stoppede han snigende, "men Joakim er nok den eneste, jeg får brug for."

"Jeg er måske ikke i stand til at stoppe det her, men jeg vil heller ikke være en del af det," sagde Scrooge. "Jeg vil gerne hjælpe Flora, før der kommer endnu en Coss-udgivelse."

"Utvivlsomt, lad os forbinde armene."

Både Marley og Joakim stirrede på bunken af lemmer foran dem, så trodsede Marley det åbenlyse spørgsmål: "Hvordan?"

"Fingrene på albuerne." Noah indså, at han ikke havde bragt de nødvendige billeder til syne, så han forklarede langsomt: "Tag den ene hånd, få den til at tage fat i albuen på den næste arm, og så kan vi bare gentage, at forbinde lemmer, indtil de når Flora."

"Hvad hvis den ene hånd slipper en albue?"

Noah viftede bare med hånden over dæmningen og svarede så: "Vi har alle de ressourcer, vi nogensinde får brug for."

Processen med at få hænderne til at gribe fat i hvad som helst syntes næsten at være deres formål med tilværelsen. Når de først var samlet, blev fingrene stive, næsten ude af stand til at skilles. Forlængelsen fortsatte, indtil armene kunne nå Flora. På dette tidspunkt blev det tydeligt, hvad planen var, så kun positionering blev kommunikeret mellem de tre. Med den aflange arm på slæb flød Noah ud til Flora. Både Joakim og Marley holdt den sidste albue fra vejen.

Mens fingrene bøjede sig ind og ud, knyttede Noah hånden til det eneste sted, hvor hærdet Coss Acceptance var fraværende, midten bagpå hendes kjoles krave. Da han fæstede fingrene, fossede en tidligere fanget mængde Acceptance ned ad hendes nakkeskråning. "Joakim, hånden er samlet! Træk nu forsigtigt, mens jeg guider hende rundt om de andre."

De tre arbejdede sammen, som om de var et hold, og koordinerede træk, mens de undgik de andre sovende ånder. Da stangen af lemmer begyndte at strække sig meget længere bag Joakim og Marley, kyssede Floras kokon til kanten af kysten.

Noa hoppede til jorden og beordrede: "Jacob, tør tårerne fra hendes indhegning." Han kiggede direkte på Joakim og præciserede instruktionerne: "Hold dig fri, Ebenezer, at fugt holder på følelser, og når de kommer fra poolen, er ingen af dem behagelige."

Da Noah var tørret og vendt om på ryggen, så Noah gennem Accepten ind i sit hjertes lidenskab. Den ømhed, han følte ved synet af hende, gav ham tårer i øjnene. Han tørrede sin underarm over hans ansigt og kyssede blidt hendes læber. Tildækningen af Accept sløvede følelsen mellem kødet.

Marley spurgte: "Hvordan befrier vi hende?"

"Det, min angiveligt geniale lillebror, kræver det, du ikke besidder... varme."

"Men jeg har lysten, så hvad gør vi nu... storebror?"

"Vær venlig, ikke igen," protesterede Joakim.

Brødrene fokuserede begge på Joakim, så præsenterede Marley en idé: "Hvis varmen vil genoplive Flora, synes jeg Joakim burde kramme hende, da han er den varmeste. Du og jeg, Noah, vil forsøge at forsegle hans varme mod Accepten. Måske vil det smelte det væk."

"Måske," indvilligede Noah.

"Vil du have mig til at kramme hende?" slugte Joakim.

"Jeg tror, det kan være dit job, da der er brug for varme."

Så uden yderligere dialog forsøgte de tre Marleys idé. Det gik dog ikke, for det var ikke varme, men lidenskab, der ville hæve Flora. Da den første idé mislykkedes, gik Noah rundt og rundt om Floras sovende form i håb om at finde en revne, der var stor nok til at tvinge op. Frustration var hans belønning.

Da Noah sad på kysten, ved siden af sin bror og Joakim, styrede melankolien stemningen. Med Flora liggende ved siden af dem, men alligevel ikke tættere på end Nordstjernen, fjernede han den kvartsspids, hun havde givet ham, fra lommen. Selvom intet gjorde Newgate acceptabelt, havde krystallen været det eneste, der styrkede hans håb. Selv da hun blev dømt til døden, opretholdt den kærlighed, hendes krystal holdt hans mod til at se fremtiden i øjnene. Med hvert kærligt indtryk begyndte Noas indre lysskær at strømme gennem krystallens spids.

Da hans tårer faldt på krystallen, eksploderede regnbuefarverne fra den ene dråbe spørgelsesagtig sorg, der knyttede sig til spidsens spids. Gennem dråben reflekterede hver partikel af indre støv, der havde sat sig på punktet under dens vækst, en hel regnbue ind i Transmogrify. Da hundredvis af farvede spektre omgav Noah, fik deres inspiration ham til at hoppe op, placere krystallen på Floras bryst og derefter med begge hænder presset hårdt ned. Han vidste ikke, hvad han lavede, men det føltes bare rigtigt.

Intet seså det ud til at ske, indtil Noah intuitivt lukkede øjnene, beroligede sine tanker og så de glade minder fra hans liv med Flora udspille sig i hans sind. Alt, lige fra festsalen til soveværelset, tog kontrol. Lidenskab i Noah begyndte at svulme op. Følelser gjorde krystallen varm og derefter varm. Efterhånden som erindringer passerede gennem kvartsen, begyndte den at trænge ind i den skorpede Coss Acceptance. Alligevel opløste sonderingen af krystallen kun Accepten, når visse tanker blev genereret-visse kødelige tanker.

Elskov i deres ægteskabelige soveværelse havde altid været venligt, legende, men mest af alt, lidenskabeligt, med dvælende kys. Noah blev så opslugt af tanken om deres fælles sanselighed, at da hele coveret af Coss Acceptance, uden varsel, forløste sig selv, tabte han reflektivt krystallen på Floras mave.

Da han rakte ned for at hente kvartsen, greb Flora den fra ham. Holder spidsen oprejst mod hendes livmoder, begyndte krystallen at summe i rytmer af harmoniske toner. Langsomt vibrerende billeder af en baby begyndte at flyde ved siden af spidsens seks trekantede flader. Hvert af de seks spædbørn glødede i en anden regnbuefarve.

Hypnotiseret af disse udviklende børn udbrød Noah: "Det er datteren, jeg håbede på!"

Forvirret svarede Flora med: "Nej, det er min søn!"

Sammen så hver deres ønskede barn i substans, men begge var usikre på sandheden i deres vision. "Ebenezer," sagde Noa, "har vi en dreng eller en pige?"

Joakim så på de seks billeder i håb om at opdage en forskel, bortset fra farve, mellem dem. Da ingen kunne opdages, gav han blot Flora hendes ønske: "Det er en dreng." Efter kønserklæringen forenede de seks spædbørn sig over krystallens punkt til en fnisende dreng.

Noah samlede barnet op, holdt det til brystet, og mens han kyssede sin søns pande, erklærede han med glæde: "Her er min arv."

Flora, fyldt med sin egen eufori, sluttede sig til familien. Sammen, gennem træk af hendes godhed, følte de tre en tilkaldelse fra afgrunden... den uendelige bevidstheds opfordring til mogrifikation. Denne presserende befaling beordrede handling. Så uden varsel, da de tre bevægede sig mod Abyss Of Final Transmogrify, forvandlede en eksplosion af flerfarvet accept dem. Rainbows of Acceptance spredte sig over hele Transmogrify, hvilket igen skabte en munterhed i alle Mog'erne, som sjældent opleves. Og sandheden være kendt-ingen før det øjeblik havde nogensinde været vidne til en mogrifikation uden for afgrunden.

Acceptens lyksalighed hang i luften, da visse farver forsvandt ved forskellige energier. Rød, med sin længste vibration, dvælede, hvilket vendte det blålige lys fra Transmogrify en smule lavendel. Inden for den røde Accept boede alle de fælles minder fra Jacob og Noahs barndom. Da de gik gennem Marleys tanker, overvældede tårer af personligt tab ham. Hans Opsøgende Opgave var blevet opfyldt, men alligevel generede sorgen over det permanente tab af hans bror ham. Men han indså, at dette var hans eget skab, så han accepterede den følelsesmæssige frygt.

Da tågen af farvet Accept fordampede, vendte Jacob sig fra Pool Of Broken Spirits for at møde Damen Of Disconnected Dele. "Det er på tide at få dig hjem, Ebenezer."

"Virkelig, så snart?" De to mænd så på hinanden og grinede så ved tanken om en hurtig flugt.

"Tiden er personlig i Transmogrify."

"Tiden er drømmeagtig her. Hvert øjeblik ser ud til at eksistere inden for sin egen lejlighed."

Marley holdt en pause for at finde ordene, men konceptet i hans tanker kunne aldrig frembringe den ønskede samtale, der ville skabe en forståelse af Transmogrifys nuværende øjeblik. Så i stedet for at prøve, erklærede han bare: "Jeg synes, vi skal passere gennem Dam Of Disconnected Parts. Det vil reducere vores rejsetid med mindst 75 procent."

"Jeg føler ikke, det er sikkert." Da han så mod toppen af Crater Of Severed Spirits, tilføjede Joakim: "Men jeg ønsker heller ikke at slentre her."

"Du har aldrig haft problemer med at samle våben til poolen. Det ser ud til, at Apurto velsignede dig med en form for uovervindelig energi."

"Det er jeg ikke sikker på, Jacob."

"Jeg sikrede mig et par Fire Twirlers, mens jeg gik til poolen. Jeg vil ikke tillade skeletterne at gribe dig."

"Nå, jeg ved, at du i det mindste vil prøve," sagde Joakim i et forsøg på at overbevise sig selv. Med det trådte han ind i dæmningens enorme størrelse. Dets massive omfang hjemsøgte hans menneskelige opfattelser med dets millioner af skeletlemmer, der greb og sparkede i luften. De spinkle fingre og fødder kæmpede for at få betydning, da de ikke lykkedes med andet end bevægelse.

**** Stav ti ****

Selvtvivi Rolig

FOR HVERT TRIN forsøgte en kropsdel at skubbe, skubbe eller gribe Joakim. Det tog ham adskillige skridt at udvikle de nødvendige manøvrer til at undvige de fleste og tvinge gennem alle andre lemmer på hans vej. Da han først havde tilpasset sig de konstante angreb, der kom fra dæmningen, ændrede han fokus ved at sige: "Indtil videre, nejahs regnbuefarvede accept var den fineste."

"Det var Floras at lave," svarede Marley.

"Hvordan ved du det?"

"Noah var ikke klar til Mogrification. Han var stadig for meget vrede mod mig. Han skulle være blevet sendt tilbage til hulen eller endda til sit kammer i vredesgraven. Accept vil aldrig ske, når tilgivelse mangler."

"Han tilgav dig, Jakob."

Marley standsede, vendte sig mod Joakim og forlangte så: "Hvordan ved du det?"

"Åh, tvivl ikke på, at Noah stadig mistroer dig. Alligevel tror jeg, han næsten øjeblikkeligt tilgav dig i hulen."

"Når du siger 'jeg tror', betyder det ikke 'jeg ved'. Og alligevel er din udtalelse, som om du er blevet informeret."

"Noah fortalte mig, at han tilgav dig. Er det en direkte nok udtalelse for dig, Jacob?"

"Det er, hvis jeg kunne tro det, men Noah opfører sig, som om han hader mig nu. Det er ikke tilgivelse."

"Du ønsker ikke tilgivelse. Du vil have, at Noah opfører sig, som om intet var hændt. Det her handler kun om at glæde DIG, Jacob."

"Er der ingen belønning ved afslutningen af en Opsøgende Opgave?"

"Det er klart, at befrielse af Noah og Flora ikke er hele din opgave. Jacob, du har en kølig og vildledende opførsel. Noah er på vagt over, at denne slyngeldrift i dig, som du ikke engang synes at være opmærksom på, vil bringe ham skade igen. Så hvorfor skulle han gøre andet end at tilgive dig... hvilket er gjort, så han kan komme sig fra din ondskab?"

"Så jeg har mistet min bror for evigt?"

"Du har ikke mistet din bror. Du har mistet kontrollen over din bror."

"Det er det samme i praksis."

"Det er det."

De to navigerede vejen med bøjelige hænder og sparkende fødder. Flappen og flagren forhindrede hvert skridt, der blev rejst, men til sidst normaliserede undvigelsen og sidebevægelserne sig.

Da de tilpassede sig forhindringerne på stien, bragte Marley emnet om sin bror op igen. "Hvorfor frigør hans tilgivelse mig ikke?"

"Fordi det er meningen at frigøre sig selv. Kvalen af dine handlinger skabte dit bur. Noah besidder ingen nøgle til din Mogrification, Jacob. Han kan have været din opgave, men han er ikke din syndsforladelse."

Jakob standsede et øjeblik og talte så om fortiden. "Måske har det at være familiens baby bragt mig i en position, hvor jeg er den forkælede, modtageren i familien."

"Det er latterligt! Du er stadig på en slyngels vej, Jakob. Rækkefølgen af et barns fødsel spiller en rolle i familiens magtstruktur. Alligevel var det ikke forudbestemt, at du ville få din bror dræbt. Den uærlighed, du dyrkede ind i dit væsen." Joakim, efter at have sagt det hårdeste, sluttede med: "Du vil kun finde udløsning, når du bøjer dig for det, der dømte dig. Lige nu har du den fejlagtige forståelse af, at det, der skete, var uden for din handling. Jacob, du forårsagede... du forårsagede dette."

Alle Fire Twirlers i Jacobs hjertekæde eksploderede og sendte spøgelsesagtige fragmenter af ham gennem dæmningen. Da hans form genskabte sig selv, fik Jakob en erkendelse. Han har måske altid vidst, at han forårsagede Noas pine, men han følte aldrig dens byrde. Hans handlinger på det tidspunkt var svindler for at reparere skaden, mens han slap væk uopdaget. Og nu... indså han, hvor forfærdelig et menneske han var, så han græd. Det var ikke sorgens tårer, men af udrensning. Selvsorg forlod ham. Da bevidsthed erstattede selvopretholdelse, stilnede Jakobs følelser. For at forklare sin nye indsigt udtalte Jacob: "Jeg føler, at retfærdighed kun kan udføres, hvis jeg beder om øjeblikkelig Mogrification."

"Dine oplevelser er lektioner, som den uendelige bevidsthed har brug for. Du tror måske, at øjeblikkelig transmogrifikation er en retfærdig straf for dig-men efter hvad jeg ved, tjener det kun til at stille din angst og ville ikke give noget til den uendelige bevidsthed. Er det dit ønske-at vende ryggen til dit livs ansvar?"

"Ebenezer, du overrasker mig. Hvis bare jeg havde din ære."

"Du har din egen godhed, Jacob... ret den. Ødelæg det ikke."

En urolig stilhed udviklede sig, da de passerede gennem dæmningen. Den konstante bevægelse af arme, der skubber ben, fascinerede mændene. Dyngen af lemmer, som aldrig ville blive Mogrified, udsendte en følelsesmæssig frygt, der fik Joakim til at blive nervøs. Marley følte for første gang i sit liv en andens angst. Uden Fire Twirlers til at drive Joakim tilbage til vejen, fandt Marley sig på det eneste, der faldt ham ind. Til sin ængstelige vens velfærd ville han stille kropsdelene til ro.

Med en dydig hensigt lagde Marley sig ned foran Joakim. I håb om at dæmpe knoglernes sammenstød sagde han til Joakim: "Gå på mig." Denne ejendommelige vision af et spøgelse, der dækkede et felt af skeletrester, syntes ikke at være mere end en gestus. Ikke desto mindre trådte Joakim på sin ven. Lemmerne under Marley skreg begge, og skød derefter gennem hans form af raseri. Chokket over udstående fingre, der stadig forsøgte at fange Joakims ben, fik ham til at hoppe fra det spiddede spøgelse.

Marley sluttede sig igen til Scrooge midt i Dam Of Disconnected Parts, erklærede så: "Jeg kan ikke engang få en passende idé at berolige dig med, Ebenezer. Mine fiaskoer er overvældende!"

"Og alligevel hjælper selv dit ønske om at forbedre min tilstand. Det er ikke succes, men indsats, der viser en persons værd. Du, Jakob, ser ud til at vinde ydmyghed. Tag nu det frø af bevidsthed og plant det i dine handlinger."

På Joakims opfordring slap Marleys spændinger af. De fortsatte med at gå mod den anden side af dæmningen. Selvom afstanden til vejen var stor, virkede ingen af dem længere bekymrede over efterspørgslen efter områdets størrelse. Marley overvejede det nye frø af "ydmyghed", han lige havde fået, mens Joakim gik med forsigtighed.

Uden et ord trak Marley både en højre og en venstre arm fra dæmningen. Fra hver hånd fjernede han deres pegefingre og gav dem derefter til Joakim. Joakim bakkede tilbage fra Marley, mens han udbrød: "Hvad forvirring er det her?"

"Sæt hver finger i øret. Det kan hjælpe at dæmpe larm."

"Er du for alvor?"

"Jeg vil ikke stoppe med at tænke på måder at hjælpe dig på, Ebenezer."

Joakim indså, at hjælpen var et rent motiv, og han placerede knoglerne i hans ører. Effekten var fantastisk, for fingrene gav genlyd med samme frekvens som de kasserede

lemmer på Dæmningen. Denne pulsering af vibrationer absorberede alle lyde, undtagen dæmpet tale.

"Åh, det er vidunderligt," annoncerede Joakim.

"Endelig har jeg gjort noget rigtigt."

"Hvad?! Jeg kan næsten ikke høre dig."

Marley råbte: "Føler du dig bedre?!"

Lydstyrken af Marleys stemme rystede Joakim. Tøvende så han på denne spøgelsesagtige ven og erklærede så: "Din stemme er så stærk som en Ildsvirre. Jeg tør godt, at du kunne kaste mig over Dæmningen med din stemme."

Marleys brøl forstærkedes. "Ja, men ville du ankomme hel?!"

Inden sætningen var færdig, landede Joakim hårdt på ryggen. Snurrende fra talerens styrke rejste han sig for at meddele: "Jeg går den sikre vej."

Den visuelle afstand til Vejen forblev konstant lang. Mens de gik, voksede der en stilhed mellem dem, for det var nemmere end de skrigene, der lige nu kræves til samtalen. Marleys tavshed blev til kontemplation, som udviklede sig til drømme, og derefter til et sted af nåde, der kunne røres. Da en strøm af ansvar opslugte hans ånd, løftede han sig fra dæmningen.

"Jacob, hvad sker der? Hvor skal du hen?"

"Det er min hjertekæde. Den er væk."

Joakim anstrengte sig for at høre og fjernede fingerknoglerne og sagde så: "Så du vejer simpelthen mindre. Det er derfor, du flyder?"

"Uden tvivl. Alligevel var vægten aldrig byrden for den kæde." Da han kiggede over skulderen, betroede han sig: "Jeg bliver kaldt, Ebenezer."

"Kaldet? Kaldet hvad?"

"Det er hvor, Ebenezer-ikke hvad-afgrunden kalder. Jeg er klar til det her." Marley forklarede, da en usynlig kraft rykkede i hans bagside. Da han blev trukket fra Joakim, råbte han: "Bare gå tilbage til vejen, og vejen ud af Transmogrify vil afsløre sig selv."

Forbløffet råbte Joakim efter Marley, mens han så ham blive båret af, "Bare kom tilbage til vejen? For mig selv? Humbug, Jacob! Kom tilbage her! Humbug jeg siger dig! BAH HUM...", men Marley forsvandt ud af syne, før Joakim kunne finde andre ord til at udtrykke sin vrede. Han sank på knæ og trak vejret så dybt, som hans brysthule ville tillade, og udløste derefter et væld af sorg. "Hvorfor forlader alle mig?" Han forventede intet svar, men han fik et.

"Jeg har været hos dig siden den dag, du blev født." Joakim skubbede hovedet i alle retninger og ledte efter stemmen, men der var ikke fundet noget væsen, da den talte igen. "Jeg vil aldrig forlade dig."

Forvirret svarede han: "Fanny? Er det dig?"

"Ja, hvisken af min essens taler."

"Jeg hører dig gennem afsluttede tanker, men jeg mangler at se dig. Hvor er du?"

"Jeg har aldrig brugt noget interval i Transmogrify, Ebenezer. Jeg er Accept og fylder hvert frekvensfelt, i hvert øjeblik. Styrken af mine oplevelser er ikke specifikke; de flyder overalt."

"Så jeg vil kun kende din tilstedeværelse ved ordene i mit sind?"

"Dine tanker skaber det ekko."

"Er du ægte nok til at hjælpe mig med at komme tilbage til London?"

"Jeg er her for at hjælpe dig med at overleve dæmningen."

Joakim gispede over konceptet om ikke-overlevelse. "Ville jeg være væk fra din hukommelse, hvis jeg dør i Transmogri?"

"Ja, det ville du, men ingen, der ser på, ønsker det."

"Ser du? Er der andre enheder af accept her? Jeg kan ikke se en."

"Se til fantomernes korridor."

Joakim gjorde som instrueret og blinkede så ved synet. Over ham, på Korridoren, svævede en skare af ånder. Da de indså, at de blev overvåget, begyndte horden at juble og råbe ting som: "Du er så tæt på vejen." En anden råbte: "Gå ikke vild." Men det var først, da han hørte: "Jeg ville hjælpe, hvis jeg kunne", at Joakim holdt en pause, nej, han gik helt i stå. Hans åndedræt kunne ikke engang opdages.

"Er du såret?" spurgte hans søster.

"Hvorfor kan den ånd ikke hjælpe mig?"

"Du har lefter Vejen. Der er en grund til, at du blev bedt om ikke at gøre det."

"Jacob... sikke en slyngel han forbliver."

"Du forlod vejen, Ebenezer. Bare fordi du blev tvunget, afslutter du ikke dit ansvar for at holde dit løfte."

"Transmogrify er ikke af min tidligere viden. Jakob..."

"Ja, Jakob mangler stadig integritet, men du bliver nødt til at komme tilbage til Vejen på egen hånd, Ebenezer."

"Hvordan kunne Jakob blive accepteret med sådan en svaghed? Transmogrify er hyklerisk."

"Kun færdiggørelsen af Task Of Outreach er påkrævet for Mogrification. Hvis den uendelige bevidsthed krævede perfektion, ville selv jeg have fejlet det."

Joakim smilede, før han kommenterede: "Du er fejlfri... i hvert fald efter min mening."

"Du skal tilbage til vejen."

"Uanset hvor langt jeg rejser, synes jeg aldrig at vinde afstand."

"Og deri ligger din vanskelighed. Se til venstre for dig. Hvad ser du?"

Joakim gjorde som instrueret og svarede derefter: "Krateret."

"Vend nu om, som om du skulle tilbage til poolen, og kig så igen til venstre."

Denne mærkelige anmodning virkede som et spil for Joakim, men han udførte stadig spørgsmålet. Da han igen kiggede til venstre, så han krateret. "Hvilket mysterium er dette?"

"Du, min bror, er kommet ind i Crater Of Severed Spirits, bortset fra at det i dette tilfælde faktisk er afskårne kropsdele. Ikke desto mindre skaber denne bunke knogler, vi er omgivet af, membranen, der indeholder dem, ligesom ånderne i krateret gør."

"Jeg ser ikke et dæklag omkring dæmningen-ikke som det ved krateret."

"Finet er ikke mere end tjavset. Alligevel er det nok at indeholde lemmerne i dæmningen." Da Fanny fornemmede Joakims næste tanke, tilføjede Fanny: "Denne indeslutning er en æterisk facade af symmetrisk billedsprog."

"Jeg tror, jeg har brug for en videnskabsmand til at finde ud af, hvad den udtalelse betyder, Fanny."

"Med andre ord er væggene her reflekterende-spejllignende. Hjælper det koncept dig, Ebenezer?"

"Det forklarer helt sikkert manglen på fremskridt. Men hvordan kan jeg overvinde dette synshandicap?"

"Gør dig selv blind ved at lukke øjnene." Da hendes bror overholdt direktivet, genlød spændingen af lemmer i hele dæmningen. "Jeg ved, at du hører arme og ben i konflikt, men lyt efter den rytmiske, høje lyd. Hører du det?"

Anstrengelserne belastede Joakim, for opdagelsen af kun én lyd, over brølet fra en anden, kunne kun kendes, når deres vibrationer direkte trådte ind i sindet. "Svagt."

"Koncentrer dig om den dæmpede lyd, Ebenezer. Får det volumen?"

"Jeg tror det."

"Gå direkte mod den lyd." Igen fulgte Joakim instruktionerne: "Godt, fortsæt nu med den tone." Det skingrende uden for dæmningen blev intensiveret, da de ekstremiteter, der blev trådt på, eksploderede med brutalitet. Da de fornemmede Joakims blindhed, så de legemlige lemmer ud til at fokusere på at snuble ham. Armene kastede benene hen over hans vej, mens hænderne slog hans bagside i forbifarten. Den konstante undvigelse af aggressive handlinger resulterede i, at Scrooge mistede den koncentration, der var nødvendig for at høre banen. I sit sind hørte han Fannys opmuntring. "Du er næsten sikker, stop ikke."

"Jeg kan ikke længere høre støjen."

"Ebenezer, du har kun mistet retningen. Den lyd, du sporer, er snævert i rækkevidde. Du behøver kun at vende dig, indtil du hører det igen." Fannys vejledning beroligede Joakims spændinger. Han vænnede sig aldrig til besværet med de chikanerende lemmer, men han ville ikke tillade dem at ødelægge ham.

Et tordnende ramaskrig eksploderede fra korridoren, da ånder jublede Joakims genindtræden på vejen. Med det samme åbnede Joakim øjnene for at opdage, at kilden til larmet i hans hoved kom fra grådighedens cyklus. Mens de nysgerrige ånder over ham begyndte at bevæge sig mod deres egne behov, instruerede Fanny Joakim ved at fortælle ham: "Mørkets regn venter os." Jacobs frygt for regnen strømmede ind i Joakims hukommelse og medførte frygten for sandsynlige farer.

"Jeg vil stole på dig," sagde Joakim, mere for sig selv end Fanny.

Da Joakim begyndte at gå til The Rains, undskyldte han over for sin søster. "Jeg er ked af, at jeg aldrig godkendte dit ægteskab. Connor var en god mand."

"Ja, det var han." Tankerne i Joakims sind stoppede et øjeblik, før han hørte: "Alligevel, Ebenezer, min personlige glæde for en mand og familie forårsagede opgivelsen fra de to mennesker, jeg elskede mest."

"Jeg ved, at jeg er en af de to," sagde Joakim.

"Du er ligesom far." Uden et fysisk væsen at se på, kæmpede Joakim med sin søsters følelser. "I har begge afvist mig," sagde Fanny.

"Jeg kendte ikke til dette. Jeg var så vred, at far fjernede mig fra skolen, før jeg kunne afslutte min uddannelse, og så nægtede han at tale med mig. Jeg er så ked af det, Fanny, at jeg i årevis så ham, hver gang jeg så på dig.

"Du blev ikke så afvist af ham, som du tror, du var."

Denne udtalelse blev en Joakim overvejede, før han insisterede på beviser. "På hvilken måde afviste far mig ikke?" "Han holdt personlige sandheder fra dig, så du ikke ville blive belastet af hans strabadser."

"Jeg troede, jeg var hans besvær."

"Kan du huske, at New London Bridge-stilladset kollapsede?"

"Hele England hørte om det."

"Far døde næsten, da stilladset faldt, og han kom sig aldrig helt over sine kvæstelser."

Denne nyhed chokerede Joakim så fuldstændigt, at han krævede en forklaring. "Hvorfor hører jeg det først nu?"

"Hvad ville du have gjort, hvis vi havde fortalt dig det dengang?"

"Jeg ville være kommet hjem og gået på arbejde-som jeg skulle have gjort."

"Nej, far brugte sine sparepenge, så du, Ebenezer, kunne blive i skolen et år mere efter ulykken. Han mistede endda lægehjælp for at hjælpe dig."

"Og efter jeg forlod skolen... hvorfor blev jeg så udstødt?"

"Far kæmpede så, især efter du flyttede tilbage i huset. Ulykken ødelagde hans venstre arm. Han var nødt til at spænde den arm fast på sin forside, ellers ville den svinge frem og tilbage for hvert skridt."

"Det er ikke i orden, at jeg aldrig fik lov til at hjælpe."

"Far var fast besluttet på, at du ville lykkes. Han gjorde det klart for mig, at hans bekymring aldrig skulle blive din bekymring. Det var hårdt, men alligevel gjort med de bedste intentioner, Ebenezer."

"Da jeg var yngre, ville jeg have sagt ja. Men nu, efter at have levet det meste af mit liv, ved jeg, at det var forkert, Fanny." Joakim rystede på hovedet frem og tilbage, før han sluttede med at sige: "Hvorfor skulle jeg leve med tanken om, at far hadede mig? Hvorfor kunne du ikke i det mindste have trøstet den smerte i mig?"

"Far truede med at fordrive mig fra sit liv, hvis jeg gjorde det. Til sidst afviste han mig alligevel, dagen efter Connor og jeg giftede os."

"Så han godkendte aldrig Connor?"

"Faktisk godkendte han ægteskabet... indtil dagen efter brylluppet."

"Hvad skete der? Vidste han ikke, at du ville flytte fra vores hjem til Connors?"

"Nej, ved brylluppet spurgte en af Connors venner ham, hvorfor der ikke var nogen medgift. Far overhørte deres samtale og var så flov, at han afviste mig."

"Du fortjente ikke en sådan behandling."

"Og dog fornægtede du mig også, Ebenezer."

"Jeg fortryder stadig mine fejl ved at være en overfølsom, ufølsom mand."

Joakim overvejede den blanding af handlinger, der var sket uden hans vidende. Tanken, som hans far ville ofre for ham, selv når han blev alvorligt såret, var aldrig kommet ind i hans tanker. Erkendelsen af, at han havde levet med denne mand i årevis uden nogensinde at blive anerkendt af ham, frembragte forståelsen af, hvor stolt hans far var. Til sidst så det ud til at have været den eneste værdighed, han havde tilbage, og han brugte den som et våben.

Da han ankom til Rains, spurgte Joakim: "Skal vi ikke bevæge os mod indgangen?"

"Kun Mørkets Regn tillader de levende at passere gennem Transmogrify. Du, Ebenezer, fik særlig adgang, fordi du lovede at blive på Fantomernes Vej."

Joakim slugte hårdt, før han indrømmede: "Jeg ved, at jeg ikke holdt det løfte."

"Nej, det gjorde du ikke. Men når du fikser løftet, vil misbruget blive tilgivet, men ikke glemt."

"Har genadgang til Vejen ikke løst 'løftet'?"

"Ikke helt. Du skal forpligte dig til at blive på vejen, uanset omstændighederne, herfra til der."

"Virkelig, Fanny, jeg er for træt til at forlade vejen. Så jeg lover at blive på vejen."

Joakim stoppede foran regnen og så regnen, da Fanny sagde: "Ebenezer, du er der. Gå ind i mørkets regn."

Det sidste ord, "mørke", gav genlyd i Joakims sind. Ekkoet greb hans hjerte og klemte det så ind i hans dirrende stemme. "Forskrækkelsen i Jakobs Regn skræmmer mig stadig, men den rummer ingen frygt i forhold til den vanære, jeg ville lide, hvis jeg forlod Vejen. Jeg har lige lavet det løfte om, og jeg vil holde det, indtil jeg får at vide, at vi er... der. Selv hvis det at blive her betyder eliminering."

"Du ved, det er mere forfærdeligt for dig end som så. Elimination er tabet af kroppen. Ophævelse er tabet af både krop og ånd. Du vil blive annulleret, uden at nogen beholder en hukommelse."

"Jeg vil ikke krydse vejen, før jeg er..."

"...Der." Stilhed udviklede sig til spænding. "Æren for dit ord er blevet genoprettet, Ebenezer, nu er det tid til at se din frygt i øjnene. Se på Regnen, hvad ser du?"

Joakim anede ikke, hvad han skulle lede efter, men sagde til sidst: "En syndflod?"

Man kunne fornemme Fanny smile, da hendes næste tanke slap. "Det er blevet fastslået, at regnen ser ud til at være våd, men for dig, Ebenezer, er regnen din 'der'. Det er nu, du skal møde din sværeste frygt. Gå fra vejen. Gå ind i regnen."

"Så dette sted, The Rains, er mit løftes 'der'?"

"Ja, det er vejen."

"Vil du slutte dig til mig? Er Regnen farlige for dig, Fanny?"

"Ingen steder er farlige-eller er et bestemt sted holdt fra Accept. Ikke desto mindre, Ebenezer, dette er din rejse. Du skal fuldføre den selv."

Joakim pegede på regnen og bekræftede med, "Så jeg skulle gå derind?"

"Det er i din bedste interesse."

"For et stykke tid siden spurgte Jacob mig, hvem jeg elskede, og jeg sagde ingen. Men jeg tog fejl, Fanny, for jeg har altid elsket dig."

"Du elsker andre, Ebenezer, du har bare ikke identificeret hvem."

"Efter Belle havde forladt mig, brød jeg mig aldrig om at finde en anden romantisk partner."

"Kærlighed er uendeligt meget stærkere end romantik."

"Jeg har ingen børn at elske, men jeg tror, at alle Cratchit-børnene tror, jeg elsker dem."

"Gør du?"

"Er kærlighed kun skabelsen af øjeblikkelige følelser... eller er det en evig begivenhed, der fanger følelser?" spurgte Joakim.

"Det kan være dem, og mere til. Kærlighed er både abstrakt og konkret. Man kan ikke sætte en muskel til at elske, men kærligheden har magten til at afslutte krige. Mødre fyldt med kærlighed er døde for deres børn. Manden, der trak vores far fra den iskolde Them, reddede sit liv gennem kærlighed. Han frembragte den samme kærlighed, som Task Of Outreach skaber inden for Transmogrify-som er en af service til andre." Fanny tillod sin bror en pause og spurgte så igen: "Elsker du Cratchit-børnene?"

Joakim tænkte et øjeblik og meddelte så: "Børnene er lidt af en bekymring for mig, kan du elske noget, du bekymrer dig om?"

Fanny lo af Joakims uskyld. "Det er en del af forældrenes kærlighed, ikke al den kærlighed forældre vil give deres børn, men bekymring starter fra dag ét, og det er forbundet med kærlighed. Ebenezer, du lyder som en forælder."

"Jeg holder af børnene. Men for at sige, at jeg værdsætter hinanden lige meget... Jeg er ikke sikker på, jeg kan gøre det. Det lader til, at min natur er at kunne lide nogle børn mere end andre. Så jeg ville nok ikke være en kærlig forælder."

"Behandler du det barn, du elsker bedst, bedre end de andre?"

"Nej, det gør jeg aldrig."

"Du kender faktisk kærlighed, Ebenezer. Men du glemmer, som de fleste, at kærlighedens største kraft er at være både abstrakt i begrebet, men alligevel en konkret kraft i handling."

"Du bliver ved med at fortælle mig det. Men Fanny, bærer ikke alle stærke følelser en kraft af energi? Er terror ikke lige så stærk som kærlighed?"

"Absolut, men hvem kender du, der vil løbe mod terror? Kærlighed giver menneskeheden lysten til at skabe storhed. Fra fødslen er kærlighed det, individet løber mod."

"Ja, de fleste vil vel gøre hvad som helst for at undgå terror. Så som jeg forstår det, bliver det, vi lægger vægt på, styrke, og det, vi glemmer, svækkes?"

"Det har altid været sandheden om virkeligheden, Ebenezer. Og nu skal du se din største sårbarhed i øjnene. Du skal ind i Mørkets Regn. Vær ikke bange; og accepter lettelse, hvis den finder dig."

Skælvende gled Joakim ikke desto mindre ind i stormen. Øjeblikkeligt overvældede et lodret udbrud af iriscens hver eneste celle i hans krop. Badet i lys begyndte hans hud at

krible af fornemmelsen af kærtegn. Da han bevægede sig dybere ind i luminescensfloden, gav hans syn efter for en blændende bleghed. Et øjeblik mistede han orienteringen, snublede og faldt så.

Han sad på det fysiske, men alligevel skjulte gulv. Da han trak sine knæ til brystet, begyndte han at grine ukontrolleret. Lyden ekkoede konstant, og området blev først stille, efter at munterheden blev tvangsstoppet. Uden frygt rejste han sig på benene og begyndte bare at gå. Han var ikke sikker på, om han var modig eller dum, men en overvældende længsel efter at stole på tvetydigheden i hans situation tærede alle ønsker til panik. Han var stadig bange for det, han ikke kunne identificere, men han stolede nu på... stolede dybt på... at Transmoglify ville holde ham i sikkerhed.

Mens Joakim gik, begyndte lysvæggen at give efter for synlighed. Da hans syn var blevet genoprettet, trådte han ind i et hulrum fyldt med dunkende drypsten. Det visuelle udseende af hulen plagede hans hukommelse.

Da han flyttede til midten af rummet, indså han, at drypsten ikke var lavet af mineral, men i stedet pulserede af liv. To forskellige typer fremspring dækkede loftet. Den mest aktive af de to var små rustfarvede kokonformede membraner. De skræmmende var dog dobbelt så store og skabte en hvirvel af tåge omkring sig for at skjule dem.

Han kiggede op mod loftets konstante bevægelse og så med munden på klem, mens de mindre fremspring flækkede op. Styrken frigav tusindvis af små brunlige møl ind i rummet. Med det formål at lide, kom de ned over Joakim. Hver møl stønnede af begær, da de landede på ham. De bedste af dem udtrykte blot behovet for at overleve. Den værste af dem begyndte straks at spise hans tøj i håb om at skaffe deres egne eksistensmidler. Før Joakim kunne beskytte sig selv, dækkede skabningerne hans form.

Da insekterne begyndte at kravle ind i alle Joakims åbninger, udløste de større kokoner et kaos af enorme, evigt skiftende møl. Hvert møl fløj under en sløret kappe og landede på adskillige mindre møl og satte dem fast på deres placering. Mens de mindre møl fortsatte med at beklage deres ønsker, var de større skabninger fejlagtigthævdede, at de under dem fortjente deres ulykke. Begge grupper af dyr kombinerede sig oven på Joakim i et forsøg på at dræne alle hans ressourcer.

Væsenerne havde overhalet ham så hurtigt, at han aldrig engang forsøgte at børste dem fra sit tøj, og nu var det for sent at reagere. Lammet af de flyvende væsner var den

eneste handling, der var tilbage for ham, at skrigе efter lettelse. "Hvad skal jeg nu gøre for dem i nød og uvidenhed?" Dækket af et utal af møl begyndte Joakim at trække vejret. Da hans knæ begyndte at give efter for hans krops dødvægt, råbte han: "Vil ingen hjælpe?" Det ene knæ dunkede jorden med en sådan kraft, at det fik det andet ben til også at spænde. "Vær venlig," klynkede han.

Da han begyndte at falde sammen, greb en lille menneskehånd hans lillefinger. "Du gør nok, hr. Joakim." Barnets hånd klemte med kraft og rystede hans håndled og frigjorde med den en sky af møl. "Hvert individ er ansvarlig for den sociale tilstand." En menneskeunge rykkede den gamle mands arm, indtil de truende væsner fløj fra deres bytte. Størstedelen af insekter fortsatte med at svæve i den dis, der blev skabt af de større møl. Med hvert vingeslag skjulte en frisk tåge, alt inden for dens indflydelse af uvidenhed. Så barnet stødte Joakim, indtil rummet var ryddet for fare.

Joakim rejste sig fra sine knæ. Da han fokuserede på ungdommen før ham, indså han, at han kendte hende. "Elizabeth?"

"Mamma og jeg er her for far. Kan vi sikre din hjælp, hr. Joakim?"

"Jeg står i gæld til dig for mit liv."

Mens Joakim så på spørgelserne mod mor og datter, begyndte en tredje persons flimren at dukke op. "Min mand er døende," meddelte Nancy.

"Løjtnanten?"

"Gilbert kommer snart til Teint. Alligevel frygter jeg, at det er Humphry, der vil gå tabt uden din hjælp, Ebenezer."

Er Gilbert ved at bukke under for et skudsår?

"Nej, Krim er fyldt med kolera."

Joakim kiggede på de andre ofre for den frygtede sygdom og spurgte derefter:
"Hvordan? Hvad kan jeg gøre?"

"Viden om Gilberts bortgang kan tage måneder at nå Humphry. Han vil være fortvivlet og magtesløs. Peter hjælper, så godt han kan, men Humphry vil kræve mere retning. Han vil have brug for mentorordninger."

"Har drengen lyst?"

"Videnskab... kun videnskab."

"Så kender jeg en fortrolig. Jeg vil stabilisere din søns fremtid."

"Du er vores velsignelse-vær nu væk."

SCROOGE, SOV I stolen ved siden af sin slukkede pejs, rykkede oprejst. Han blinkede vildt, da morgensolen begyndte at strømme gennem hans vindue, og indså, at hans tøj var bikagefyldt med mølhuller. Da han sprang op, hørte han klokkespillet fra St. James's Piccadilly Church-og så vidste han, at dagen var jul.

Han dansede rundt på sit værelse og sang på en munter, men dog tonedøv måde. Joakim tog sit bedste jakkesæt på, kæmmede sit tynde hår, skrev tre bogstaver ud og lagde derefter hver i sin egen konvolut. Han foldede bogstaverne ind i lommen på sin jakke, forlod sit hjem og begyndte at gå mod Den Kongelige Institutions Store Sal.

Med hvert skridt kombineres duften af ristede kastanjer, bagebrød og den evigt tilstedeværende lugt af hestegødning for at skabe en overvejende behagelig oplevelse for dem, der skal på deres ferie. Mens han gik, bukkede Joakim som hilsen for dem, han gik forbi. Han stoppede først, da han passerede en tigger, tabte sin daglige mønt i koppen og hørte så: "Du gør nok, hr. Joakim."

Han vendte sig om for at se, hvem taleren var, kiggede på tiggeren og hviskede så for sig selv: "Gør jeg?" Tiggeren, der indså, at ordene faktisk ikke var beregnet til hans ører, bekræftede bare sit udsagn ved at ryste på hovedet op og ned. Joakim, der stadig ikke accepterede sit værd, gik ikke desto mindre videre.

Dagen var speciel, men ikke ud over det sædvanlige til jul. Da temperaturerne var milde til vinteren, var det kun vinden fra nord, der tydede på, at vejret kunne blive blæst. Men i øjeblikket skinnede solen, og Joakim fløjtede, selvfølgelig ikke i harmoni, men med en jubel, som alle tilskuere genkendte som værende glade.

Gadebilledet myldrede med farverige skarer af kunstnere, sælgere og sangere. Vognene bevægede sig som en flod langs de brostensbelagte veje. Bygninger dekoreret med kristtorn, stedsegrønne planter og bånd langs begge sider af hver London-vej. Latter var stemningen i befolkningen.

Da Joakim undgik en jonglør, der kastede flere knive, smed han en mønt i kunstnerens krukke og hørte så: "Du gør nok, hr. Joakim." Joakim rystede uden tøven bare på hovedet frem og tilbage.

I nærheden af Royal Institution fjernede Joakim konvolutten mærket 'Charitable Trust' fra sin frakke og trådte derefter ind i bygningens indgang. Da han gik direkte til Foredragsteatret, så han, da Michael Faraday satte op til sit juleforedrag om forbrændingens kemi.

Ved at klargøre en lang bakke, som rummede forskellige kemikalier, så Joakim, da Faraday satte ild til beholderen. Multiple-blus brød ud og skabte flammer af blå, grønne og lilla. "Det kommer til at skabe oprør," erklærede Joakim.

Faraday så op fra sit bord og sagde: "Ebenezer, hvor længe har du stået der?"

"Lige ankommet, Michael."

"Tror du, at børnene vil blive imponeret over denne demonstration?"

"Jeg tror, at selv deres forældre vil blive imponeret," forsikrede Joakim.

"Nogle gange er de mere betaget end ungdommen."

"Ild får en til at lægge mærke til-og farvet ild-ja, det er omtrent lige så mærkbart, som ild kommer."

"Jeg tvivler på, at du er her for at blive charmeret af ild, så hvordan kan jeg hjælpe dig, Ebenezer?"

Joakim rakte konvolutten mærket 'Charitable Trust' til Faraday og sagde: "Jeg vil gerne betale for uddannelsen af en ung mand ved navn Humphry Albright."

"Det er usædvanligt, Ebenezer, men fortæl mig om drengen. Er han nysgerrig, klog og villig til at arbejde hårdt?"

"Som jeg har lært ham at kende, er han et kvalitetsmenneske."

"Vi kræver ikke kun kvalitet, men også intellekt fra vores folk."

"Jeg har fået at vide, at alt, hvad han tænker på, er videnskab."

"Ebenezer, hvorfor gør du dette?"

"Barnet er lige blevet forældreløst."

"Alt for mange forældreløse børn går i Londons gader. Hvad gør denne anderledes?"

"Jeg er... jeg er sikker på, at jeg virkelig godt kan lide dette barn."

"Så du finder ham speciel, men vil jeg?"

"Ja, du vil finde ham unik, hjælpsom og enestående."

Faraday tog konvolutten fra Joakim, åbnede den, så på det beløb, der blev givet til drengen, og fokuserede derefter langsomt på Joakims øjne. "Dette er flere midler, end der kræves for at uddanne et dusin stipendiater."

"Så længe der bliver taget hånd om Humphry, så gør hvad du vil med eventuelle ekstra penge. Jeg vil kun sørge for, at der er rigeligt til ungdommen."

"Det er mere end nok, Ebenezer. Hvis drengen er i stand, vil vi lave en videnskabsmand ud af ham."

"En sidste ting, Michael, lad venligst ikke drengen vide, at du er klar over hans familietab." Noget forundret indvilligede Faraday, og med det forlod Joakim bygningen.

Han gik ind på gaden i forventning om at blive mødt af julehygge, på trods af denne antagelse befandt Joakim sig selv midt i et skænderi. Omringet af en gruppe tilskuere kunne de to personer i midten høres skændes.

"Vis mig dit kørekort," forlangte konstabelen.

"Jeg synger bare julesange. Kan en person ikke underholde og få et måltid uden at invitere monarkiet?"

"Tigg mig ikke. Din slags kender aldrig lovligt arbejde. Vis mig dit kørekort eller kom videre."

"Du ville nægte mig endda et måltid."

"Med kvaliteten af din stemme... vil jeg nægte, at du overhovedet fortjener et måltid."

Med denne kommentar trådte Joakim frem og sagde derefter: "Julefejringen handler om hjertets åbning for nødenes nød. Denne kvinde ser ud til at være i nød."

"Loven er loven, og staten er ikke ansvarlig for de vidnesløse."

"Din grusomhed af ord gør mig stum. Sir, er du født uvidende, eller er det en egenskab, du har dyrket?"

Konstabelens øjne kneb sammen, og han stirrede direkte ind i det sorte af Joakims pupiller og snerrede: "Bare mindsk lydstyrken." Med det stormede betjenten af stedsandsynligvis på jagt efter en anden mindre heldig at chikanere.

Scrooge tabte en penny i kvindens kop og begyndte at gå mod sit tællehus, da han hørte et ekko af stemmer kalde efter ham: "Du gør nok, hr. Joakim."

For sig selv ræsonnerede han: "Det gør jeg måske."

Da han rundede blokken til hans forretning, viste det svingende skilt over døren, at nordenvinden tog til. Da han trådte ind i bygningen, huskede han den dag, hvor han og Jacob flyttede ind på stedet, omkring tredive år tidligere. En melankoli af minder blinkede i hele hans sind, men intet blev til en anekdote.

Alene i arbejdsrummet så han på deres skriveborde. Hver havde arbejderens anden juledag-kuvert liggende i midten af deres skriveområde. Den sædvanlige quid holdt konvolutten på plads. Joakim gik ind på hans og Bobs kontor. På sin partners skrivebord lagde han en konvolut, hvor der blot stod "Bob Cratchit". Han lagde sin hånd på konvolutten og hviskede: "Du har været min samvittighed, Bob, der har vist mig værdien af det, der er uden for mig selv."

Da han så på pengeskabet, havde han en idé. Han åbnede døren og fjernede en håndfuld pund. Da han vendte tilbage til arbejderbordene, skød han den midterste pund til øverste venstre hjørne af hver konvolut. På hvert af de tre resterende hjørner tilføjede han endnu en pund. Med de fire hjørner af konvolutterne dækket af mønter tænkte han: 'Det ville tage en kraft stærkere end jordskælvet i Dover Straits at flytte disse midler.'

Fra sin bagside hørte han: "Du gør nok, hr. Joakim."

Han vendte sig mod den velkendte stemme og sagde: "Det har jeg fået at vide." Pause tilføjede han: "Jeg er overrasket over, at din familie ville give dig tid væk fra dem i dag."

"Jeg er ikke længere vant til glade børns hvin."

"De har dig til at søge privatliv, gør de?"

"Nå, i det mindste lidt stillet. Jeg vender tilbage, når inderligheden aftager. Hvad laver du her, Ebenezer?"

Han rakte Bob konvolutten med hans navn på og afslørede: "Jeg går på pension, Bob."

"Pensionering... min... hvad førte det til?"

"Svage knogler, min ven, svage knogler. Jeg ville aldrig insistere på det her, Bob, men jeg vil gerne have dig til at gøre Peter Nida til manager. Det hele er forklaret i kuerten."

"Peter er en god mand, men det er Fingal, der venter på en forfremmelse."

"Ja, det ved jeg. Da jeg rejser, kan du promovere dem begge. Det burde være nemt at opfinde et særligt fremskridt for Fingal."

"Så det er... farvel?"

"Jeg vil være omkring; bliv ikke for fancy endnu."

"Ekstravagance... mig?"

"Jeg vil vædde på, at dine børnebørn har opdaget dit fravær."

"Det tvivler jeg faktisk på. Da jeg forlod dem, opfandt de metoder til at ødelægge gaver. Men jeg nyder deres munterhed, og sulten vil snart tage mig hjem, men Ebenezer, jeg er så ked af, at du rejser."

"Tiden stopper kun i ønsker. Jeg har brug for det her, Bob, jeg har brug for det her..."

"Så er jeg glad for, at du er i stand til det."

Da de kom til indgangen, rakte Cratchit sin højre hånd til sin partner. Joakim tog fat i hånden, trak den ind til sig og gav derefter sin ven et kram, han aldrig kunne glemme. Da de forlod bygningen, vendte de hver i modsatte retninger. Inden Cratchit drejede om hjørnet, snurrede Joakim rundt. Han ville fortælle sin partner, at han elskede ham, men nervøsiteten stoppede ham. Han forstod ikke selv det ekstreme venskab, der var vokset mellem dem. En tåre faldt fra hjørnet af hans højre øje, før han vendte sig om, tørrede al resterende fugt af hans ansigt og begyndte så at bevæge sig mod Fred og Eleanors hjem.

Den raske London-luft nappede Joakims næse, da han nåede sin nevøs dørtrin. I dag kunne kulden dog ikke dæmpe hans humør. Han kunne næsten ikke vente med at se de drilske tvillinger, Eleanors små tøser, hoppe rundt om juletræet som overfyldte gæs.

Han skubbede døren op og brølede: "Eleanor, det er bare din onkel!"

Før han nåede at lukke døren, opslugte en hvirvelvind af små fødder og frydefulde skrig ham. "Onkel Joakim! Du er tidligt!" hvinede to stemmer i perfekt harmoni. Joakim

forberedte sig på pigernes omfavnelse ved at trykke ryggen mod døren. Jeg kan næsten ikke følge med en af jer, endsige to!"

"Kom og leg! Julemanden har været her!"

Hver niece låste sig fast på et ben og begyndte at trække det mod stuen. Den kombinerede kraft af ben, der bevægede sig i forskellige retninger, truede med at vælte Joakim. Han spændte sig op ad døren og sagde: "Jeg vil følge dig." Han pegede på sine fødder og lo: "Ligesom dig har jeg også to ben."

Da de trådte ind i lokalet, ramte et brag af julehygge ham. Træet, der flimrer med dekorationer, kanel og brølet fra en ild kombineret for at fylde luften med en følelse af ferielykke. Ved middagsbordet sad et honningkagehus, noget skævt, men unægtelig charmerende. Legetøj var spredt overalt, hver af dem bar præg af kort, men alligevel entusiastisk leg.

Inden de forsvandt ind i en byge af julehygge, nåede Joakim at komme ud: "Eleanor, min kære, hørte du mig? Jeg er tidligt!"

En dæmpet stemme kaldte tilbage fra køkkenet: "Der er næsten, onkel Joakim!"

"Se, hvad julemanden bragte mig," udbrød Ebby og skubbede en stærkt malet trætogmotor ind i sine hænder.

Fanny, nogensinde konkurrenten, indskød: "Kan du læse min bog for mig?"

Joakim, altid charmøren, blinkede og sagde så: "Hvad med at jeg læser bogen, mens toget tager os med på et storslået eventyr omkring honningkagehuset?" Tvillingerne fnisede, mens deres ansigter lyste op som julelys.

Men da tvillingerne var i en tilstand af ferispænding, skiftede fokus til en ny undren. "Jeg fandt på en gåde," sagde Fanny.

"Også mig!" udbrød Ebby.

Lidt overrasket instruerede Joakim: "Jeg ville elske at høre dem begge, først dig, Fanny."

Fanny reciterede sin gåde. "Jeg har vagter, der står som statuer, flag, der flyver uden at forlade taget. Jeg er et magisk hjem, men har ingen drager. Hvad er jeg?"

Joakim strøg eftertænksomt over hagen. "Jamen, det er en vanskelig en. Kan jeg få et andet fingerpeg?"

Før Fanny nåede at svare, udbrød Ebby: "Det er Buckingham Palace!"

Joakim brød ud i grin, men sagde alvorligt: "Ebby, det er ikke din gåde."

Fanny, nogensinde diplomaten, sagde: "Bare rolig, onkel Joakim. Du ville have fået det til sidst uden hendes hjælp."

Joakim smilede til hendes venlighed, mens hun sagde: "Nu er det din tur, Ebby. Hvad er din gåde?"

Ebby, der var fast besluttet på at overstråle sin søster, erklærede: "Over Themsen ligger jeg, heste travet oven på mig, mens både tuder under mig. Hvem... nej, hvad er jeg?"

Joakim lod som om han overvejede dybt. "Over Themsen, siger du? Heste og både... Jeg kender den her! Er det... Blackfriars Bridge?"

Ebbys ansigt faldt. "Nej, det er ikke vores hovedbro!"

"Så må det være London Bridge."

Ebbys øjne lyste op. "Du har det!"

Med sine håndflader pjuskede Joakim deres hår. "I er begge genier."

"Onkel Joakim, du er også klog. Nu er det din tur."

Joakim følte byrden ved at skulle tænke hurtigt og sagde til sidst: "Man fniser højt, man fniser ofte, et ansigt deles, men ikke et navn. Hvem er vi?"

Pigerne udvekslede et vidende blik, før de glædede sig: "Det er os!"

Joakim brølede af grin. "Mestre! Helt genialt! I to er den glædeste gave, jeg nogensinde kunne ønske mig."

De tre legede et stykke tid endnu, før Eleanor kom ind i stuen. "Ebenezer, hvad bringer dig her så tidligt?" De omfavnede i et greb af lige stor beundring. Ved adskillelse drev et støv af mel ned på gulvet.

Joakim kyssede hendes kind, da han tilstod: "Jeg havde en hård søvn."

"Så tvillingerne har holdt dig vågen?"

"Lige som en fabriksfløjte. Men jeg kom for det meste tidligt for at hjælpe dig, Eleanor."

Hun trådte tilbage fra Joakim, så ham op og ned og sagde så langsomt: "Hjælp mig?"

"Ja... i køkkenet. Har ingen nogensinde hjulpet dig med at lave et måltid?"

"Selvfølgelig, og jeg har også hjulpet andre kvinder-men aldrig en mand."

"Jeg er her for at bevise, at mænd kan mere end bare at spise. Så hvordan kan jeg hjælpe dig, Eleanor?"

"Jeg tror, kartoflerne skal skrælles."

"Jeg tror, jeg kan bruge en kniv godt nok til at være til gavn," sagde han, mens de gik hen mod skærebordet.

Køkkenet så ud, som om det var blevet slået i en storm. Skåle og mad lå oven på hver overflade. Den udstoppede gås hvilede i sin gryde og ventede bare på at blive tilberedt. Da hakketærten i ovnen blødgjorde sindet med aromaer, kiggede Joakim på de kartofler, gulerødder og pastinakker, der stadig skulle tilberedes.

Inden Joakim begyndte at skære i terninger, fjernede han den sidste konvolut fra sin frakkelomme og rakte den til Eleanor. "Jeg håber ikke, jeg er for fremad."

Da hun modtog konvolutten, kiggede hun forsigtigt ind. Øjeblikkeligt gav hun den tilbage til Joakim. "Nej, jeg kan ikke tage det her. Fred..."

"Jeg håbede, han ville være her. Jeg vil tale med ham senere, men du har brug for dette, Eleanor, for tvillingerne, hvis ikke for dig selv."

"Fred giver..."

"Dette handler ikke om Fred, men det handler om, hvordan samfundet vil behandle dig, hvis der skulle ske ham noget."

"Det er kvindernes lod. Det kan jeg ikke gå imod."

"Jeg beder dig ikke om det. Jeg vil kun give dig sikkerhed. Alt i den kuvert er et måltid, en seng, tøj-og selve livet."

Da Eleanor hørte sætningen 'og livet selv', brød tårerne ud. Joakim, selvom han var forundret, lagde bare sin hånd på hendes skulder. Gesten var ikke til trøst, for hun vendte sig mod ham og begyndte så åbenlyst at græde. "Jeg er så bange." Joakim gav hende tid til at formidle sin frygt. "Jeg tror, jeg er gravid, Ebenezer."

Det forstod han straks. "Dette er præcis en af mine bekymringer... Barnesengsfeber." Han holdt en pause, før han fortsatte med sin egen historie. "Du ved, jeg mistede min mor. Hun døde, så jeg kunne leve. Det har været en livslang byrde for mig at have gjort det mod hende." Joakim holdt en pause og talte derefter om hjælp. "På tidspunktet for min fødsel forblev hjælp ud over jordemødre unødvendig, i det mindste for samfundet. I dag passer Liggehospitaller dog dem, der kan betale, og det vil jeg skaffe midlerne til.«

Eleanor blev ved med at græde tårer af lettelse og kærlighed for denne hjælp.

EN STØV AF sne trak Fred gennem døren. Før han nåede at udtale en lyd, løb udbruddet af grænseløs energi mod ham. "Far! Du er tilbage! Har du taget ham med?"

Han kæmpede for at bringe æsken, han havde med sig, ind i hjemmet, og svarede: "Jeg kunne ikke få ponyen i kassen, men jeg bragte dig noget bedre."

"Hvad er bedre end en pony?" klagede Ebby.

Fred rykkede hen mod det knaldrøde klæde i hjørnet og lod trækassen glide ned på et lille bord. Med fantasien løbsk strøg tvillingerne boksen, som om den indeholdt deres ønskers liv.

"Hvad er det? Er det en hvalp?" spurgte Fanny, mens hun dansede på plads.

Fred grinede. "Måske næste år, når du er lidt ældre." Hans smil skabte varme, da hans ord tændte pigens syner. "Der er en magi her... sindets magi."

Pigerne løftede forsigtigt æskens låg og jublede så af glæde. Inde i kassen lå en eventyrlandsby, omhyggeligt udformet af træ og sten. Små huse, malet i livlige farver, lå langs brostensbelagte gader.

"Åh, far!" Ebby hvinede med store øjne af undren. "Men... hvordan går vi indenfor?"

Fred grinte. "Kun dine inspirationer vil komme ind i denne landsby." Da han overlod pigerne til deres leg, kunne der høres en frydefuld latter fra køkkenet.

Fred gik ind i køkkenet for at se Eleanor og Joakim, der kastede mel efter hinanden. Dækket af det spørgelsesagtige stof stoppede de midt i kastet, da de så Fred i hjørnet af rummet, der bare så dem.

"Det ser ud til, at jeg har savnet det sjove."

"Åh nej, du er lige i tide," sagde Eleanor og kastede sin håndfuld pudder på sin frakke.

De tre undgik hinanden, mens de fortsatte aktiviteten med at støve rummet med mel. Skuespillet ændrede sig først, da Ebby og Fanny kom ind i køkkenet. Da Ebby så de voksnes tumult, sagde Ebby højlydt: "Jeg troede, vi var børnene."

Da de var blevet fundet ud af det, blev de tre så stille som statuer, hver af deres ansigtsudtryk viste skyldfølelsen i at have spillet som skurke. Og så... både Eleanor og Fred smed en håndfuld efter hver af pigerne. Køkkenet blev på ingen tid gjort så hvidt som sne, der samlede sig på toppen af en frossen sø under en snestorm. Latter omringede hele hjemmet med fortræd, da alle fem endelig blev rolige nok til at reparere køkkenet fra familiens boltren.

Da arbejdet og legen var færdig i køkkenet, vendte Joakim og tvillingerne tilbage til stuen. Han sad ved pejsen i hjemmets mest komfortable stol, og faldt derefter straks i søvn. Tvillingerne legede med eventyrlandsbyen og forestillede sig begge en lignende, men unik fabel.

Da Joakim slappede af i søvn, begyndte hans mund at åbne og lukke sig for hver snorken. Da de konkurrerede med den knitrede ild, så Ebby og Fanny ærefrygt på, da Joakims prust og hvæsen begyndte at kontrollere stilheden. Og så, da Joakim havde sin mund på det bredeste, satte Ebby sin første finger ind i den. Hurtigt fjernede hun den, før han nåede at bide ned. Tvillingerne lo af en spænding, som intet julelegetøj nogensinde kunne give. Og så blev denne fornøjelse deres leg. Fingrene ind og ud, den ene og den anden invaderede åbningen.

Fnis brød ud så højt, at Fred undersøgte det. "Piger, tror I, det kan være respektløst over for jeres onkel?"

"Han ved det ikke engang."

"Det kan gøre det endnu mere uhøfligt." Fanny, der mistede fokus, råbte, da Joakim bed hende.

"Han ved det nu," sagde Fred og tilføjede så, "det er på tide at få ryddet op til aftensmaden."

Begge piger løb fra værelset, mens Joakim fortsatte med at snorke. "Ebenezer, Ebenezer, det er tid til middag." Hans søvn fortsatte. Fred sad på hug ved siden af Joakim og kiggede ind i sin onkels ansigt, mens han forsigtigt rystede på skulderen. "Ebenezer, Ebenezer-" Uden et svar tog han fat i begge skuldre og forsøgte derefter at bringe Joakim tilbage fra søvnen.

Til sidst rykkede Joakim oprejst. Hostende, mens han slugte luft, stønnede han: "Jeg elsker min søster."

Fred, lidt overrasket, svarede: "Alle elskede mor."

"Men jeg elsker hende stadig."

"Også mig. Jeg også..." Fred tøvede, før han sagde: "Hendes død... ja, til tider er den stadig svær. Men i dag er en glædelig en, med et par unge tvunget til at holde os smilende, og et måltid, der skulle få os til at sove. Så hvad siger du, onkel, skal vi tage del i glæden?"

Joakim smilede, da han greb Freds hjælpende hånd. Eleanor kom ind med lugten af køkkenet sammen med en skål fuld af dampede gulerødder og kartofler. "Fred, vil du hjælpe mig med gåsen?" Begge mænd fulgte muntert efter, for luften fuld af smag kontrollerede knurren i deres maver.

Hurtigt flyttede stuen med sit farverige juletræ, flammende pejs og utallige legetøj opmærksomheden mod festen. Begge børn inspicerede maden efter hver skål var sat på bordet. Da gåsen var den sidste tilføjelse, kom højtiden frem for at fejre.

"Før vi begynder, en skål for sæsonen," sagde Fred. "Til nytår... må det bringe færre skænderier og ekstra ferier."

De voksne lo, da Joakim spurgte: "Problemer med advokat?" Fred rystede bare på hovedet frem og tilbage.

"Jeg vil skåle," sagde Ebby.

"Så mig," insisterede Fanny.

Et vildledende grin dannede sig på Ebbys ansigt, mens hun talte. "Min er til gåsen... må han holde så længe jeg kan tygge, og smage bedre, end han ser ud."

Alle undtagen Eleanor lo, da Fanny erklærede: "Min er til julebuddingen... må dens hårdhed tåle maven, og dens smag finde den værd at synke."

"Jeg begynder at føle mig lidt overset her," sagde Eleanor.

Fred blinkede og sagde, "Men det er din tur til at nedgøre en anden, så hvad siger du, Eleanor?"

"I så fald vil jeg skåle for onkel Joakim... må din kastearm altid komme til kort, og din generøsitet for altid overstige mængden af din snorken."

Tvillingerne pegede på Joakim, mens de grinede af deres seneste løjer med den snorkende onkel. Joakim så på disse intuitive søskende og annoncerede derefter: "Jeg har den bedste skål her."

"Nå, for all del, Ebenezer, tak..." Fred trak sig ud, da han forventede, at Joakim skulle begynde sin skål.

"Jeg hæver mit glas til tvillingerne... her er til kaosskaberne, latter-bringerne og fremtidige julesange... hvis de er i stand til at blive ved med at stemme."

"Jeg kan synge bedre end Ebby."

"Men jeg kan huske ordene."

"Okay, piger, i dag er ikke dagen for den slags småting."

Efter måltidet svandt ferien hurtigt ind. Fred tilbød spillet Whist som sjov efter middagen, men Joakim efterlyste i stedet en vogn. Da han gik, var Fred i gang med at flytte eventyrvillaenge til pigernes soveværelse.

Diligencens spring forvandlede hurtigt den trætte Joakims konstante vejtrækning til snorken. Da chaufføren var parkeret foran sin Sackville-adresse, måtte han hoppe ned

fra sit sæde for at ryste den ældre fyr vågen. Joakim gav manden en ekstra mønt for hans bekymring.

At komme ind i sit vinterhjem var altid et chok, men aldrig en overraskelse. Kulden fra den uovervågede struktur bedøvede den tynde mands knogler. Da det øjeblikkelige behov blev varme, huskede han dagen, især de sprælske tvillinger. Mens ildsflammen løftede sod ind i skorstenen, kollapsede Joakim i sin stol. Søvn førte til snorken, hvilket førte til muskelafslapning, hvilket førte til svigt af hans kerne. Med hagen slappet af på toppen af hans bryst faldt der et strø af mel fra hans krave, da hans liv sluttede.

"FAR, jeg VIL spille mere."

"Vi har haft en lang dag. Det er tid til at gå i seng. Din mor kommer snart... og du ved, hvad det betyder." Pigerne var ude af nagende, så de fortsatte med deres fornøjelse. Inden for et væld af aktivitet havde de forvandlet deres landsby til en gård. At tilføje deres egne trædyr til scenen skabte en atmosfære, så ægte, man næsten kunne lugte møget.

Da Fred gik forbi spejlet i tvillingens værelse, noterede han sig ekstra bevægelser. Over for spejlet så han ikke sin egen refleksion, men i stedet visionen af Ebenezer Joakim. "Onkel?"

"Vær rolig, Fred."

"Hvad får jeg af det her?"

"Jeg har en anmodning."

"Og det er det rigtige tidspunkt?"

Joakim ignorerede bare spørgsmålet og talte derefter om sin prioritet. "Jeg har givet Eleanor to tusinde pund i konsolobligationer."

"To tusinde pund? Hvordan vover du!"

"Det ser ud til at det er spild at fortælle dig, at du skal være rolig. Jeg vil dog gerne tale om dette-da det allerede er blevet gjort."

Fred udåndede med sådan et vindstød, at Fanny så op for at undersøge sin fars angst. Da hun så hans spejling, råbte hun: "Se Ebby! Far er begyndt at ligne onkel Joakim." Sammen fnisede de, mens deres boltring varede.

"Fred, du tror måske, jeg har overskredet her, men jeg er bekymret for enhver skade, der kan ende dig."

Fred trak mere luft ind, end han havde brug for, før han sagde: "Eleanor har ingen viden om økonomi. Kvinder har ikke talentet til det. Vi beskytter..."

"Snavs! Humbug! Stop med at snakke om falske grundsætninger."

"Men dyrkelsen af hjemlighed ..."

"Kun skabt til lydighed." Joakim holdt en pause og spurgte derefter: "Har du overhovedet tænkt på, hvad der ville ske med pigerne, hvis du døde?"

"Jeg har undgået det emne, så det ville ikke blive bragt i spil."

"Min gode mand, forberedelser er aldrig spild." Joakim forklarede sin begrundelse for at styrke Eleanor uden samtykke. "Jeg har set for meget til at undgå dette. Vi, der har midler, kigger aldrig engang på de strabadser, der skabes, når forsørgeren falder."

"Enkebeskyttelsesloven giver sikkerhed."

"Eleanor ville modtage dit tøj, men ikke dit hus eller penge. Ved din død ville hun stadig mangle fulde rettigheder, og tvillingerne... Jeg kan ikke engang tænke på deres mulige misbrug." Med et ønske om at dæmpe spændinger sluttede Joakim med: "Og så er der den nye baby."

"Ny baby?"

"Igen har jeg overskredet mig selv her."

"NY BABY! Det er nyheder, jeg skal tænke over."

"Jeg hørte navnet Joise, men jeg kan ikke sige, om det vil bringe en dreng eller en pige."

"For mig er det lige meget."

"Men det burde det, for samfundet vil diktere deres friheder ved fødslen." På jagt efter en fortsat metode til overtalelse tilføjede Scrooge: "Jeg kan ikke tvinge dig til at være opmærksom. Men jeg har sørget så godt jeg kan for din families sikkerhed, hvis din død skulle komme for tidligt."

"Jeg burde være taknemmelig, men jeg føler mig stadig tilsidesat."

"Jeg har ikke forstand på at vide, om det skyldes, at jeg handlede uden konsultation, eller fordi du har et behov for at beskytte din kontrol."

Fred trak vejret ud og sagde: "Begge gjorde mig på en sølle måde."

"Yhaah-ae. Yhaah-ae."

Joakim kiggede sig over skulderen, smilede og sagde så: "Jeg bliver kaldt. Husk at leve i det mindste i venlighed."

"Vent... hvad er der sket Unc..."

"Yhaah-ae. Yhaah-aee. Khaac-aaac."

SLUTTEN